

סקופ אולמ

התצלומים

הראשונים של

הבוס של לנסקי

סטאש

מדאשי הפשע המאורגן

הבין-לאומי שעמד השבוע במרכז

פרשת מייסמכי לנסקי

איך מעורבות המישטרה והמפד"ל

קליא ירי

הייתי רוצה לשתף אותך בכמה מהלבטים שהיו לנו בשבוע שעבר, לפני שפירסמנו את הכתבה על נסיבות מעצרו של הכתב הצבאי של מעריב, אלי לנדא.

כמה מההתלבטויות היו במישור האישי, כמו השאלה: מי צריך לכתוב את הכתבה? — זה שלא הכיר אישית את אלי ולכן יוכל לכתוב על הפרשה באובייקטיביות, כאילו היה מדובר בכל עזיר אחר שהמשרה מעלה נגדו חשדות פליליים, ולא בחבר למקצוע — או יש להטיל את הכתיבה דווקא על מי שנמנה על מכריו וידידיו של אלי, היכול להיטיב להבהיר את רקע הפרשה לקורא, אך המעמיד בסכנה בעצם כתיבתו את חברותו האישית עם חבר למקצוע.

אולם הלבטים העיקריים היו דווקא במישור העקרוני. אני סבור שכדאי לדון בהם ביתר הרחבה, משום שהם חורגים מגדר השיקולים והעקרונות של עתון זה, או מקצוע העיתונות כולו, נוגעים בשאלת יסוד של חופש האזרח.

מעצרו של עתונאי בכיר כמו אלי לנדא, כשהוא חשוד על ידי המשטרה במעורבות במעשה פלילי חמור של פריצה, היכה בתודעה את עתונאי ישראל. לרבים מאותם עתונאים, שבמשך שנים מפרסמים, מבלי להניד עפעף, ידיעות וכתבות על עצורים וחשודים, ביניהם כאלה שהיו חפים מכל פשע ושותררו מבלי שיוגש נגדם כל כתביאישום, הסתבר בפעם הראשונה — דווקא משום שהקורבן היה חברם למקצוע — מה גדולה המכה המונחת על חשוד שנעצר, עם פירסום דבר מעצרו ברבים.

מבלי להתייחס למקרה הספציפי של לנדא, הרי אדם במצבו ומעמדו, גם אם ישוחרר כשהוא מטוהר מכל רבב, נושא על שמו, בעקבות הפירסום, פגיעה קשה מנשוא.

★ הפירסום לטובת העציר

הבעיה לא נולדה עם מעצרו של לנדא. היא היוותה נושא לוויכוחים ציבוריים בפורומים שונים מזה שנים רבות. הפתרון המיכאני שהוצע על ידי אלי, שהבינו את חומרת הפגיעה בפירסום שמו של חשוד שנוקה אחר כך מכל אשמה, היתה הצעה לאסור באופן מוחלט וכללי את פירסום שמותיהם של עצורים וחשודים, להתיר רק פירסום שמותיהם של אלה העומדים לדין.

הצעה מעין זו הועלתה גם בכנסת השישית, אך שבקה חיים ולא הועלתה יותר בדיוני הכנסת הנוכחית.

דווקא אלה החרדים לחופש האזרח, חייבים להתנגד לרעיון מעין זה, של הטלת מעטה סודיות על מעצרי חשודים, על כפות המאזניים נשקלים זה מול זה האפשרות ששמו הטוב של אזרח יוכתם בשל מעצר על לא עוול בכפו; והאפשרות של פגיעה רחבה יותר בזכויות האזרח, דווקא תחת מסך האיפול והסודיות.

עצם הפירסום הפומבי של שמות העצורים והחשדות המועלים נגדם מהווה מעין פיקוח ציבורי על מעשי המשטרה, מונע את הפיכתה למוסד שררה שרירותי, העוצר כל מי שנראה בעיניו ולא דווקא מי שיש נגדו חשדות מבוססים.

לוא היתה מתקבלת ההצעה למניעת פירסום שמות עצורים, היתה מופקדת בידי המשטרה האפשרות לבחור את שמו של מי ניתן להכתים באמצעות פירסום ואת מי לטהר, שכן המשטרה היתה יכולה במצב כזה להביא לפירסום שמו של מי שתרצה על ידי הגשת כתביאישום נגדו, אפילו מבלי שיהיו לה מימצאים בעלי כשרות משפטיות.

עוד יותר מזה: מצב כזה היה גותן בידי המשטרה נשק לסחיסת הודאות וללחצים על עצורים, תוך איום שאם לא יעשו כנדרש מהם, הם צפויים לפירסום שמם ברבים על ידי הגשת כתביאישום. בסופו של חשבון, דווקא המצב הקיים, בו ניתן לפרסם שמותיהם של חשודים ואת החשדות המועלים נגדם — דווקא מצב זה הוא לתועלת העצורים-חשודים עצמם.

הוא מונע חרושת שמועות איומה, העלולה להתחולל עם העלמו של אדם שהוא אישיות ציבורית, מבלי שלציבור יהיה מושג בגלל מה בדיוק נעצר.

נוסף לכל אלה מונע חופש הפירסום הקיים כל אפשרות של חשדות המשטרה במדיניות של איפה ואיפה, של העלמת והסתרת מעשיהם של אנשים המקורבים למימסד או שהם חלק ממנו.

★ חשוד הוא בחזקת זכאי

לאור תפיסת יסוד זו היה ברור לנו, שאין אנו יכולים להימנע מפרש סום פרשת לנדא במלואה, מעבר לכרוניקה שפורסמה בעתונות היומית. לנו היה מחוור, מה שאינו ברור תמיד במושגים המקובלים בישראל: שכל חשוד ונאשם הוא בחזקת זכאי עד שנמצא אשם בבית-משפט. הפגיעה האישית הצפויה לחשוד או נאשם, היוצא זכאי בדיון, עלולה להיות חמורה; היא עלולה להדביק צל לאדם לכל חייו או אפילו לסכן את הקאריירה האישית שלו ומעמדו החברתי. אבל זהו המחיר שחברה דמוקרטית חייבת לשלם תמורת הזכות לפקח ולמנוע היווצרות משטרה הפועלת לפי שרירות ליבם של משטרים או ממונים.

נכון שיש למצוא דרך כדי לפצות אדם על פגיעה כזאת. מזה שש שנים לוחם אורי אבנרי בכנסת על העברת חוק לפיו תפצה המדינה כל מי שנעצר ולא הוגש משפט נגדו, הצעה זו טרם התקבלה. לפי החוק הקיים רשאי רק שופט, בפסק-דין סופי הקובע כי לא היה כל יסוד להעמדת נאשם לדין, להורות על תשלום פיצוי לנאשם לפי ראות עיניו.

כל מה שנכתב לעיל אין בו כדי לקבוע דבר לגבי פרשת אלי לנדא ולגבי מידת הביסוס של החשדות שהועלו נגדו. אלה היו רק הרהורי לוואי לבעיה, שהעתונות בישראל לא הירבתה לעסוק בה, עד שאחד מכתיבה הבכירים המחיש כי היא נוגעת גם לעתונאים עצמם.

מלכת המים 1970

בהיכל התרבות, יום ג', 7.9.71 תיבחר

מלכת המים

1971

משעם מערכת העולם הזה

בחסות שעוני TISSOT

בתוכנית האמנותית:

גדי יגיל * יפה ירקוני * סם אנטוני
* אורי גלר * דודו דותן * כוני פאר
* תזמורת אלי שפירוביץ *

כתרים: רחל גרא. תצוגת אופנה: "גוטקס" ובומיק "בריכה".

תפאורה: אריק סמית. תנועה: שמעון לוי. תסרוקות: "רויד וליזה"

כרטיסים, "לאן" ובכל המשרדים

2.10 בחירת נסיכת ים-סוף באילת

6.10 בחירת נסיכת ים-כינרת בטבריה

העולם הזה 1774

Schweppes

צ'לם אותם נהנים מז' שוונג

יצרני שוונג בישראל מכריזים על תחרות צילום לחובבים בנושא "צ'לם אותם נהנים משוונג".
ובכן צ'לם אותם! את כולם! בכל מקום ובכל הזדמנות:
בחופשה, בעבודה ובבילוי, נהנים מהמשקאות המפורסמים של שוונג – גולדן אורנג', ביטר לימון, לימון ליים ואחרים.

הפרס! 4 כרטיסי הפלגה לאירופה

באניית הפאר "קוין אנה מריה".

T.S.S.

QUEEN ANNA MARIA

26.300 TONS

תנאי התחרות:

* אחת לשבועיים (החל מ-29.8.71 עד 10.10.71)
תבחר ועדת השיפוט בצילום המוצלח ביותר.
הצ'לם יזכה בכרטיס הפלגה אחד
(כולל מיסים) לאירופה וחזרה, באניית הפאר
"קוין אנה מריה" של חברת
"גריק ליין".

* הצילומים, בשחור לבן או בצבעים,
חייבים

להגיע ל"צ'לם-שוונג", ת.ד. 33157,

תל-אביב, לא יאוחר מאחד התאריכים הבאים:

27.8.71, 10.9.71, 24.9.71, 8.10.71. הצילומים ישתתפו
בבחירה הקרובה של ועדת השיפוט

לפי תאריך קבלתם. אין הגבלה
במספר הצילומים.

* המשתתף בתחרות יציין את שמו וכתובתו
על המעטפה בלבד ולא
על-גבי התמונות.
* צילומים לא יוחזרו.

חברת יפ-אורה רשאית להשתמש בצילומי הזוכים
לכל מטרת פרסום שהיא.

* ועדת השיפוט תורכב מצ'לם ידוע,
רואה חשבון ונציגי חברת יפ-אורה בע"מ,

חברת גריק ליין
ומשרדי יחסי ציבור ופרסום

קח שוונג קח שוונג

תשקיף

מן הפיתוח הזה

עד לפיתוח הבא

זוהי התחזית הכלכלית למשך השנתיים הקרובות:

עד ינואר 1972 ייעשה ניסיון רציני מצד האוצר בלבוש את עליית המחירים, ולהגבילה לחמישה אחוזים. **בינואר 1972** יידרשו הפועלים לספוג את העלייה הזאת, ויחתמו הסכמי-עבודה קולקטיביים בהתאם לכך. **מייך לאחר מכן** תגיע עליית המחירים לגובה המתבקש מן הפיחות, שיהיה בין 10% ו-20%. **במשך השנה** יופעל לחץ חזק על הפועלים, והמשלה תפעיל את כל כוחה כדי למנוע עליית שכר — תוך שימוש בכל האמצעים, ובכלל זה חקיקת חוקים והפעלת בתי-משפט למניעת עלייה, בניגוד להסכמי-העבודה.

בינואר 1973 ייחתמו הסכמים חדשים, שיכללו עליית-שכר גדולה לכל שיכבות השכירים, לקראת הבחירות.

בסתיו 1973 תתקיימה הבחירות. **בראשית 1974** יהיה צורך בפעולות כדי לבטל את עליית השכר מן השנה הקודמת — ואז יופעל מכשיר-המיסים, או יבוצע פיחות חדש.

ועידת בולוניה

חתקים במועדה

בניגוד להשערות הקודמות, שפשטו עם מעצרו של האלד מוחייאל-דין במצרים, לא תבטל ולא תידחה ועידת בולוניה. **ועידת השלום**, בה עומדים להיפגש נציגי תנועות השלום מישראל ומארצות ערב, יחד עם אישים מאירופה ומאמריקה, תתקיים בדצמבר באיטליה. ייתכן מאוד שמוחייאל-דין, ששוחרר בינתיים ממעצרי-הבית, יקח חלק פעיל בוועידה.

מחפשים פתרון

למאיר לנסקי

הארכת אשרת-השהייה של מאיר לנסקי קי באה על רקע אייחוחות בחוגי הממשלה. הממשלה אינה רוצה שלנסקי יישאר בארץ. מחשש פן יביא הדבר לקילקול יחסים עם ארצות-הברית. אך יחד עם זאת אין רצון לגרשו. מאחר שגורמים רבי-מישקל בישראל ובעולם משתדלים עבורו. **המוצא המסתומן: יאריכו את אשרתו של לנסקי, כל פעם בחודש, עד שימצא מיקל לפי כמות זנוח במקום אחר, ואז יקפוז מרי מעם לישראל.**

ביקורת על מינוי

של שר-המשפטים

מינויו של שר-המשפטים יעקב שמשון שפירא לראש ועדה שתבדוק את אפשרויות התיקונים בחוק מס עזבונו, עורר תגובות שליליות ביותר בקרב חוגי ההסתדרות והמשפטים. **מבקרי המינוי טוענים כי לא ייתכן דהעי מיר בראש הוועדה שר, שהוא אינטרסנט באופן ישיר לגבי החוק שבו תדון הוועדה.**

שפירא הוא אחד האנשים העשירים ביותר במדינה, ולפיכך יש לו עניין אישי בחוק מס העזבונו, שבמכתבונתו הנוכחית פוגע בעיקר בעשירים ובעלי הכנסה גבוהה.

יש לציין כי בדיון שנערך בשעתו על מס העזבונו, התנגד תחילה שר-האוצר פנחס ספיר למינוי ועדה שתדון ברפורמה במס העזבונו, ורק אחרי שיעקב שמ-שון שפירא הצטרף לדורשי התיקונים, הסכים ספיר למינוי הוועדה.

שר הבריאות

יחליף את רכבו

הפירסומים על הרכב השכור שהועמד לרשותו של שר הבריאות המפ"מ, ויקטור שמ-טוב, והעולה למשלם המיסים 200 ל"י ליום, מלבד הוצאות דלק, העמידו במבוכה את צמרת מפ"ם ואת השר עצמו. **המכונות מדגם "פונטיאק", שהועמדה לרשות השר אחרי שבנו הרס בתאונה את מכונת-השר שר, תוחזק בימים הקרובים במכונת-שכורה זולה יותר, אחרי שנשמע כלפי שר-הבריאות, כי הוצאות רכבו השכור שוות למחיר האישפון של כשלושה חודשים ליום בבתי-יחולים ממשלתי.**

משלחת הנשיאים

השחורים - מכה

למדיניות גולדה

שיגור משלחת ארבעת הנשיאים האפריקאיים למצרים ולישראל הוא תכסיס מחוכם ביותר, שהוסכם עליו בהידברות מצרית-אמריקאית. **זהו הניסיון היעיל ביותר, עד כה, להכריח את ממשלת גולדה להסכים להסדר שלום, בניגוד לרצונה.**

ארבעת הנשיאים לא יוכלו להגיע לחצי עתיד-סדר אלא לפי החלטת מועצת-הכבי טחון, שפירושה שלום תמורת החזרת השטחים, לפי גבולות ה-4 ביוני, כשינויים קלים.

למשלה יהיה הרבה יותר קשה לעמוד מול הצעה כזאת, מאשר בפני יוזמות גונאר יארינג או ג'וזף סיסקה, בגלל הסיבות הבאות:

- הפעם מדובר על ארבע ראשי-מדינות, המייצגים את כל אפריקה החדשה — ולא בפקיד (כמו סיסקה) או שגריר זר (דל ללא כוח פוליטי עצמאי (כמו יארינג).
- ישראל אינה יכולה לה להרשות לעצמה לאכזר את אהדת הדי מדינות האפריקאיות, מכיוון שבדי קולותיה הן לא תוכל להחזיק מעמד בהצבעות בי א"ם.

- הרכב המשלחת הוא מחוכם ביותר, מכיוון ש-ארבעת הנשיאים הם פרו-מערביים מובהקים, ושניים מהם גם פרו-ישראליים. ממשלת ישראל לא תוכל לטעון כי זהו גוף עיוני או משוחד.

מאידך, מאפשרת המשלחת רמת-הדרג מוצא של כבוד לממשלה. אם תרצה לזנו מעמדתה הנוקשה. **המשלחת תשוויה לחזק בממשלה עצמה את המגמות של פני חס ספיר ואבא אבן, כנגד המגמות של משה דיין. היא תוכל גם להשפיע על גודל דה, שיוצרה את ה-קשרים המצוינים של ישראל באפריקה, בי היותה שרת-החזק.**

עיתוי בוא המשלחת — לקראת סוף השנה — קשור בהודעת אל-סאדאת, שיש להשיג הכרעה לפני סוף שנת 1971.

סגן יועץ רה"מ לענייני

ערבים עומד להתפטר

עורר-דין אורי שטנדל, סגן-יועץ ראש-הממשלה לענייני ערבים, עומד להתפטר מתפקידו. הרקע להתפטרות: מחלוקת בקשר לטיפול בהתארגנותם של אקדמאים מבני המיעוטים בישראל.

שטנדל, שתבע נקיפת קו תקיף נגד כל ניסיון התארגנות כזה, כבר החל מטפל כי פתיחת משרד עורכדיין עצמאי בירושלים.

סוכו של

"האיש בעל הצלקת"

נראה כי הקאריירה הציבורית של צבי ("האיש בעל הצלקת") ברים, סגן יו"ר התאחדות הכדורגל מטעם הפועל, הגיעה ליומה. **בין ראשי ההסתדרות ומרכז הפועל סוכם כבר למעשה כי ברים יודח מכל תפקידיו במרכז הפועל ובהתאחדות הכדורגל.**

ההחלטה התקבלה בהיעדרו של ברים מהארץ. ברים, שחזר בינתיים ארצה, מאיים כי אם סילוקו יוצג כעריפת ראשו, הוא עלול לגרור עימו עוד כמה מראשי הפועל, בכך שיגלה שעוריות הקשורות בהם.

חוקרים שערוריית

מילגות

במועצת נס-ציונה

שערוריית חלוקת מילגות לסטודנטים על חשבון המועצה המקומית בנס-ציונה, משמשת עתה נושא לחקירה של משרד מבקרי-המדינה.

חוקרי מבקרי-המדינה בודקים את נכונות השענות, כי מתוך שמונה המילגות, שהקציבה המועצה לסטודנטים מבני המקום, הוענקו חמש מילגות לבניהם של ראש מח"שקציבה החינוך במועצה, של גיזבר המועצה, מוזכרה, ראש מחלקת התברואה ולבתו של ראש מחלקת הסעד, שהיא עובדת המועצה. הפרשה נחשפה אחרי שסטודנטית מנס-ציונה, יונה לוי, שביקשה לקבל מילגה, נענתה כי כל המילגות כבר חולקו, וזאת מבלי שהמועצה המקומית פירסמה כל הודעה על חלוקתן.

ישראל בידי אמריקה, לפי "קרוקודיל", מוסקבה

עשה זאת בעזרת דפי זהב

עשרות סידורים, תיקונים וקניות חייבים להעשות היום, אך הם נדחים למחר. זאת משום שחסר לך מספר טלפון או כתובת של עסק, או אינך יודע מי מתקן או מוכר את הדרוש לך.

שני מחקרי שוק שנעשו בחודשים האחרונים קבעו שמאות אלפי איש משתמשים ב„דפי זהב“ באופן קבוע למצוא בקלות את הדרוש להם.

„דפי זהב“ הוכיח את יעילותו עבורם.

ואתה?

השתמש היום בדפי זהב

מכתבים

איש

השנה

האם כבר בחרתם באישה-השנה? אם לא, אני מציע לכם לבחור בנשיא ניקסון — הגבר ששבר מוסכמות, העז לעשות תפ-נית היסטורית, ולהושיט יד לשלום לסין העממית — צעד שישנה את כל מהלך ההיסטוריה המודרנית, ושיכניס את 1971 לספרי ההיסטוריה.

רדף ארזי, ירושלים

איש השנה, ללא ספק — היו"ר מאו, שעשה צעד דר-מאטי, היפנה פרי-צוף מחייך לעבר האויב האימפריא-ליסטי קפיטאליסטי המתועב, ארצות-הברית — ושינה בכך את מהלך היסטוריה, כפי שיתברר בשנים הקרובות.

מוקי מרה, חדרה

פנחס ספיר כמובן — שקרע שוב פעם

את עם ישראל — והצליח לא לאבד כהוא זה מפופולאריותו. איך הוא עושה את זה לעזאזל?

ישראל בזום, באר-שבע

נשיא מצריים סאדאת — שרק עיוור יכול להתעלם ממאמציו בשנה האחרונה, להגיע להסדר כלשהו עם ישראל — והי-עלול לאבד את כיסאו אם לא ישיג תוצ-אות עד סוף השנה.

בלומה קורצינסקי, תל-אביב

אישה-השנה של הספורט: אוהד קבוצת בני-יהודה ומאות חבריו, שהפגנת הזעם שלהם היתה החוליה הראשונה בשרשרת, שהביאה להקמת ועדת עציוני, ולחשיפת השחיתות בספורט.

דן מוק, תל-אביב

אישה-השנה של הספורט — צבי ברים, שנתגלה, בחקירת ועדת עציוני, במלוא עירום שקריו — ולמרות זאת ימשיך לש-לוט בהתאחדות. יחי הצדק.

יגאל בוכוולד, אשקלון

התפטרות

נשיא המדינה

כתבת השער של הגליון הקודם, בדבר התפטרות הנשיא, נראתה לי מעניינת מאוד — אך לא סבירה ביותר. זאת — עד שהנשיא פירסם הכחשה, בעקבותיה. עכשיו, אני מאמין לכם.

חנן ארזי, חיפה

אישוויק בישראל

הכתבה על הנעשה בתוככי המוסד ל-ידים מפגרים ב-נס-ציונה (העולם הזה 1773) היתה מזועזעת, מעוררת חלחלה, מטרפת. מה קרה לארץ ה-זאת, המוכנה לש-את דברים כאלה — ולעבור עליהם בשתיקה?

איכנה גומ, תל-אביב

מיסמכי הפנטגון של בן-גוריון

גיתוח מיסמכי הפנטגון הישראליים, כפי שנתגלו בוכרונותיו של בן-גוריון, מוכיח שיוורשו של בן-גוריון — משה דיין, שמ-עון פרס ושאר הצעירים המבריקים, ש-פנו בבחירות האחרונות לכנסת אל העם בסיסמת השינוי הגדול — הולכים בנאמ-נות בדרכו של הזקן, מכירים רק דבר אחד בעולמם: נשק, נשק ונשק.

חבל רק שהם לא שמו לב, כי הזקן עצמו השליך בינתיים תפיסה עקרה זו,

גומ

השחקן האלמוני

בתצוגתו החדשה של יוסף מונדי, שבי-עים וחמש, מופיעים על הבמה חמישה שחקנים. אולם ישנו שם גם שחקן שישי, שמשום מה אינו זוכה לפירסום ב-מודעות, או לביקור רת על הופעתו — ולמרות שהוא מר-פיע בכל הצגה ב-דייקנות של שיעון. אני מתכוון לפקח העירייה, המתייצב בשקידה ראוייה ל-ציון מדי הצגה, ורושם דו"ח מדויק על הסיטואציה המהממת של לוד-ביג, גוסטאב או

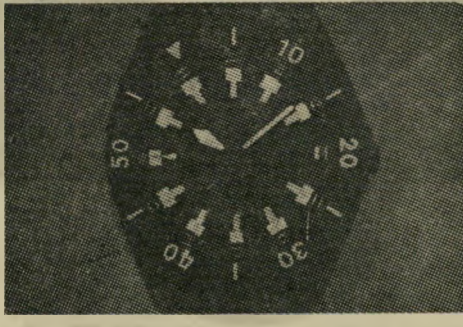
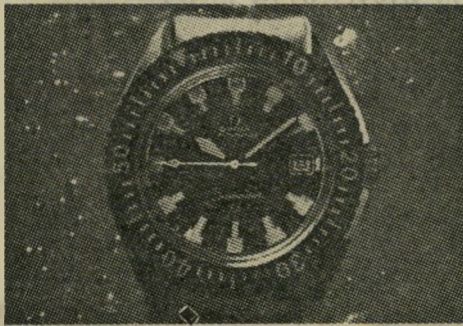

סומק

אולגה.

זה לא בסדר שאיש לא מצא לנכון להז-כיר דמות חיובית זו, העוזרת לעיריית תל-אביב לממן את התיאטרון העירוני שלה.

רוני סומק, תל-אביב (המשך בעמוד 8)

בשעת הצלילה מהווה השעון ציוד חיוני לחייד. לכן צייד מפעל אומגה את שעוני הצלילה סימאסטר בכל מתקני הבטיחות הדרושים: טבעת לקביעת משך הצלילה ולוח עם ספרות בוקיות לקריאה נוחה בחשיכה. דגמי סימאסטר אטומים, למניעת כל אפשרות של חדירת לחות או מים. גם הזכוכית היא בעלת תנגודת מיוחדת.

שעוני אומגה סימאסטר הם ברובם אוטומטיים. כמו הסימאסטר שבתמונה.

אומגה סימאסטר — השעון שנוצר לעמוד בלחץ של 120 מטר מתחת לפני המים.

Ω OMEGA

שרות בינלאומי ברחבי העולם

אומגה סימאסטר ידיד נאמן של חובבי הצלילה

בעד הפיחות

הטוענים שצריך היה לקבוע אותו על חמש או אפילו שש לירות. תמיכתי בפחות: (א) יש לי דולרים בבנק.

בניגוד לפרשנים ולכתבים כלכליים רבים, אני מצהיר בזאת שאני בהחלט בעד הפחות. ההסתייגות היחידה שלי היא לגבי השער החדש של הדולר. כאן אני מצטרף לדעתם של כלכלנים נודעים

אין לחם - יש עוגות

אני לא מבין מה ההתרגשות הזאת בי עניין העלאת מחיריהם של מיצרכי המזון החיוניים. בסך הכל העלו בכמה גרושים את מחירי הלחם, החלב, השמן, החמאה, הביצים וכדומה. הרי חוץ מאשר כאנשים שאין להם כסף, זה לא יפגע באיש. או מה ההתרגשות של מ"ם, בן-אהרון ואחרים?

פיתות, לחמניות ועוגות. שלא יאכלו ביר צים - זה לא בריא ללב. ומי שרוצה לשמור על דיאטה ולהיראות עני אבל חתיך - שלא ישתמש בשמן בכלל. הע' לאת מחירים של המיצרכים האלה הוא רק לטובתם. תשאלו את אגודת שומרי-משקל.

אבל נעזוב לרגע את בעיות ההשמנה. פיתות פירוש קודם כל הידוק והירי חגורה לטובת הכלל, והרי אי-אפשר להטיל את התפי' קיד הזה רק על העשירים. אני בטוח שגם מיעוטי-היכולת רוצים לקחת חלק פעיל בנטל המוטל על ה' עם כולו.

שרי-האוצר שלנו, הלוחם למען שוויון סוציאלי, החר' רד לפילוג בקרב העם, ה' עושה כל אשר יכולתו להקטנת הפער החברתי, איפשר גם לעניים להרגיש ש' סוף-סוף שהם אינם אורחים ממדרגה שני' ייה. כל הכבוד לספיר. האיש הזה גאון.

מארי-אנטואנט

מי שאין לו כסף - שילך לעבוד. מי שלא מסתפק ב' 400 ל"י לחודש - יש' בות, שיפעיל סנקציות, ש' יעבוד לאט, שיערוך שבי-תחשבת או הפגנה. מי שלא רוצה להיאבק להטבת תנאי חייו - לא מגיע לו יותר מ-400 ל"י לחודש. שיעבוד כמו חמור, שיאכל קש או לוקשן וישתוק.

חוץ מזה, מי אומר שה' עניים מוכרחים לאכול חמ' אה? שיאכלו מרגרינה. זה יותר בזול, לא פחות טעים ומונע הצטברות הכולסטרול בדם. הלחם יקר? שיאכלו

פניי לשון

מהבורסה לגיירות ערך הגיעו אלי ה' שבוע שתי אימרות-כנף-עוף אלה: "מה שלומך?" שואל משקיע את אחד מפקידי הבנק. "פיחות או יותר," עונה לו הפקיד.

כמה שווה לירה?

הפיחות הזה ישגע אותי. אני לא צור' חק. אני פשוט יוצא מדעתי. בבית, ברחוב, בבית-קפה - אני לא מפסיק למלמל מס' פרים. עם עפרון ביד אני מכסה במספ' רים קירות, מפות שולחן, שולי עתונים, שקיות-נייר וכל מה שבא לידי קניתי לי סרגל חישוב, ואני עדיין לא יוצא מהעסק. אם י.ב.מ. לא יעזור לי מהר - אני חוטף קריות ויוצא עירום לרחובות. אתן לכם דוגמה קטנה אחת מתוך ה' בעיות שמטריפות את שתי מאו הפיחות. מי שהרוויח בפיחות, אומרים, זה בעלי-החובות. מתקבל על הדעת. אם הייתי חייב למס הכנסה 10,000 ל"י, הרווחתי 2000 ל"י לאחר הפחתת ערך הלירה ב' 20%. יופי! אותו הדבר ביחס לכספים שהייתי חייב לבנק. דפקתי אותם, ואין לי שום יסורי-מצפון. למה שהבנקים תמיד יקרעו אותי? פעם אחת מגיע לי לקרוע אותם.

אבל מה עם חובות פרטיים? כאן מת' חילה בעיה מוסרית חמורה, שהשלכותיה הפיננסיות יוציאו אותי, חוץ זמן קצר ביותר, מדעתי. שקיימת בעיה מוסרית - בזאת אין

הזאת עד אין סוף. אבל אתם לא מכירים אותו. החמור הזה לא ירצה לקחת מיל יותר ממה שמגיע לו. עם עפרון ביד ועם סרגל חישוב הוא יכניס אותי לבתי-ים. מה מוסר-ההשכל מהסיפור הזה? מוסר-ההשכל הוא עתיקי-יומין, ורשום אצל חנניה רייכמן, שכנס לתוך ספר את כל התבונה מהים הגדול וטיפה משלו, וזו לשון הפיתגורס: "המלווה כסף לידיד - את השניים מפסיד."

שים. דין פרוטה כדין מאה. זאת אומרת שאני חייב לאידיוט, למנוול, למטומטם, שהכניס אותי לבונץ הזה - עוד 32 אגור' רות, ומאחר שהן שוות עכשיו רק 25.6 אגורות, אני עדיין חייב לו 6.4 אגורות. שלאחר הפיחות שוות בסך הכל - הצ' לו!!! אני משתגע! לפי החשבון שלי אני חייב לו עוד עכשיו 1249 ל"י. אני מוכן להוסיף לו עוד לירה, ובלבד לא להמשיך את ההתחשבנות

כל הכבוד לבן-אהרון

פועלים, וקביעה מציאותית וישרה זו פשוט "זיועה" את גולדה. "כך אין מדב' רים אל הבריסו" התפרצה הגברת מאיר בחימה לתוך דבריו של מזכיר ההסתדר' רות.

מה יש? מה ההתרגשות? אפשר לחשוב שבן-אהרון אמר שזו ממשלת גנבים ו' זוגות. הוא בסך הכל אמר את האמת. הוא לא התכוון להטיל פצצה לאולם ולהחר' הים את הנוכחים. הוא היה בטוח ודאי, שכולם יקבלו עובדה אלמנטרית זאת. תר' או לי שר אחד בממשלה, שיכול להיות חשוד כנציג הפועלים. הקשר היחידי של המפלגה השלטת עם רעיון העבודה הוא שמה הרשמי.

מאז 1948, דופקת הממשלה את הפועלים וטוענת שזה לטובתם. בן-אהרון לא התרגש מהתפרצותה של הפועלת גולדה, ואמר לה "אני לא זקוק לאישור ממך או מהממשלה איך לדבר". כל הכבוד! סוף-סוף יש להסתדרות מז' כיר עם ביצים, במקום החוכים הממושם עים שהושחלו שם לפניו עליידי הממשלה.

מיום ליום אני מתפעל יותר ויותר ממזכיר ההסתדרות, יצחק בן-אהרון. בחיי, לו היה לי זמן, הייתי הולך לע' בוד. אני בטוח שבתור פועל וחבר הס' תדרות הייתי יכול לישון ב' שקט בזמן-העבודה, מתוך ידיעה שמישהו מגן על ה' אינטרסים שלי. צחק - צחק, אבל אני באמת חושב שרק בזכות בן-אהרון יתנו לממשלה הזו להיכנס לגן-עדן הפועלים, כאשר תגיע שעתם של הש' רים להתייצב לפני בתי-דין הפועלים של מעלה. הוא מוצא חן בעיני, בחיי, הוא החזיר להסתדרות מעט מן הרספקט שאנחנו חייבים לה. הוא נלחם למען הפוע' לים. נגד עסקני הפועלים, ואפילו נגד הממשלה, כאשר אין ברירה אחרת. והוא לא מתבייש לפתוח את הפה.

קחו למשל את חילופי-הדברים בינו לבין ראש-הממשלה משבוע שעבר. תוך כדי דיון על בעיות הפיחות אמר בן-אהרון שממשלת ישראל איננה ממשלת

מוצר פנטסטי חדש

חד-פעמי. הטקסט בו משתמש המפעל ב' מודעות המפרסמות את תחת-הנייר ית' אים גם ללירה החדשה: "הלירה המהפכ' נית לפעולה חד-פעמית. אידיאלית בכל מצב, בכל מקום ובכל זמן. היגיינית, סופ' גת זיעה, רכה וגמישה. מיוצרת מגייר נטול-עץ, בעיבוד דנטל עדין וחזק, ובצבע כחול-לבן."

אני רואה שהשבוע אני כבר לא אצא מעניין הפיחות. על מפעל בשם "פנטסיה" המייצר את "התחתון המהפכני לשימוש חד פעמי" שמעתם?

מחוגי הבורסה לגיירות ערך נודע לי שהחל מהשבוע יוצא "פנטסיה" לשוק עם מוצר מהפכני חדש. העונה על דרישות השעה. המדובר בלירה ישראלית לשימוש

הכל במחיר הישן

הפיחות, עד לחיסול המלאי. אתם מרגישים לפחות איך שעובדים עליכם, או שאתם חושבים שמישהו עושה לכם טובה? אין פה שום נאמנות למדי' ניות הממשלה, ושום דאגה לסכנת ההת' ייקרות. פקחי הממשלה ערכו ספירת מלאי, ומי שלא ימכור אותו במחיר הישן, ישלם עליו מס של 20%. זהו טוד ההקד' בה העצמית של הסוחרים. במקום למכור את הסחורה ב' 20% יותר, ולמסור אותם לממשלה, הם מוכרים אותו לקהל במחיר הישן, ועל ידי זה הם (א) חוסכים לעצמם כאב-ראש גדול וריצות מיותרות למשרדי הממשלה, (ב) מעמידים פנים של אורחים הגונים וממושמים, (ג) מנצלים את הפני' קה שתקפה את כל שטופי-המחמה, ומוכרים להם את השמאטס שהעלו אבק במח' סניהם.

העתונות התמלאה השבוע במודעות ענ' קיות של מפעלים ובתי-מסחר המוכנים, למרות הפיחות, למכור לציבור את המלאי שברשותם במחיר הישן. הרושם שמתקבל ממודעות אלה הוא שעושים לך טובה גדולה.

ישנם מפעלים שאינם מסתפקים ברמ' זים דקים על ההקדבה העצמית העצומה שלהם. חברת "הלפור" בע"מ המייצרת פחים וברזלים לתעשייה, מציעה את ה' מלאי שלה במחירים הישנים. "בהתאם למדיניות הממשלה ובמסגרת המאמץ ה' כללי למניעת התייקרות". חברת "אשור" מודיעה ללקוחותיה, תוך ניפנוף דגלים ונגינת התקופה: "נאמנים למדיניות ה' ממשלה, אנו ממשיכים למכור כבד קפוא ולשונות קפואים במחירים הוולים שלפני

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

זכרוננו הסלקטיבי

של יואל מרכוס

התגלגל לידי במקרה מאמרו של כתב הארץ יואל מרכוס מ-8.8.71 בוואשינגטון פוסט, בו הוא תיאר בהרחבה יותר את אישיותו של אורי אבנרי, וצימצם, כנראה שלא במקרה, את השקפותיו הפוליטיות. במיוחד שמתי לב שזכרוננו המצויין של מרכוס, שעמד לו בהבאת עשרות פרטים על אישיותו של אבנרי, "כשל" כאשר היה צריך לספר לקוראי הוואשינגטון שנים פירסם אבנרי בהוצאה אמריקאית את סיפורו ישראל ללא ציונות.

על מאמרו של מרכוס — לא כדאי להרייז את הדיבור. נראה לי, מכל מקום, שכדי להשלים את התמונה שצויר בפני הקוראים האמריקאים, היה רצוי לנצל הזדמנות זו כדי להוציא מחדש את הספר בארצות-הברית.

צבי אברהמי, כפר הס

● הספר עומד להופיע בקרוב במהדורת כיס בארצות-הברית. אשר למאמר ההש"צה הנידון — הוא נכתב לפי הזמנת ישראל מגאזין, ביטאון של אנשי ארץ-ישראל השלמה, תמורת 1,500 ל"י, ובהש"ח תדלות מנגנון התעמולה הציוני בארה"ב.

איפה

מספר 1?

קראתי פעמיים את הכתבה על בחירת נסיכת היס-התיכון (גם אתה סורקיס?) — ובכל זאת לא הצלחתי למצוא אותה: מצאתי שם את הנסיכה עצמה, את הסגנית השנייה, אפילו את ח"כ סורקיס — ורק

סגנית ראשונה חנני

את הסגנית הראשונה לא מצאתי. הייתכן באמת, כפי שטוען בעלי, שייתכן שהיתה סגנית שנייה — בלי ראשונה?

עדימה מריפר, גבעת אוגדה

● תיאורטית, ודאי ייתכן. במקרה זה, היתה במקרה סגנית ראשונה — שולה חנני, גם אם הגדול המר השמיט אותה מהכתבה.

הנשקה הסודי של יצהר
כגד
 משמיד חרקים יסודי
 בנזקים חרישים.
 *באריזה כחולה נגד
 זבובים, יתושים וחרקים
 מעופפים אחרים.
 *באריזה אדומה נגד
 מקקים, נמלים וחרקים
 זוחלים.
 2 גדלים מכל סוג לנזקיות.
 להשיג בחנויות המכולת
 ושרות עצמי.
זה נהדר - זה יצהר

פרסום אדמונד בע"מ

חובב צילום

תמונות 7X11 — 25 אגורות
גלויות 9X13 — 35 אגורות

וכל המביא מודעה זו
פיתוח סרט חנם

"פוטו בן-אבי"
אבן-גבירול 105 ת"א.

ביצוע תוך 24 שעות

אני מציג כ... דינולטה

לחשיג בחנויות המבחרות

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תא-דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • "הרפסו החדש" בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלויות: צינקורפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

זו תהיה הסניגוריה הטובה ביותר על הצו החדש — אם אמנם יצליח פירסום הנותר נים הנ"ל לשכנע — דבר שאני מסופק בו. **אפרים כ"ץ**, פתח-תקווה

אופנועיסטים — התארגנו

דיבורים, דיבורים, דיבורים. אולי נתחיל כבר במעשים, במקום דיבורים? האם מעט ההפגנות העלובות באו במקום פעולה של ממש? בואו נתארגן, ונראה לגיבורי משי רד התחבורה, הרואים את הארץ מבعد לזוגיות של מכוניות ממוזגות. נוכיח שיש גבול עד מתי ניתן לדפוק אותנו. בואו נתארגן. אני מציע שכל אופנועיסט ישלח מכתב עם פרטיו למערכת העולם הזה, ונפתח בפעולה אמיתית. **ישראל שדום**, י"פ

קוראים חשודים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עדיפות תינתן למצרים תמר נות למכתביהם.

לחלק דו"חות לכל מי שלא קשר כהלכה את רצועת הצוואר — כמו הגננת בגן הילדים למי שלא שרף את נעליו כהלכה? סביר להניח שלא — אפילו במדינת האבסורדים שלנו. ואם כן — לשם מה הקסדה? כדי להעניק קצת רווחים לייצר רגים ויבואנים מסויימים? **נחום דרור**, חיפה

הקסדות, התאונות ורכבי הקטנועים

במשך ארבע השנים שחלפו מאז הוח"ט לחייב את נהגי הרכב הדריגלגלי בר חבישת קסדות מגן בדרכים בין-עירוניות, ציפיתי לראות באחד מכלי הפירסום הממ"ש שלתיים, וכן בעיתונות, נתונים סטטיסטיים המשווים את מספר נפגעי תאונות הדרכים בתקופה שלפני פירסום הצו, למספר ה"נהגים שנפגעו בתאונות לאחר מכן. בשום פירסום לא מצאתי אפילו רמז לכך. יקום נא, איפוא, דובר משרד התחרי"ר, אם יש לו האומץ לכך, וינסה להגן על עמדת המשרד ועל צידקת הצו החדש בכך, שיפרסם וישווה את מספר נהגי האופנועים והקטנועים שנפגעו בתאונות בשנה שקדמה למועד כניסת הצו לתוקפו, למספר הנהגים שנפגעו בשנה שלאחריה.

לכתוב. ובשביל זה לשלם 1.80? בשביל שמר בן-אמוץ יכתוב לי מאמר ראשון "שלא כדאי לי לקרוא כי לא כתוב כאן שום דבר". במאמר שני הוא מסביר למה לא כתוב שום דבר. ובמאמר שלישי הוא סיפר איך כשהוא עבד במערב משום דבר הוא עשה מאמר. מאוד מאוד מעניין. **יעקב טימברג**, תל-אביב

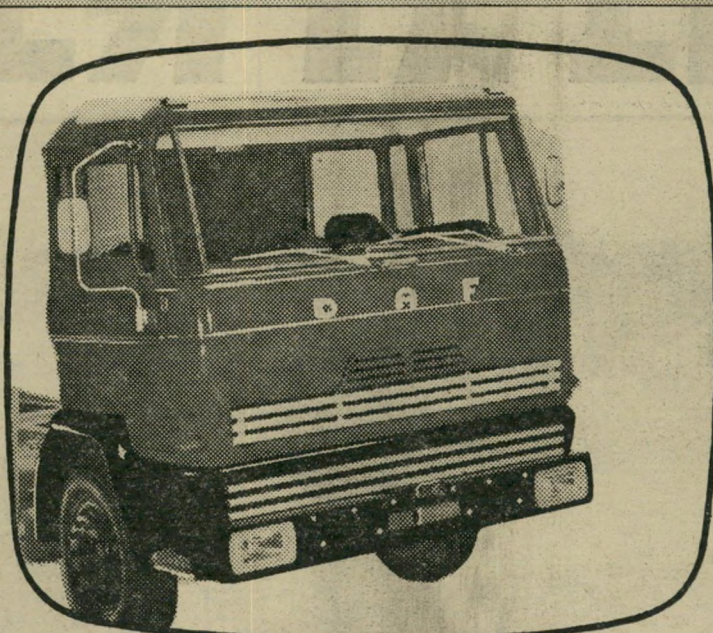
הקסדות — חסרות תועלת

משום מה, לא שמעתי עד היום את הטענה העיקרית נגד קסדות-המגן לרכבי האופנועים. תועלתה היחידה של הקסדה היא בשעת התהפכות, כאשר היא אמורה להגן על ראשו של הרוכב. אלא שהיא עשויה להביא או תועלת — בתנאי אחד: שהיא קשורה לראש ברצועת הצוואר. האם מומ"ח המפוקפקים של משרד התחבורה מאמינים באמת, שאם ייחייבו את רוכבי האופנוע במדינה לחבוש קסדות — הם יוכלו גם לחייב אותם לקשור את רצועות הצוואר? האם ניסה אחד המומחים הללו לנסוע בקיץ עם רצועת-צוואר קשורה, כשאתה מרגיש כמו כלב חנוק ומוגבל בכל תנועותיך? האם יתחילו שוטרי התנועה

את המכתב הזה לא כדאי לכם לקרוא. אין לי מה להגיד בו וחבל שתבזבזו עליו את הזמן. אני מציע לכם לעבור ולקרוא את המכתב הבא (אם גם הקורא הבא לא עשה את אותו הדבר). לא תמצא במכתב שום דבר. ממש כלום, אתה יכול לסמוך עלי, אני יודע מה שאני מדבר, ואם אני אומר לך שאין במכתב הזה שום דבר אז אתה יכול להאמין לי...

ואתה עדיין כאן מקוה לשמוע משהו. אני מצטער מאוד, אין לי מה לספר לך. (אין זה מר בן-אמוץ! נחמד, נכון?) אני מדמיין לי שמחר אני פותח את העיתון ובמדור קורא יקר של אלי תבור כתוב: "השבוע לא כתוב כלום, חבל על הזמן, תעבור לעמוד הבא, בעמוד הבא שולחים לעמוד 8, בעמוד 8 כתוב דן בן-אמוץ שאין לו מה לספר לך, תקנה לוקשים במדור של רחל המרחלת, אני מגיע לשם כתוב באור תיות של קדוש לבנה: "אין לי כל חדשות עבורכם, תנסו למצוא חדשות בקרעיות ביניים, אני מגיע לשם כתוב "הכנסת בפגרה, לא עשינו, לא דברנו, לא קרענו, תחכה אולי בשבוע הבא יהיה לנו מה

תנאי אשראי נוחים!
דאף 1600 DAF
דגם "טלויזיה"

קבינה מתהפכת

(נוחות ולוקסוס של פרי"בט)

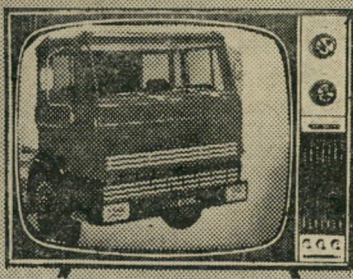
מינוע 138 כ"ס - 41.5 מק"ג

* מותאם לאקלים טרופי
* מותאם לטיולים

כולל בולמי זעזועים ומיצבים קדימה ואחורה

ארגז באורכים עד 8.35 מ'

המחיר החל מ- 50.000 ל"י
כולל צמיגים

בני משה קרסוף

ת.א. רח' דיבל 26 טל 33241 • ירושלים, רח' מ. הס 4 טל 22191

אמר מפקד מרחב עזה: "זה יהיה המקום היחיד בעולם שבו יזדקק כופאי לעזרת חיילים..."

רוחב ובאלכסון, היא מבותרת בצלקות רחבות שהותירו בה הדחפורים, שגילו אותה מצד אל צד. רצועות אלה, שנועדו להיות דרכי שליטה רחבות על פני המחנה הצפוף, דומות עתה לשדה קברות ענקי, שנשים זקנים וילדים חופרים את קבריו כדי לגלות מטמונים.

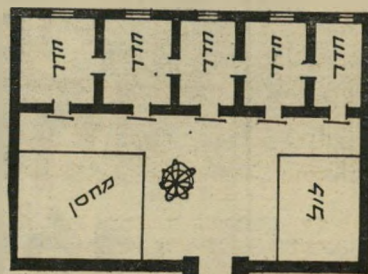
נדמה כאילו אחזה את כל אלה שנש-ארו בג'יבליה בהלה לזהב. באתים, מכור שים וציפורניים הם חופרים בין ההריסות, שקועים עד צווארם בתוך החפירות.

אף פעם לקריאות משמרות צה"ל, משום שהיו בטוחים שיוכלו תמיד להתחמק בין הסימטאות, החצרות והפרדסים. היום כבר לא מתגודדות אלף נשים למראה כל חייל ישראלי המשוטט במחנה, ומפגינות בצרחות של היסטריה. מפתחי

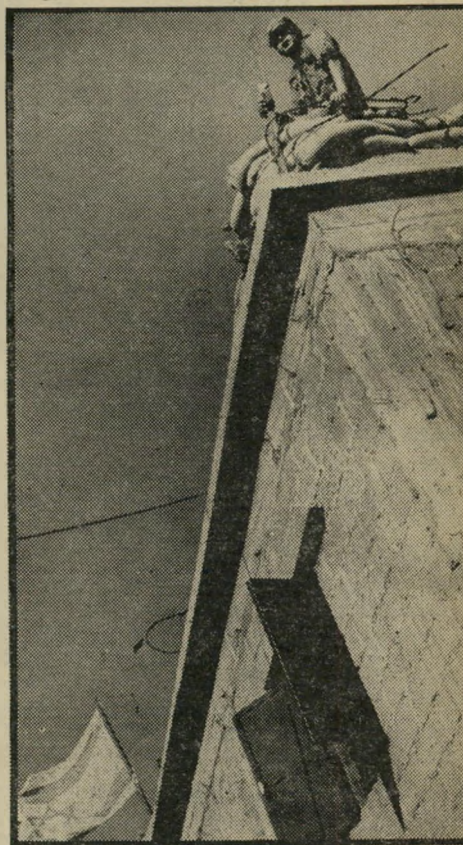

חיילות במעוז הפידאין מיבנה זה היה פעם תחנת המש-טרה של מחנה הפליטים ג'יבליה. כיום שוכנת כאן יחידת צה"ל, כולל חיילות שאינן נרתעות מלחיות בלב מחנה ששמו יצא לשימצה כמעוז המחבלים בעזה.

כופאי בא ג'יבליה

הבית כך נראה בית אופייני במי-חנה פליטים: חצר, הסגורה במיבנה בן חמישה חדרים בדרך כלל; מיבנים ועץ בתוך החצר, המשמשת גם כחלקה חקלאית לירקות בשעת הצורך.

נס בנוסירא דגל ישראל חמוק ב-לב מחנה הפליטים בנוסירא, מסמל את המהפכה שהתחוללה במחנות הפלי-טים ברצועת עזה בשבועות האחרונים.

והסוכריה. "שלושה כובשים משלו בנו בשוט", אומרים תושבי ג'יבליה, "ועכשיו מושל בנו צה"ל בעזרת הבולדוזר". הסוכריות, הן סוכריות של ממש, שמחלקים עתה חיילי צה"ל לילדים.

הבתים, בתוך הסימטאות, אפשר לראות חיוכים. הילדים אינם בורחים כשמתקרב רכב צבאי. גם לא ממטירים אבנים. עדיין מתגודדים ומסתודדים בחבורות, אך שול-חים מבטי סקרנות למעשיהם של החיילים בסימטאות.

אפשר היום לשמוע "שלום" בעברית בסימטאות. אפשר לראות תושבים נעצרים ומשוחחים עם חיילים — דבר שעוד לפני מספר שבועות היה מזכה אותם אוטומטית בגורדין מוות מירי הפידאין.

כשאשה כורעת ללדת בשעות העוצר, אין בעלה מהסס להזעיק אמבולנס של צה"ל שיקחנה לבית-החולים. לאט לאט מעזים אפילו לפנות למחנה המגורר ש-הקימה יחידת צה"ל בלב מחנה הפליטים, כדי לבקש עזרה וסיוע בבעיות של יום יום.

אחד המוכתרים רוצה להיבדק דווקא אצל הרופא הצבאי של היחידה השוכנת במקום. יש אומנם בג'יבליה מרפאה גדר-

הדחפור והסוכריה השיטה הישנה של השלטון באמצעות ה-מקל-הגזר, קיבלה בשלטון צה"ל סמלים חדשים: הדחפור

וכל מה שהם מעלים משם הם רק שברי בלוקים ולבנים, מהם יוסיפו עוד נדבך לגדר האבן של חצרם, או עוד מיבנה בתוך החצר.

זרע של תקווה

ה רק השינוי בצורתו התיצונית של המחנה. עמוק יותר, חשוב יותר, הוא השינוי המתחולל בתושבים. מה שלא קרה במשך ארבע שנים, מאז מלחמת ששת-הימים, החל לקרות בחודש האחרון.

צריך לזכור, כי ג'יבליה חיוותה לפני זמן קצר מבצר בשליטתם הבלעדית של המחבלים. כאן זרקו רימונים על סיורים של צה"ל מדי יום, כאן העזו החבלנים ללכת לאור היום עם נשק ביד, לא נעצרו

שהיו קרה במחנה הפליטים של ג'יבליה.

זה אינו אותו מחנה, שתדמיתו הצטיירה כמאורת עקרבים וצפעונים. זה אינו אותו ריכוז ענק של שינאה ומשטמה לוחטת, שלאור מה שפורסם אודותיו והוצג ממנו בטלוויזיה, היה שמעו בלבד מעורר חל-חלה בלב כל ישראלי.

היום הוא אינו אותו סיר לחץ בגודל של קילומטר על קילומטר, בו כלואים 40 אלף נפשות. בו היו מוצאים כל בוקר שתיים-שלוש גוויות בג'ורה — הכיכר המרכזית של המחנה. שוב לא שורפים צמיגים בג'יבליה. שוב לא ממטירים ברד של אבנים על כל סיור של צה"ל החולף ברחוב.

שוב אין ג'יבליה סמל לשלטון הפידאין ברצועת עזה.

ג'יבליה אחרי הרעש — הסתערות הדח-פורים ודילול האוכלוסין — נראית מצור-לקת ומלקת פצעים. מסביב, לאורך, ל-

על המשמר
הנוכחות של צה"ל במחנות הפליטים ברצועה, אינה יותר נוכחות סימלית, כי אם נוכחות פיזית. מחנה יחידת צה"ל המחפשת אחר חבלני ג'יבליה, הוקם בלב מחנה הפליטים. חייל זה מאבטח.

הבו לבנים
התושבים שנותרו במחנה הפליטים בג'יבליה עוסקים בחיירות בין הריסות הבתים, שתושביהם פונו מהמחנה. הם חופרים עד יסודות המיבנים שנהרסו, כמו חופרי קברים, כדי למצוא לבנים ובלוקים שימששו אותם בשיפור דירותיהם. היום אין בורחים יותר כשמתקרבים חיילי צה"ל.

שהיה בעת האחרונה, נזרע זרע התקווה.

מדברים בלי לחשוש

ל א קרסדות, לא סרטי פופאי ולא סוכריות של השק"ם. ישכחו את הרשאה בת 23 השנים או את המרירות בת החודש על ההרס והדילול. אבל בצד אותו ניתוח אכזרי שהיה כורח בטחוני, כך אומרים, יש תופעה מעור (המשך בעמוד 38)

למבוגרים. לילדים יעשו הכרה עם פופאי. חיילות מסתובבות בדרכי ג'יבליה וי מחלקות לילדים שקיקי סוכריות של השק"ם. מחר אולי יקלו על שעות העוצר הלילי.

באיוה שהוא מקום זה מצלצל קצת אי רוני. אפילו מאקברי. אפשר להיות ציני ולומר: "נו, נראה שילדי ג'יבליה יעזו שלא להתנדנד בנדנדות שבנו להם". אבל בסופו של דבר אי-אפשר שלא להודות ש!מורה קיצונית עוברת על ג'יבליה. ועם קצת העזה ניתן ליטול סיכון ולומר שאולי אולי, דווקא כאן, דווקא אחרי כל מה

התנחלות בין פליטים
כך נראים אוהלי מחנה יחידת צה"ל שהתנחלה, באופן ארעי כמובן, בלב אחד ממחנות הפליטים הגדולים ברצועה. מאז הוקם המחנה, נפסקו מעשי הרצח בתוך מחנה הפליטים, החל תהליך של התקרבות בין תושבי המחנה לבין צה"ל.

מה זו כדי לחסל חשבונות פרטיים וסיכר סוכים אישיים. עכשיו כבר לא מתפללים כשפלה מספר לחיילים המשוטטים בפרדס ונחים תחת עץ התות שלו. כי מסר טובב בפרדס טיפוס לא מוכר לו.

אתמול הקימו מגרש משחקים על שטח שהוכשר לכך במיוחד במרכז הכפר. בנו נדנדות וקרוסלות ומגלשות. מחר יביאו קולנוע לג'יבליה. יקרנו סרטים ערביים

לה של אונר"א. יש שם אחיות. רופאים ואפילו רופא בלגי. אבל המוכתר בוטח יותר באבחנה של רופא צה"ל.

יש אפילו גילויים של שיתוף פעולה. אתמול זה היה קיים רק בדמיון המחבר לים. 99% מאלה שהוצאו להורג כמשתיי פו פעולה עם הכובשים", לא רק שלא היו משתפי פעולה. אלא שאולי לא דיב רי מימיהם עם ישראלי. השתמשו בהאש

בונקר בתוך דירה
תושב זה של מחנה הפליטים באל-בורג, מקדם בתקיעת כף את חיילי צה"ל, דבר שלא מנע מהם לגלות באחד מחדרי ביתו, בחדר שלא היתה אליו כל דלת, בונקר מתחת לריצפה, (ראה תמונה משמאל) ששימש מיסתור למחבלים מבלי שניתן לגלותו.

תמרורים

נפטור • בתליאביב, בגיל 92, זקן שחקני הבמה העברית יהושע ברטור נזכר, שהמשיך להופיע עד לפני שנים מספר, לאחר שהחל את דרכו כשחקן, לפני כעשרים שנה, ברוסיה ארץ הולדתו. ב-1922, הצטרף להבימה במוסקבה, שיחק

ברטורוב

את הגיבן בהדיבוק, ומאז הופיע בעשרות תפקידים ראשיים, ביים מחזות, התבלט כקריין מרשים וכנואם, לפני כשנתיים הופק סרט מיוחד אודותיו.

נתמנה • לנשיא בוליביה הוגו באנסר, מפקד הכוחות הלאומיים, שהדיחו את הנשיא חואן טורו, אחרי מלחמת אזרחים קצרה.

נולדה • לברנארט דוולין, קתולית רווקה — בת בכורה, ברנארט, חברת בית-הנבחרים הבריטי הצעירה ביותר (23), מראשי הלוחמים הקתולים בצ'סון אירלנד, סירבה להודיע את שם האב, בישרה רק כי מצבה המשפחתי החדש לא יפריע להמשך מאבק המדיני.

נחוג • יום הולדתו ה-57 של רכז השחמט בהתאגדות הפועל, זלמן גורביץ, הנושא גם בתפקיד מוכיר האיגוד הישראלי לשחמט קרוב לעשר שנים.

נולדה • לזמרת שוליה חן ובעלה, הפזמונאי ומפיק התוכניות בגלי צה"ל אבי קורן, בת בכורה.

חן וקורן

התגרשה • בלוס-אנג'לס, ג'ון קולנס, השחקנית הבריטית (הירוינימוס מרקין), מבעלה, השחקן-הזמר הבריטי צ'ארלס ניוול, בטענת "אי התאמה קיוונית". לאחר שמונה שנות נישואים ושני ילדים, ובמחיר 1250 דולר לחודש מזונות.

התחתן • בביתו בשווייץ, הצורן פה אל אגס ג'ינבה, ג'יימס מייסון, 62, והשחקנית האוסטרלית קלאריסה קין, 39.

נידון • למאתיים שנות מאסר, מייקל הארפר, צעיר שיקאגואי בן 18, באשמת רצח צעירה בת 24.

נולדה • לשחקנית ג'ין בירן קין, ולידידה-שאינר-בעלה סרג' גינר-בורג, בת, שרלוט-לוסי.

take your TIME

TIME - תוצרת דובק, הסיגריה המובחרת הצועדת בראש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת

פעם, כאשר היה חור בגרוש (ור הרבה זמן לפני שהיה חור בלירה) היו בארץ-ישראל פועלי-בניין שהיו, בי ארצות מוצאם, פרופסורים מוסמכים לפי סיקה.

ימים אלה עברו. כיום עובדים בכניין צעירים בריאים חמתאיים לכך. פרופסורים לפסיקה עוזרים במכון וייצמן לפיתוח משק מכונני וגני מתקדם.

פעם היו בארץ-ישראל נהגיימוניות שידעו לשרוק יצירות שלמות של ברהמס. כל תייר זר התרשם מכך.

כיום יש דור של נהגיימוניות מקצועיים. מי שידע כך לשרוק את ברהמס מנגן בתזמורת הפלי הרמונית או עוסק בהוראה בקוני סרבטוריקן.

פעם היו בארץ כל הגברים, מפרופסור רים ועד נהגיימוניות, משרתים לפחות חודש אחד בשנה במילואים.

כיום — — —

ואני רוצה לשאול, גם בדחילו וגם ברחימו.

קבע תחילה כמה נתונים. כדי להגיד דיר ולגדר את זירת התיכוח.

אנו זקוקים לצבא כדי להגן עלינו בשעת-הצורך. וכדי להרתיע התקפה עלינו.

העובדה שממשלתנו אינה פועלת למען השלום, ושכמה משרתי הבכירים אף פועלים במרץ כדי לסכל את המזימה להשכינו, אינה משנה עובדה זו. מוטל עלינו לשנות את הממשלה ואת המדיניות. אבל באותה שעה מוטל עלינו לדאוג גם לכך שאם תפרוץ מלחמה, ואפילו באשמתנו — לא נאי בד כה.

גם כבוא השלום — כאשר יבואו — לא ייעלם בן לילה הצורך בצבא. להיפך: קיומו של צבא בריא, יעיל וכשיר הוא אחת הערובות העיקריות לקיום השלום, לפחות בשלביו הראשונים.

בהיותנו עם קטן, בעל משאבים מוגר בלים, זקוקים אנחנו לצבא-מילואים. ה'

האם כדאי לגייס פרופסור לכימיה, המנצח על מחקר חשוב בעל ערך חיוני למשק המדינה, כדי שישמור בלילה על אותו מחנה?

האם אין לאייש תפקידים אלה עליידי נוטרים, שיימלאו אותם בי שכן הרבה יותר נמוך, וביעילות הרבה יותר גבוהה (מפני שיהיו קבועים) — מבלי לשבש תהליכי ייצור, עבודות מדעיות, שירותים חשובים?

החיסכון יהיה כפול: חסכון עצום ב- תקציב המדינה — וחיסכון עצום פי כמה למשק המשווע למומחים מכל הסוגים, הזועק לידים עובדות ומאומנות.

פריון-העבודה, ייעול הייצור — אלה

באנשי-מילואים, במידה שאינו מאויש באנשי חובה וקבע.

את אנשי המילואים יש לתרגל מדי שנה.

חוץ מזה מוטלים על צה"ל אלה-ואלה תפקידים אחרים, שרק אנשי-מילואים יכולים לשאת בהם. תפקידים אלה מחייבים, אולי, תקן נוסף של אנשי-מילואים. בדיקה כזאת תעלה, בסופו של חשבון, מיספר מירבי של אנשים שיש להחזיקם בשירות-מילואים.

כל זה מסתכם בכך-יזכר אנשים. ולא יוכל להיות שמך של ספק בכך שמספר זה נופל — ואולי נופל בחרבה — ממיספר האנשים הנמצאים כיום במיסגרות של מילואים.

מדוע? מפני שבדיקה כזאת לא נערכה מעולם, ואנשים מועברים למילואים באופן אוטומטי, כדבר מובן מאליה. כל עקרת-בית יודעת שאם מביא הבעל הביתה אלף לירות בחודש, דרושות כל

מילואים

אלף הלירות לסיפוק הצרכים המינימליים של המשפחה.

אם אותו בעל יקבל לפתע העי דאת שכן של 500 לירות נטף, תגידה אותה עקרת-בית לפתע כי ה' סכום של 1500 ל"י בחודש דרוש לכיסוי ההוצאות ההכרחיות ביו" תר של המשפחה.

וזהו חוכמת-חיים פשוטה. היא נכונה לגבי תקציב-המדינה כשם שהיא נכונה לגבי התקציב של עקרת-בית. היא נכונה גם לגבי תקציב כוח-האדם בכל מיסגרת אנושית — משרד, בית חרושת, מנגנון המדינה, משלחת לירח — וצבא.

הצורך בכוח-אדם גדל אוטומטי טית בהתאם למיספר האנשים ש' ישנם. ככל שיוגדל מיספר האנשים המצויים, כן יתרחבו הצרכים.

אלא שגידול המנגנון אינו מביא עימו גידול של יעילות.

לעיתים קרובות מאד נכון החי' פך.

וזהו התגלית הקשורה בשמו של הפי' רופסור פארקנסון, וגם צה"ל, אחת ה' מיסגרות היעילות ביותר במדינה, אינו חופשי מתחלת חוקיה.

לצה"ל יש מיתקנים, ועל המיתקנים האלה צריכים לשמור.

השאלה היא: האם כדאי לקחת מנהל-עבודה של בית-חרושת המייצר מוצרי ייצוא, להוציאו מעבודתו במשך חודש, לגרום לשיבושים חמורים בתהליכי הייצור, לשלם למיפעל את מלוא משכורתו (1800 ל"י ברוטו) מכספי משלם-המיסים — כדי שאותו איש יעמוד בשער של מחנה מס' 1864, יעלה ויוריד את המח' סום בשער?

שיטה עצמה היא יעילה, חסכונית-ייחסית, והיא הוכיחה את עצמה.

עד כאן אין ויכוח. הוויכוח מתחיל מכאן: **איזה צבא-מילואים? מה צריכים להיות ממריו?**

שאלה זו לא התעוררה בראשית ימי צה"ל. כי התשובה היתה נתונה מראש, נוכח ממדיו המצומצמים של כוח-האדם שלנו אז.

מי שסיים את שירותו בצה"ל, עבר אוטומטית לשירות במילואים. זה היה דרוש מבחינה כמותית. עם קום המדינה מנה היישוב העברי בארץ כ-650 אלף תושבים בלבד.

זה היה גם רצוי מבחינה רעיונית. כולם היו שווים בפני החוק ובפני צה"ל, כולם שרתו במילואים. **אלא שבינתיים גדדה אוכלוסיית המדינה, ומגיעה לשלושה מיליון. שנח-שנה מסיים שנתון נוסף את שירותו הסדיר בצה"ל, ומצטרף ל' מילואים. מי שמלאו לו 18 שנה בי' יום הקמת צה"ל, הוא עתה בן 41 וחודשיים, ומשרת עדיין במילואים.**

והשאלה היא: האם זה עדיין סביר?

האם בכלל נכדקה שאלה זו אי' פעם מראשיתה ובכללותה, באופן אוניקמבי, בעזרת שיטות מד' עיות מעורכנות?

אילו נערכה בדיקה זו, היא היתה מתנהלת לפי העקרונות הבאים:

אם תפרוץ בעתיד הנראה-לעין מלחמה כוללת בינינו ובין האוייב המירבי האפי' שרי, יהיה צה"ל זקוק לכרוכך חטיבות קרביות, כרוכך יחידות אחרות בים, בי יבשה, באוויר, בשירותים. את המכונה הצבאית הזאת יש לאייש

כן, כיום הם עדיין עושים את אותו הדבר.

ואני מתכנן כזה לשאול: למה, בעצם?

בשבעות האחרונות, לכבוד מלאת שנה להפסקת-האש, התחילה אופנה חדשה בארץ. אנשים שואלים: אולי אפשר להתחיל לחסוך בתקציב הביטחון? שרה-אוצר, פינחס ספיר, שהקפיד ל' הצהיר במשך שנים כי אינו נוגע כלל בהצעת-התקציב של משרד-הביטחון, אלא מאשר אותו אוטומטית ללא בדיקה — עורר את השאלה אם אפשר, אולי-אולי, לחסוך בו קצת.

אפילו נשיא התאחדות בעלי התעשייה, איש ימין מובהק, השמיע את אותה שאלה בפני ציבור של עסקני-פועלים.

וזה מוזר, מוזר מאד.

כי מאז קום המדינה ועד עצם השנה הזאת, לא העז איש לבטא שאלה זו.

לא בקול רם, לא בחש, ואפילו לא בחלומי.

כי אנחנו עם הנתון במצור. אנו מוק' פים אויבים הקמים עלינו לכלותנו, וכי' או איך יעז מישוה לשאול אם אפשר, לחסוך בהוצאות הביטחון?

אלא שהזמן, ושנה שלמה של הפסקת האש, עושים את שלהם אפילו בשטח זה. השאלה נשאלה. בקול רם. והארץ לא רעדה, והשמים לא נפלו. הקדוש-ברוך הוא לא שלח ברק כדי להעניש את הרשעים, והאדמה לא ספרה את פיה כדי לבלעם, כמו את קורח ועדתו.

משמע: מותר לשאול. אמנם בדחילו וברחימו, אבל מותר.

אני רוצה להיכנס כאן להשלכות הרעיוניות והרגשיות של הבעיה. די בבירור הגורם הצבאי והגורם הכלכלי — שני גורמים הניתנים לבחינה אובייק' טיבית.

תקציבי הביטחון בולעים השנה כ-6.6 מיליארד ל"י — כמחצית תקציב המדי' נה, כשליש התוצר הלאומי הגולמי. על כך יש להוסיף את הסכומים הקשורים בביטחון הקיימים בתקציבי כל שאר ה' משרדים הממשלתיים, כולל הביטוח ה' לאומי, המשלם את שכר מגויסי המילור אים.

אירגון מחדש של שיטת המיודי אים, בהתאם למציאות של שנות השבעים, יחסוך חלק ניכר ממנו. הדבר טעון בדיקה יסודית.

הסמל של צה"ל הוא טאנק — לא פרה קדושה. הטאנק הוא מכשיר יעיל למילוי משימה מעשית.

פרה קדושה היא ההיפך מזה.

* לפי החישוב הבא: תקציב הביטחון 5200 מיליון, מחצית תקציב המשטרה 85, רובות 50, תקציבים מיוחדים 265, מח' צית הריבית על חובות המדינה 500, מחצית החזרת חובות המדינה 500.

מיהו האדם השני בפרשת אלי הכלותם

אותו אל הפשע, הוא אחד הסיפורים הייחודיים ביותר במדענות. איש אינו יודע מה מוצאו, האגדה מספרת כי יום אחד מצאו בני משפחת אי-כרים ממושב תל-עדשים שבצמק יורעאל, תינוק עטוף סחבות ליד גדר המשק. כיון שבאותו יום עצמו נעלם מהמקום שבט בדואי שחנה קודם לכן בסביבה, נטו ליחס את התינוק לאותו שבט. סיפור זה לא הפריע למשפחת המושב-ניק היקה פרץ ארליך, לאמץ את הילד כבנה. שמו בישראל נקבע אז כשמעון והוא גדל בשנותיו הראשונות כאחד מילדי המושב. אבל כשהגיע שמעון לגיל בו יכול היה להיכנס בעצמו כי אינו דומה לשאר בני המשפחה, גילו לו כי הוא ילד מאומץ. שמעון, שדיבר גרמנית שוטפת, אותה למד בבית הוריו המאמצים, סבל ממשבר כחור צאה מגילוי זה, והיה צורך להעבירו למורסד החינוכי בעין-חרוד, שם גדל כילד קשה ופרובלמטי. כשהתבגר הפך לגבר ענקיקומה, יפה תואר, בעל אינטליגנציה טבעית נדירה, חד חושים להפליא, רך דיבור ובעל קסם אישי נדיר, שהיה גורם לעדרים של נעירות להתאהב בו מבלי שאפילו רצה בכך.

טיול ברבת-עמון

בצה"ל ובשנים הראשונות אחרי שחרורו מהצבא, זרמו הלחצים הנפשיים הפנימיים של כושי באפיקים של הרפתקנות. ב-1959 הוא ביצע, יחד עם חבר ממוצא אמריקאי, את אחד ממעשי ההרפתקנות הנועזים שבזעזעו אי-פעם בארץ. השניים סחבו משטח ארמוני-הנציב בירושלים, שהיה בשליטת אנשי האו"ם, מכונית של האו"ם, בה ערכו במשך כמה ימים טיול בירדן, ביקרו אף ברבת-עמון כשהם מחופשים לאנשי האו"ם. סיפור זה מעיד על כוח-ההמצאה והדמיון האופייניים לכושי. אחרי ש-התגנבו לארמוני-הנציב בלילה והצליחו להוציא משם מכונית סטיווין, כשהם מוסרים לזקיף במקום מספר דמיוני ששימש כסיסמת מעבר, הביאו כושי וחברו את המכונית לירושלים העברית. במשך חודשים הסתירו אותה בואדי כשהיא מוסווה בענפים. בתקופה זו הכינו השניים תעודות מוזיכיות, לפיהם היה כושי משקיף איום מקולומביה ואילו חברו האמריקאי, משקיף איום מקנדה. בעזרת תעודות אלה וציוד נוסף שהכינו למסע, תכננו לחצות את הגבול עם ירדן בערבה. מסעם החל כמה קילומטרים צפונית לעקי-בה, משם יצאו לסיור בפטרה, העיר היקדומה החצובה בסלע. לא היתה להם כל תוכנית מוגדרת למסע. תחילה חשבו רק לבקר באותם מקומות בעבר-הירדן, ששמותיהם הסעירו בי-משך שנים את דמיון צעירי ישראל. אבל אחרי שהתברר להם כי הם יכולים לנוע בקלות בכבישי ירדן ללא חשש של זיו-הוי, המשיכו בדרכם, דרך רבת-עמון עד זרקה, חצו משם את הירדן ליד יריחו, ביקרו בירושלים המזרחית ובחברון וניסו

ה ידיעה שהתפרסמה בשבוע שעבר בכל עיתוני ישראל, בה נמסר על מעצרו של שמעון רימון (מזרחי), המכונה "כושי", כחשוד בביצוע הפריצה, בקשר אליה נעצר גם העתונאי אלי לנדאו, הכילה דוגמה קלאסית למשפט שקרי מבחינה לוגית. נאמר בה כי כושי בן ה-31, היה בשעתו אחד הלוחמים האגדתיים של יחידת הקרמנדו 101 המהוללת של צה"ל. איש מבין מפרסמי הידיעה, וקרוב לודאי גם רבים מבין קוראיה, לא שם ליבו לכך שאם אומנם נכונים דברי משפט זה, היה שמעון רימון צריך להיות בן 14 לכל היותר שעה שלחם בשורותיה של יחידת קומנדו 101. לרוע המזל לא היתה יחידת קומנדו 101 יחידת גנ"ע, וכושי לא שירת כמובן מ-עולם ביחידה זו. למרות זאת היתה ליחידת 101 השפעה עצומה על דרך חייו של איש מור ומיוחד במינו זה, שמעלליו והרפתקותיו הפכו אותו לאגדה מהלכת על שתיים. שמעון רימון נולד כמה שנים מאוחר מדי כדי שיוכל להימנות על לוחמי 101. אבל הוא גדל על ברכיהם של לוחמי יחידה זו. כשהיה נער בקיבוץ עין-חרוד היו לוחמי היחידה, ובראשם מאיר הרצין אליליו, סיפורי גבורתם הלהיבו את דמיונו. הוא רצה להידמות להם ולהיות כמותם. אבל כשהגיעה שעתו של שמעון להתגייס לצה"ל, כבר שבקו יחידה זו חיים. בגבול שררה רגיעה, היתה זו התקופה שאחרי מבצע קדש ב-1956, ואפילו פטרי לוח התגמול היו נדירות ביותר. לשמעון רימון, שהחמיץ את היחידה שהיתה תואמת את אישיותו ואופיו, לא נותרה הברירה אלא להקים את יחידת קומנדו 102, יחידה שהוא, כחייל בצנחנים, היה הלוחם הבודד והאחד שלה.

תינוק ליד גדר המשק

בצה"ל זכה שמעון גבה-הקומה ב-כינוי כושי, בשל צבע עורו השחום. הוא היה במקצועו הצבאי סייר, גייס לה תכונות טבעיות למקצועות אלה, כך, למשל, היה נוהג להחביא בפניות סתר שונות במרחבי הגב, מחבואים פרטיים של ג'ירקנים של דלק, שרק הוא היה יודע את מקום הימצאם. אבל בכל פעם שאיוזה רכב של יחידתו היה נתקע ללא דלק, היה כושי נעלם, שולף, כאשף המוציא שפן מצילינדר, ג'ירקן של דלק. אך אם בשנות החמישים המאוחרות התפרסם כושי בעיקר כסייר מעולה, הרי בשנות השישים בא לו פירסומו בעיקר בשל התנגשויותיו התכופות עם החוק. אין ספק: עברו של כושי מצביע עליו כעל עבריין מועד, המבצע מעת לעת עבירות שונות על החוק. אבל שמעון רימון אינו עבריין רגיל. בכל פעם שהוא נלכד על ידי שומרי החוק, חשים לעזרתו כמה מהאנשים המפורסמים ביותר במדינה, כושי לל מפקדים בכירים של צה"ל בעבר, וי מפעילים את כל השפעתם כדי להקל עליו בדין. כי סיפור חייו של כושי, שהוא סיפור קלאסי של אדם, שהנסיבות דחפו

בתום עשרה ימי מעצר, שוחרר השבוע כתבו הצבאי של מעריב, אלי לנדאו, ממקום מעצרו במשטרת אור-יהודה. אולם הפרשה שאלי לנדאו ניצב במרכזה, ושחשעירה את המדינה כולה גם בתקופה של פיתוח וידיעות מרעישות אחרות, לא הסתיימה. היא עלולה לשוב ולשמש נושא מרכזי לשיחות וויכוחים רבים.

חוקרי משטרת ישראל הגיעו בתום עשרת ימי החקירה, בהם לא זכו לכל שיתוף פעולה מצידו של לנדאו, למסקנה כי חומר הראיות שהצטבר בידיהם מספיק כדי להאשים את אלי לנדאו ולהעמידו לדין.

כאשר נעצר אלי לנדאו לראשונה היו בידי חוקרי המשטרה ראיות קלושות בלבד: עדותם של האחים עמוס וזאב בן-שחר, ברשותם נמצאו חומרי ההדברה והזרעים שנגנבו ממחסני חברת גרעין, לפיה הובאה אליהם הסחורה הגנובה והוצעה להם למכירה על ידי שכנו של עמוס, אלי לנדאו. הודאות אלה כלשעצמן, לא היה בהן די כדי שהמשטרה תוכל להעמיד את אלי לדין. הן היו טענות הוכחות מסייעות, שיאמתו אותן, ללא הוכחות כאלה קשה להאמין שאיוזה שופט היה מחייב את לנדאו להשיב להאשמה שהור

המשטרה הולכת עד הסוף

עלתה נגדו. סניגוריו יכלו לטעון כי האחים בן-שחר קשרו את שמו של לנדאו לפרשה מתוך תקווה שהמשטרה לא תרצה להתעסק עם כתבו של עיתון רב השפעה כמו מעריב, ובזכותו ייחלצו אף הם מהעניין.

משום כך כווננו מאמצי המשטרה, בששת ימי מעצרו הראשונים של אלי לנדאו, לחיפוש אחר הוכחות מסייעות כאלה, שיהיה בהן לאמת את גירסתם של האחים בן-שחר.

מאמצי המשטרה הופנו לכיוונים רבים. רק בודדים מהם העלו תוצאות כלשהן. האחים בן-שחר טענו, למשל, כי אלי לנדאו הוכיר שם אדם בשם שמעון, כמי שיביא אליו את חומרי ההדברה. לפי שם זה ולפי התיאורים שמסרו האחים, הגיעו חוקרי המשטרה למסקנה, כי המדובר בשמעון ("כושי") רימון, הנחשב כידידו של אלי לנדאו, עימו שירת יחד בצה"ל (ראה מסגרת). אלא שמעצרו של כושי לא סייע בדבר להתקדמות החקירה.

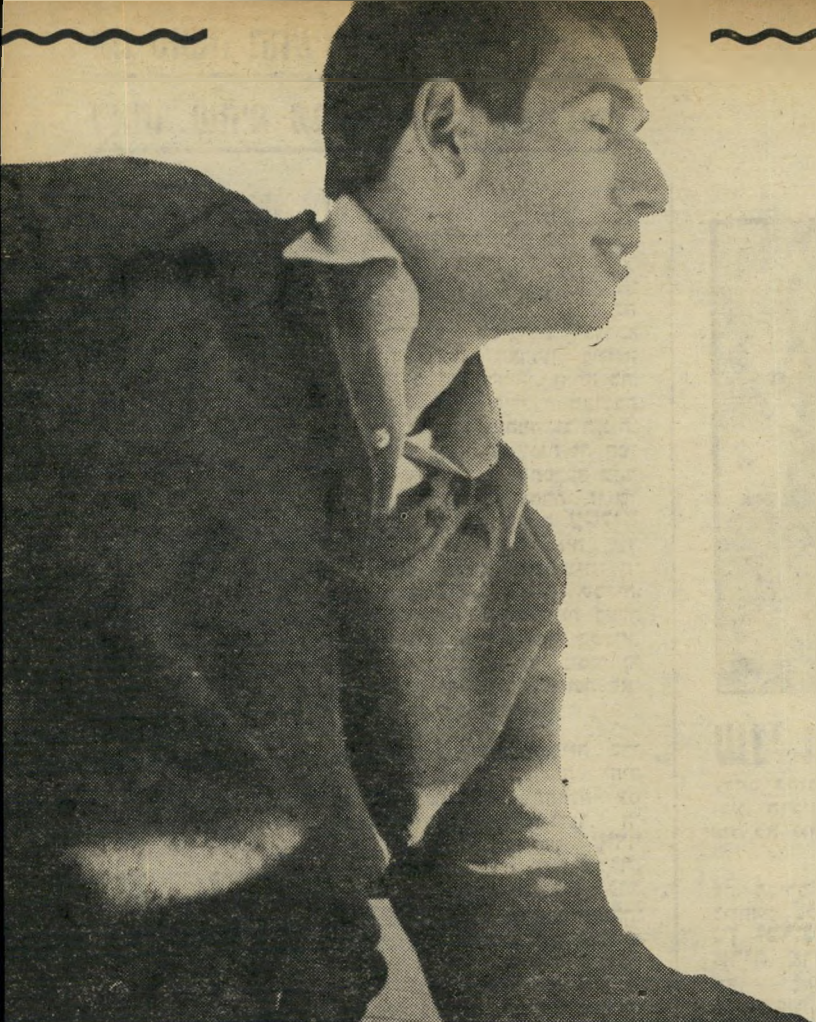
גם בדיקות חשבוניות הבנק של אלי לנדאו לא העלו כל חומר ראיות נוסף. הסתבר אומנם לחוקרים כי בסניף של בנק ברוקלין בתל-אביב רשומה בחשבוננו של אלי לנדאו משיכתית בסכום של למעלה מ-40 אלף ל"י, וכי סכום החובות שלו אצל נושיו מסתכם ב-50 אלף ל"י נוספות. מימצאים אלה סיפקו למשטרה תיאוריה בדבר מצבו הכספי הדחוק של העיתונאי, שיכול היה להיות מניע למעשה שמייחסים לו. תיאוריה זו הועלתה אומנם בבית-המשפט, שעה שביקשה המשטרה להאריך את תקופת מעצרו של לנדאו, אבל מבחינה משפטית קשה לראות בה עדות מסייעת. אילו היתה נמצאת בחשבוניות של לנדאו הפקדה של סכום של 10 אלפים ל"י, שניתן לו על ידי האחים

אלי לנדאו בבית-המשפט
אנשי משטרה, בעת שהובא לבית-המשפט בתל-אביב, להוצאת פקודת מעצר נגדו. השבוע, בתום עשרה ימי מעצר, שוחרר ממעצרו בערבות של חמש-עשרה אלף ל"י.

בן-שחר, לטענתם, בתאריך זהה או קרוב לתאריך שנקבו הם, יכול היה הדבר להיות הוכחה מסייעת. הפקדה כזו לא נמצאה. (לעומת זאת, מייד אחרי גילוי המשטרה על משיכת היתר שהיתה לאלי לנדאו בבנק, מיהר חותנו, ראש עיריית נתניה עובד בן-עמי, לחסל את החוב). אם למרות זאת ביקשה המשטרה להאריך את מעצרו של לנדאו, היו לכך כמה נימוקים, שניציגי המשטרה לא ששו לגלותם. מחשש פן יתגלו קלפיהם בטרם מועד. אחד המימצאים שבידי החוקרים היתה עדותו של נהג משאית, שזוהתו נשמרת בסדר, שאינו קשור לפרשה. כליל הפריצה למחסני גרעין, ניסה נהג זה לחנות בקירבת המחסנים, כאשר הבחין בטנדר מדגם שברולט בעל אף קטום, שהפריע לו לחנות. לדברי העדות, ראה הנגה בטנדר ובסביבתו שלושה אנשים שעסקו בהעמסת סחורה ממחסני גרעין. במיסדר זהיו שניערך לנהג המשאית, הוא הצביע על טנדר

הה-102

לחצות את הגבול חזרה דרך ארמון-הנציב בירושלים.

הם הצליחו להיכנס דרך שער הכניסה מהצד הירדני. אבל שעה שניסו לצאת משער היציאה לשטח ישראל, נעצרו על ידי הוקף שחשד בהם, נלקחו לחקירה. לפני שהספיקו אנשי האו"ם לברר את זהותם, הגיע למקום ראש המחלקה ל"תפקידים מיוחדים במשטרת ירושלים, רב"ר פקד מיכאל בוכנר, שחילץ אותם מידי אנשי האו"ם.

שניהם הועמדו לדין. כושי נידון ל-15 חודשי מאסר, מהם 9 חודשים על תנאי. את ששת חודשי המאסר בפועל ריצה

שמעון (..כושי") רימון

כושי בבית כלא צבאי. היתה זו, כך טען שנים אחר-כך, התקופה האיומה בחייו. שומרי הכלא לא ידעו על מה הורשע, שמעון רק כי הסתגל לירדן. הם חשבו כי היה מגלגל לטובת הירדנים, התעללו בו כבוגד.

צילק עמוקה נותרה בנפשו של כושי מאותה תקופה. אולם היא לא הצליחה לרפא את יצר ההרפתקנות שלו. הוא נדד מי מקצוע למקצוע, עד שהסתבך בהרפתקה שכתוצאה ממנו נאלץ לברוח מהארץ. באחד הימים בשנת 1964 נעלמה סירת-ימנוע ממפעלי ים-המלח בסדום. איש לא מצא אותה מאז. אבל כעבור מס' פר חודשים הגיע לאוזני השלטונות פת"ר הן התעלומה.

התברר כי כמה צעירים מקיבוץ עין-גדי סתבו לא הסירה ובמשך כחודשיים ה"ח" ביאו אותה בין שיחים ליד עין-גדי. לילה אחד יצאו שלושה צעירים לכיוון הארנון. הם נתקלו בלשון של ים-המלח ומנוע ה" סירה נשבר. בעזרת המנוע השני, שלקחו עימם, הצליחו לחזור.

למחרת יצאו שוב בחסות החשיכה לכיוון נחל ארנון. הפעם הצליחו להגיע אל הקני

יון המרהיב והנפלא שלו. במקום שפך האר-נון לים-המלח. הם בילו שם יומיים ולילה וחזרו בלילה השלישי לעין-גדי. כעבור ימים מספר יצא אחד מהם לבדו להחזיר את הסירה למפעלי ים-המלח. ב" דרך נשבר המנוע וגשמת והסירה ה" הפכה. האיש חזר בשחיה ממושכת של שש שעות מלב הים אל החוף, כשהוא נע בין חיים ומוות.

עבר זמן עד שהשלטונות עלו על עק" בותיהם של מבצעי ההסתננות לארנון. אחד מהם הועמד לדין וישב 27 יום בכלא. השני היה, לדברי המשטרה, שמעון רימון. ששהה אותה תקופה במשק עין-גדי.

לכושי לא היה חשק לשבת שוב בבית" כלא. הוא נעלם מהארץ, הוכרז כעבריין נמלט. הוא עצמו עשה את דרכו בדרכי אירופה כנווד, ללא כסף, ללא רכוש, כש" כל מטענו מרכו בכיס אחד של מעיל הרוח שלבש. תחילה נדד בגרמניה, כש" הוא מבקש כל יום עבודה שתאפשר לו להתקיים. תקופות ממושכות היה מתגורר עם קבוצות של נערות, עבורן היה מבצע עבודות גבריות שונות.

זה היה הריפוד שהעניקו החיים לכושי. אהבת הנשים, שהוא לא העריך אותה ביותר, לא נמצאה נערה שהיתה יכולה לראות את כושי רעב. וכיוון שהיה תמיד רעב, נמצאה תמיד נערה שתאכיל אותו.

ציד לווייתנים

ביום הצפוני

בדרך נדודיו יצא כושי לארצות סקנדינביה, שם חיפש לעצמו עבודות כשכיר יום. כמו באגדות היה משוטט בכפרים ובערים, מציע את עצמו כפועל יומי לאיכרים, לעקרות-בית או לבעלי" מסעדות, כשהוא מוכן לבצע כל עבודה שתוטל עליו. אחר היה נוטל את מ" כורתו ומסתלק.

בדרך זו התגלגל גם להרפתקה ימית. הוא הצטרף כימאי לספינה שיצאה לצוד לווייתנים בים הצפוני. מהרפתקה זו הגיע לאנגליה, התישב בלונדון. בלונדון היה עיסוקו העיקרי של כושי — קאזינוס, בתי ההימורים בהם התגלגל הכסף. הוא היה מבלה בקאזינוס ימים ולילות כשהוא חולם לגלות את הנוסחה שתאפשר לו לשבור את הקופה של משחקי הרולטה.

היתה לו שיטה מיוחדת לעשות זאת. הוא היה מתישב ליד הקרופיה המנהל את המשחק, ועוקב אחרי המשחקים. ב" מרוצת הימים התרגלו לראותו כחלק מהנוף. אז היה מציע את עצמו למסדר הקאזינו לשמש כעוזר לקרופיה. המסדר את ערימות הוויטונים. בדרך זו היה נצמד לשולחן הרולטה, לומד את הטריקים וה" רמאויות של הקאזינו ומשוכנע בכל פעם כי מצא את הנוסחה להתעשרות במשחקי מזל. בדרך זו היה מצליח להרוויח לפעמים סכומים של מאות לירות שטרלינג, אלא שהיה מפסיד אותם במשחק למחרת היום. גם בלונדון רדפו אחריו הנעזרות. נ"ס יונותיו של כושי התחמקו מהן לא הר" עילו. אחת הנעזרות אף כפתה עליו נשור אינ. היה זה רק אופייני לכושי, שכשנכנע לא ניסה להוסיף את הבחורה שולל. הוא

הביא אותה לידידים ואמר לה: „אינני אוהב אותך. אני נושא אותך לאשה כיוון שתוקף האשרה שלי פג ואני צריך אותך כדי לזכות באזרחות בריטית". והנערה השיבה: „לא איכפת לי, אני אוהבת אותך."

כך הם הפכו לבעל ואשה וכושי היה הופך אולי לנתין בריטי, לולא פרצה מל" חמת ששת-הימים. כושי שכח שהוא עברי" יין מבוקש בישראל. שום דבר לא היה חשוב לו יותר — אלא להגיע לארץ.

באחד הימים נעצר על-ידי הבולשת ה" בריטית, אחרי שהצליח להתגנב למטוס שהיה בדרכו לישראל. הוא הצליח או להערים על כל המשמרות ולהכנס למטוס, ורק העובדה שלא לקח בחשבון שהמטוס היה מלא עד אפס מקום, הסגירה אותו. כעבור כמה ימים, כשהצליח להשיג כר" טיס טיסה לישראל ויצא לשדה-התעופה, שוב עצרו אותו אנשי הבולשת הבריטית, שזיהו אותו. הם לא האמינו שהכרטיס ש" בידי כושי. היה צורך בהתערבות אנשי השגרירות הישראלית כדי שיניחו לו לטוס לארץ. הוא הגיע ללוד ביום השלישי של המלחמה, נעצר מיד על ידי המשטרה, אחרי שזיהו את שמו ברשימת המבוקשים.

דחף שאינו

ברכיבוס

ה" יו אלה ירדיו, מהם מפקדים בכ" רים בצה"ל, שסיעו לו להחליץ. כו" שי ניסה לבנות את חייו מחדש בישראל. הוא הביא לארץ את אשתו, שילדה לו בן, התגורר עמה בדירה שכורה בירושלים. הוא חיפש עבודה במקצועות שונים, עד שזכה במישרה של פקח מטעם רשות שמורת הטבע בראס-מוחמד שליד שארם אישיי. אלא שדחף אחד נוסף שדבק ב" אישיותו של כושי הוא שלא הניח לו להפוך לאזרח רגיל. היה זה היצר לגנוב. אצל שמעון, ששינה בינתיים את שמו ממורחי לרימון, לא היתה הגניבה צורך

להתעשרות. היה זה צורך נפשי. דחף ש" אינו ברכיבוש. לעיתים קרובות היה גר" נב דברים שלא היה לו צורך בהם כלל. הפסיכולוגים היו מגדירים זאת כצורך לגנוב אהבה.

הוא היה מסוגל לגנוב לא רק לצרכי עצמו, אלא גם בשביל חברים, מבלי ש" תהיה לו כל תועלת אישית בכך. החברות הגברית ביחד עם ידידיו מתקופת השרות בצה"ל, היתה אחת התכונות שכושי הק" פיר לשמור עליהם.

כך הסתבך בשורה ארוכה של פרשות, שכתוצאה מהן נטשה אותו אשתו וחזרה עם בנם ללונדון. כושי נחשד בגניבת וי"ס קי בשווי של 100 אלף ל"י ממלון הקרא" וונים בשארם אישיי, והחבאתו בשדה מוקשים. בפעם אחרת, כששימש נהגו ה" פרטי של מרדכי נמיר, מי שהיה ראש עיריית תל-אביב, נעצר כחשוד בביצוע שוד מצויין במלטשת יהלומים, אך שוחרר.

בפעם האחרונה נשפט כושי על גניבת מאתיים מלאה צמיגים. הוא טען להגנתו כי גנב אומנם את המשאית, אך לא ידע שהיא עמוסה בצמיגים, אותם לא התכוון כלל לגנוב. הוא נידון להימצא תחת פיקוח של קצין מבחן.

בכל פעם שהיה נקלע לצרה, היתה ה" משפחה המאמצת שלו בתל-עדישים, חשה לעזרתו, כשם שעשו רבים מידידיו ש" שמעו על הסתבכויותיו.

לאחרונה התישב כושי במושב רס-און שבחבל תענן, שם גם עצרה אותו ה" משטרה לפני שבוע, כחשוד בביצוע ה" פריצה למחסני חברת גרעין בתל-אביב ובגניבת חומרי הדברה וזרעים בשווי של 160 אלף ל"י.

אם קיוו חוקרי המשטרה, שעם מעצרו של כושי יפוענחו כמה צדדים סתומים של הפרשה, או כי יצליחו להוציא מפיו עדות או הודאה כלשהיא, ציפתה להם אכזבה. כושי השתק, המסוגר בעצמו, לא נתן בידיהם אפילו מפתח אחד בעזרתו יוכלו לפתור חידות.

הראשונה. אילו היתה המשטרה משחררת את העיתונאי כחף מכל פשע, היתה מסתכנת במהלומה כבדה ליוקרתה ובמיתקפה של כוחות רבי השפעה, על שהמיטה קלון על עיתונאי בעל-שם בעצם מעצרו לחקירה, מבלי שיהיו בידיה הוכחות לביסוס חשדותיה. גם בבחירת האפשרות השניה טמונה סכנה. שכן, אם ימצא בית-משפט שההוכחות שנאספו על ידי חוקרי המשטרה אינן מספיקות להרשעת הנאשם, שוב מסתכנת המשטרה במהלומה ליוקרתה.

אלא שבמקרה כזה יהיה קו ההגנה של המשטרה נוח יותר. היא תוכל לטעון כי מילאה את חובתה וכי הניחה לבית-המשפט לקבוע אם הראיות להרשעתו של לנדאו הן מספיקות או לא. מבלי שיאשימו אותה במשוא-פנים.

בעומדם מול ברירה זו החליטו קציני משטרת ישראל ללכת עד הסוף, לנסות לשכנע את בית-המשפט כי אומנם אלי לנדאו אשם במעשים שמייחסים לו.

מהסוג שראה אותו לילה. היה זה בדיוק אותו טנדר מהדגם שברשות ספריית מעריב, אותו השאיל אלי לנדאו לצרכי איסוף אבני נז"ל לגינתו מרמת-הגולן, כפי שטען.

עדות מסייעת נוספת נמצאה כנראה לדעת החוקרים במימצאי הבדיקה המעבדתית שנערכה בטנדר של ספריית מעריב, שהיה ברשותו של לנדאו בליל הפריצה. על מימצאי בדיקה זו הוטל איפול, אך נראה שיש בהם כדי לחזק את החשדות של חוקרי המשטרה.

עם מימצאים אלה בידיהם עמדו חוקרי המשטרה בפני הבחירה: לשחרר את אלי לנדאו ממעצרו ולא להאשימו. מתוך הנחה שהראיות שבידיהם אינן מספיקות מבחינה משפטית כדי לחייבו אפילו להשיב להאשמה, או להסתכן ולנסות להוכיח את ההאשמות נגד לנדאו לפי ההוכחות שנאספו עד כה. משטרת ישראל הרחיקה לכת למדי בפרשת אלי לנדאו מכדי שתבחר באפשרות

דווקא בשל חיבתו של מרקו לכלבים. באחד מביקוריו ב"אילת, ביקר מרקו בביתו של בוסתנאי ("בוס") סחה הידוע, וראה אצלו את הכלב. מרקו העיר בנימוס למראה הכלב: "זה כלב נחמד מאוד. גם אני הייתי רוצה כלב כזה". בוס אמר מייד: "אתה יודע מה — קח את הכלב". למרקו לא היה נעים לסרב לבוסי ובי חיוך מאולץ הסכים לקבלו. רק לפני שעמד לעזוב עם הכלב, העיר לו בוס: "זה יעלה לך רק 500 ל"י. המחיר ששילמתי בעצמי". שוב לא יכול היה מרקו לסגת, למרות שכמה מ"חבריו הציעו לו לחלץ אותו מהתסבוכת. הוא לא רצה להעי ללב את בוס, שילם 500 ל"י בעד הכלב ולקח אותו לתלי אביב.

שני האפרונים
אריאל אפרוני (מימין) ואביו, יח"ד אפרוני, משחקים כמעט את עצמם בקומדיה הקולנועית החדשה, "כך וקסו". בסרט הם אב ובנו, הרבים על חסידה של אותה חתיכה (ציפי לוי). "בחיים עוד לא נודמו לנו להתעניין באותה חתיכה", אמר אפרוני-חאב.

קום, השיב לו ינוקא: "מה הבעיה? תהרגו אחד מהם!"
"ידיד אמיתי הוא ידיד בעת צרה", אמר הפתגם הידוע. בני משפחתו של הכתב הצבאי של מטרב, אלי לזי, שנעצר כחשוד בתיווך

פת. הבורר שנבחר, ע"י עור"כיהדין של השניים — אמי"נן זכרוננו (מצד אייבי) ו"אריה מרינסקי" (מצד ינו"קא) — בחרו בגת כבורר. כי צעד ראשון, החליט גת לזמן את השניים למסיבה שערך. ב"מסיבה לא הגיעו אייבי וינוקא לכלל שיחה ביניהם — אבל קשר מסוים בכל זאת נוצר: אייבי, שבשיל בעצמו את ה"הכין צלחת מיוחדת עבור ינו"קא, וביקש מכבוד הבורר וה"מארח להעביר אותה אליו.

ינוקא, שנשש את חייהלילה של תליאביב לטור בת אלה של אילת, מנהל מזה מספר חודשים את הדיסקוטק 99טון באילת, הפורח מאז בור או בממדים שאילת לא ידעה אותם. אבל מדי שבועיים עולה ינוקא לשאוף אוויר קריר יור תר בתליאביב. באחד מביקוריו ריו האחרונים, חפס אותו בעל המכססה, לשם היה נוהג ינו"קא למסור את בגדיו לכביסה, ביקש ממנו להחזיר חוב שהוא חייב לו. "תחזיר את החוב, בחייך", התחנן בעל המכססה. "אני צריך לפרנס חמישה ילדים קטנים. איך אתה רוצה שאני אעשה את זה?" בו במי

תית, לעומת זאת, לא הצטמר צמה בגלל כך. קוק, אשר חזר לפני כשנתיים משנות מ"מ מושבת בארה"ב, התפרסם מ"או אחד מעורכי המסיבות ה"פעילים בישראל. האחרונה בשדרת מסיבותיו נערכה ביום השישי האחרון, בוילה שלו בכפר שמריהו. היתה בה, כרגיל אצל הילל, תערובת חברתית של בוחמה ובורגנות. אלא שתערובת חוגגת זו, הפ"עם שלא כרגיל, התפרקה מהר — בגלל מסיבה אחרת: זו ש"ערכה בעלת הגלדיה עמליה ארבל לכבוד נישואיה של נערת הווה והשחקנית הי"נודקת ברכה נאמן. עמליה, שהכירה את ברכה ואת בעלה המיועד כאשר שהו השניים בפרס, הבטיחה לה בזמנו כי תערוך לה מסיבת חתונה לא"חר שתגיע לארץ.

במסיבה, הכריזה ב"כ"ה: "אני רוצה שזה יהיה ברור שאני לא מתחננת עם איזה פרסי זקן ומכוער". עם מוזמנים — ביניהם עור"כ"תאומי, ליה דוויצקיה, ונערות הווה אילנה גור יערי קפ"ן — לאחר שנוכחו כי אכן אין למדובר בפרסי זקן ומכוער, החליטו ברובם כי בזאת מילאו את חובתם. החלו להתחמק אחד אחד, ובאין רואה, הסיבה: החוב הנוראי ששרר בדירה. היחידה שלא יכלה לברוח, היתה כמובן ב"כ"ה נאמן עצמה, שמצאה פת"רון אחר למצב: היא פשוט נדמה על הספה.

באותה מסיבה, הציגה הטוראית זיוה יריב חידה: "מה קורה לחסידה, לאחר ש"היא מביאה תינוק לעולם?" אף אחד לא ידע, וזיוה נאלצה לספק את התשובה: "היא מת" קפלת וחוזרת למכנסים."

מסיבה גדולה נוספת התקיימה, יום לפני כן, בביתו של הצייר המצליח משה גר, לרגל הוצאתם לאור של שני אלבומים חדשים שלו. אבל ב"מרכז השמחה עמדו לא ציור, רים, כי אם אנשים. ספציפית: שני אנשים: אייבי נתן ומשה ינוקא. כידוע, הס"כימו אייבי וינוקא לחסל את הרים ביניהם בבורות, בה יתחייב הצד המפסיד לשלם 1000 ל"י עבור ארוחה משות

ישיבת הפגרה המיוח"דת של הכנסת, בה ניתן האיר שור החוקי לפיחות, היתה ארוכה במיוחד: שש שעות תמימות חלפו בין הקריאה הראשונה לקריאה השנייה וה"שלישית. בזמן הזה, שהוקדש להכנה מדוקדקת של החוק ע"י חברי ועדת הכספים של הכנסת, היו שאר חברי הכנסת מרותקים לבניין — היות ואי אפשר היה לדעת מראש מתי תתחדש ישיבת המליאה. רוב הח"כים בילו אותו ב"מזנון — כשהם שוקעים בהד"רגה בעייפות. יצאה מהכלל ראש הממשלה גולדה מאיר, שהתעקשה לחכות עד תום ה"ישיבה, ריכוז מסביב לשולח"נה במזנון חצי תריסר חברי מפלגה בכירים, והעסיקה אר"תם בסיפורי זכרונות. לאחר מונולוג בן ארבע שעות לפ"חות — אשר הותיר את רוב השומעים לו מטושטשים מעיי"פות — נראתה ראש הממשלה עצמה רעננה ומלאת מרץ ב"צורה מפליאה.

באותו זמן, סיפר ח"כ איסר הראל בדיוחה על חש"בונם של אנשים הסוברים תמיד שאנשי שירותי הבטחון רודפים אחריהם: אשה אחת חלמה פעם שהיא הולכת ב"רחוב וגבר זר רודף אחריה. היא מתחילה לברוח במהירות, מצליחה להגיע לביתה — אבל הור עדיין בעקבותיה. בשארית כוחותיה היא מתפשטת ונכנסת למיטתה, כאשר הגבר הור מגיע אליה, היא ממלמלת ב"פחד: "מה עכשיו?" משיב ה"גבר: "איך אני יכול לדעת? הרי זה החלום שלך!"

לאחר הפיחות, גשאל ח"כ יוסף קרמרמן (גח"ל) עתירה"הון, שהוא חתנו של איש הספנות התרבותי יע"קב מרדור, על-ידי עמיתיו התפרנסים: "ובכן, הרווחת או הפסדת?" השיב קרמרמן: "עוד לא יודע. אני חושב שבתחילה אפסיד, ואח"כ ארוויח."

אחד שהפסיק, עוד לפני עשרים שנה, לשבת ב"כנסת, הוא הח"כ לשעבר הילל קוק. פעילותו החבר

מייסד לחקת "כריסטי" חנו"דעת מאנגליה, בא לארץ לפני חצי שנה וביקש לבקר במחאזמר "שיער", אך הדבר לא נודמן לו. בשבוע שעבר בא לביקור נוסף, יחד עם לחקתו, ושוב ביקש לבקר ב"שיער", אלא שזה ירד בינתיים מן הבמה. בערב הגיעה חלחקה למלונה וירדה לבאר, גילתה להפתעתה כי הזמרת המופיעה במקום היא מרגלית אנקורי, כוכבת "שיער", ושבמקרה נמצאים במקום גם שני כוכבים אחרים של המחאזמר: גבי שושן, בן-לווייתת של מרגלית, וצביקה פיק, שביקר שם בנפרד. בתמונה: כריסטי משווה את אורך שערותיה עם זה של פיק. תוצאות הבדיקה לא פורסמו.

ג'יף כריסטי

לעבר התקרה — בדיוק כאשר נכנס המורה לכיתה. היריקה פיספסה — והמטח נחת על ראש מחנך הדור. כתוצאה מ"כושר קליעתו הלקוי, סולק יוכסי מבית"הספר. בכלל היה מחזורי של יוכסי אחד המפור"סמים בבית"הספר: בין חבריו — צבי אלדרורטי, כיום ראש מעצת מגדל העמק. ה"פסנתרנית ציפורה ולצמן, אשתו של הפסנתרן הידוע אריה ורדי וקרובת משפחה של הפסנתרנית פלינה זלצ"מן, והחקיקן-הבדרן צדוק סביר, שכאשר היה מחקה את המורה לאנגלית, יכלו זרים ל"הישבע שהוא שלוש בשפה זו — ורק חבריו ידעו כי אינו מבין מלה אנגלית.

למכירת סחורה גנובה, יכלו לגלות השבוע מי הם ידידיהם האמיתיים, שלא זנחו אותם בעת צרה. בין אלי לנדאו ל"בין אלוף פיקוד המרכז, האלוף רחבעם ("גאנדי") זאבל, שדרה מזה שנים איבה. לא רק שגאנדי ואלי לא דיברו זה עם זה, אחרי מעצרו של לנדאו, היה גאנדי בין הבור"דים ששילפנו לאשתו של אלי והציעו לה את עזרתם.

מזה מספר שבועות נראה מרקו תורג'מן, מנהל מועדון הקיננס בתליאביב כ"שהוא מלווה בכלב ענק מגוע דני גדול. המסחיד בעצם מרא"הו את כל הקרב אליו. רק מעטים יודעים שהכלב גלוח אל מרקו בלית ברירה, ולא

האחת, אוויל רודין (מימין), אלמנתו בת 36-של הפליביו מופריו רובירוה, הצהירה: "אני אוהבת אותו ורוצה להינשא לו!" אולם הצעיר היפה מבלה את חופשתו בריבירה דווקא עם אחרת (למעלה): דוגמנית-הצילום מארה"ב אלנה.

ג'ורג' המילטון

השחקן ההולנדי בודי בן 32, שהיה הארוס של לינדה גונסון, בת הנשיא הא"מריקאי הקודם, הסתבך בשתי אהבות. אחת רוצה להתחתן עימו, והוא רוצה להתחתן עם השנייה.

במדינה

העם

ימים נוראים —

אבל לא לעיתונות

בכל שנה, בהתקרב ראש-השנה, נתקפים עיתונאי ישראל בדיכאון נפשי. כי זוהי עונה מתה. העסקנים יוצאים לחופשה, חולים להשמיץ זה את זה. ה' כנסת שובתה, ויחד עימה רוב המוסדות היוצרים חדשות.

„לא קורה כלום!“ נשמעת האנחה ב' משרדי כל המערכות.

אם אין — יצור! השנה לא נשמעה אנחה זו. כי הפעם היו חדשות — ובמרכזן עמדה העיתונות עצמה.

בכל אחד משלושת העתונים היומיים הגדולים געשו הרוחות.

• בידעות אחרונות נכלא ונדון עמוס קינן בעוון העלבת מפקד. השבוע שוחרר, אחרי שריצה עשרה ימי-מאסר בכלא ה' צבאי.

• במערב הוארך מעצרו של הכתב ה'

אלייג'עברי ומשגיחו בת-ראכיב. המלווים היו גם צנזורים

צבאי אלי לנדאו, חתנו של בעל-המניות העיקרי בעיתון, עובד ב'רעמי (ראה עמודים 14—15).

• הארץ עמדה במרכז פרשה מסוג אחר, שבה הסתבכו אישים מרכזיים באולם ה' ששע המאורגן, המיטרה וצמרת המפד"ל. הארץ טען כי ניסו לשחד את סופרו, יגאל לביב, בעסקה בלתי-חוקית של דולאר רים, וכי משהו בצמרת מיטרה חילץ את החשודים ממלכודת שהוטמנה עלידי הכתב והמיטרה (ראה עמודים 17—19).

• יומון פחות חשוב, הצופה, היה מעורב במרשה זו בעקפיס, מכיוון שסופרו שאל שיה, היה עד לחלק ממנה.

נראה כי בישראל מתגבש כלל עיתונאי חדש — במקום שאין ידיעות, יצור אותן!

ארץ-ישראל

השר

בא לביקור

העתונים ציטטו את דברי העסקנים שטענו כי זהו מאורע היסטורי — הפעם (המשך בעמוד 22)

• חותם בספר-האורחים של מוזיאון האי רץ, כשמעליו המושל הצבאי של חברון.

זהו ג'ז ("דוק")

סטאשר - איש

כנופיית הפשע

של קליבלנד

שנידון על-ידי

בית משפט

אמריקאי לעליה

לישראל והפך

שותפו של

ח"כ פרוש

האם הוא

איש המכתח ב'

פרשת

מסתמי

לינסקי

מה רוצים מהם? מדוע לא מניחים להם לשבת בשקט? מדוע אין להם זכות למצוא מקלט בארץ כמו כל יהודי אחר? אלה היו השאלות-ההאשמות, שהוטחו כנגד כל מי שתבע, שלא להניח לראשי הפשע-המאורגן הבינלאומי להשתקע ב' ארץ בזכות מוצאם היהודי, לפי חוק השבות.

התמיכה בזכותם של ראשי סינדיקאט הפשע האמריקאי ממוצא יהודי לעלות לישראל, מצאה תמיכה לא רק בעתונות הישראלית, אלא אפילו בצמרת השלטון, שם היה שר-המשפטים, יעקב שמשון שפירא, צריך לנהל מאבק איתנים עם כמה מחבריו לממשלה, כדי להסביר להם מה הסכנה הנשקפת מהפיכת ישראל לארץ מקלט לפושעים יהודיים נמלטים.

כך תפס אותו השבוע צלם „העולם הזה“:

סטאשר מבעד לדלת מסעדת „שרתון“

קצין משטרה בכיר עזר לפרקליט מלכי הפעשע - למה?

שאל שיה, שהיפנה אליו את ההצעה הטלפונית, בשמו של עורך-דין חיים בסוק, מפעילי המפד"ל, סגן ראש עיריית תל-אביב, הממשש גם כאחד מפרקליטיו של ג'ו ("דוק") סטאשר, בהצעה זו התבקש לביב להראות את המיסמכים שהביא עמו מאמריקה, כדי שלפרקליט-הם של לנסקי וסטאשר יהיה מושג על מהות החומר הממוסמך המצוי ברישומי הממשלה נגדם.

עד כאן אין כל חילוקי דיעות. אבל על השתלשלות העניינים מכאן ואילך, יש, כמו בסיפור היפאני המפורסם ראשו-חור, ארבע גירסות שונות על מהלכי אותה עיסקה, שהתפוצצה ביום השישי האחרון בצורה שהרעיש את הארץ. ארבע הגירסות שייכות לשאל שיה, ליגאל לביב, ולעורך-הדין חיים בסוק, שמסר בעצמו שתי גירסות הסותרות האחת את רעותה.

לשם המחשה יובאו להלן ארבע הגירסות המנוגדות בקשר לפרטים העיקריים של הפרשה.

פנה לשרי המשפטים והפנים, ביקש להציג בפניהם את המיסמכים שהביא עמו מארצות-הברית, ושניתנו לו שם ברצון על ידי חוקרים פרדליים. הוא עשה זאת, לדבריו, כדי שבבואם להחליט על המשך הארכת שהייתו של לנסקי בישראל

העובדות החדשות בסידרה לא היו מהותיות. סייעו רק להשלמת התמונה הכללית. היה רק הבדל אחד בערך הפירי-סום: בעוד שעד כה התבססו חלק מההאשמות נגד לנסקי על סיפורים, ידיעות בעתונות וספרים, טען לביב שבידו מיס-

(המשך מעמוד 17)

בפיהם של המצדדים בהענקת זכויות אורח לעולים מסוגם של מאיר לנסקי או ג'ו ("דוק") סטאשר, היו טענות כבדות ממשקל: פשעיהם של אלה הם כוונים ראשי הפשע-המאורגן לא הוכחו מעולם; רובם לא הועמדו למשפט על הפשעים שמייחסים להם ולא הורשעו. אם ממשלת ארצות-הברית האדירה לא יכלה להעניש אותם — מדוע צריכה לעשות זאת ישראל? טענה שניה: הם כבר ישישים בערוב ימיהם, שפרשו מכל פעילות. איזה נזק הם עוד מסוגלים לגרום למדינת-ישראל, אפילו אם נכונות כל ההאשמות שמייחסים להם?

תשובה חד משמעית על השאלה האחרונה ניתנה השבוע. כאשר התפוצצה ברעש גדול הפרשה שזכתה לכינוי "פרי-שת מסמכי לנסקי".

4 ג'יבורי הפרשה

שלוש

בסוק

שיי

לביב

4 צדדים למטבע

מי יזם את ההצעה ללביב?
 ● **יגאל לביב:** "ההצעה נמסרה לי טלפונית על ידי שיה ואחר-כך על ידי עורך-דין חיים בסוק, שאמר לי כי הוא מדבר איתי לפי בקשתם של לנסקי וסטאשר".

שאל שיה: "הפגשתי את יגאל לביב עם בסוק לפי בקשתו של בסוק. בסוק שאל אותי אם אני מכיר את לביב, אמרתי לו שאנחנו חברים. אז הוא אמר לי שהוא היה מעוניין לראות את המיסמכים שלביב הביא עמו בקשר לפרשת לנסקי".

עו"ד חיים בסוק (גירסה א): "שאל שיה סיפר לי שיגאל לביב מוכן למכור לי את מיסמכי לנסקי. אמרתי לו שיביא ונראה מה יש לו ביד".

עו"ד בסוק (גירסה ב): "נכון שאני ביקשתי את החומר".

מי העזה את הרעיון לתשומת עיבור המיסמכים?
 ● **יגאל לביב:** "שאל שיה שאל אותי אם אפשר יהיה לראות את המיסמכים ואם אפשר יהיה להפסיק את פיר-סום הסידרה על לנסקי. הוא אמר כי אקבל כסף טוב".

שאל שיה: "פניתי ללביב והי-צעת לי להראות לבסוק את המיסמכים. הוא שאל אותי כמה יהיו מוכנים לשלם בעד זה?".

חיים בסוק: "שיה הודיע לי ש-לביב רוצה תשלום תמורת החומר".

האם הציג בסוק לשום בדואר רישומי המיסמכים?
 ● **יגאל לביב (בפירסום ב, הארץ):** "בביקורי אצל עורך-דין בסוק, הוא אמר לי: כדי שתראה שאני רציני, הכנתי לך סכום רציני. הוא ניגש לארון התי-קים, הוציא תיק מיסמכים שעטיפתו צהובה, והראה לי חבילת שטרות ירוקים של 100 דולר כל אחד... סיכמנו כי ניפגש במשרד, אני אביא צילומים של החומר והוא ימציא לי את הדולרים".

יגאל לביב (בעדות לחוקרי המש-טרה): "אני עמדתי על כך שהתשלום ייעשה בדולארים. עשיתי זאת משום שלא הייתי בטוח שמכירת מיסמכים היא עבירה. ביקשתי דולארים כדי להכשיל את בסוק ולהכריח את המשטרה לחקור אם בסוק מנסה בשם לנסקי לשחד עתונאים".

שאל שיה: "לא ראיתי דולארים, אך ייתכן שלא הייתי נוכח כל עת

ראל, יהיה להם חומר ממוסמך כדי לבסס את החלטתם.

אך בעוד ששרי-המשפטים קיבל את לביב לראיון ונטל ממנו את העתקי מיסמכיו לעיון, סרב שרי-הפנים, הד"ר יוסף בורג להפגש עם לביב בכל צורה שהיא. והנה, ביום השני לפני שבוע, ערב ההחלטה שהיתה צריכה להתקבל במשרד-הפנים, כאשר גברו השמועות כי הממשלה החליטה להיענות לבקשת הא-מריקאים ולגרש את לנסקי מישראל (אלא אם כן יגיש בג"צ נגד גירושו).

קיבל לביב בטלפון הצעה שהתמיתה אותו.

היה זה חברו של לביב, כתב הצופה

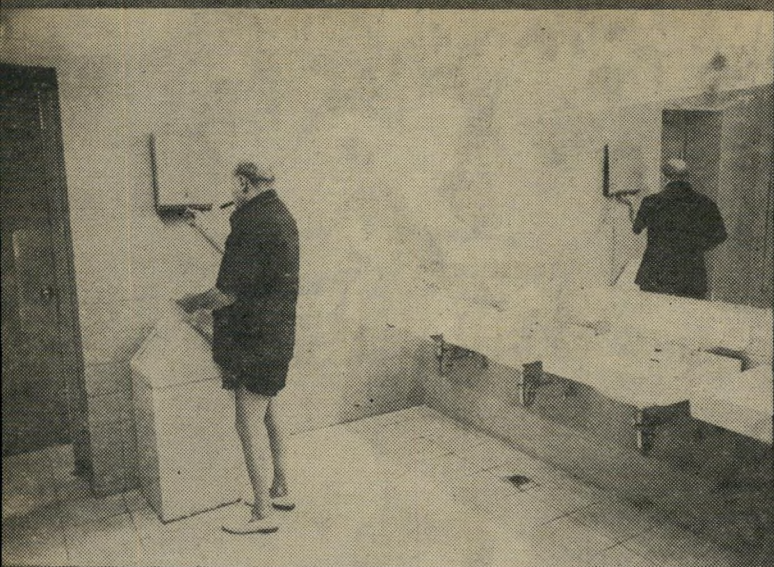
מכים ועדויות המאמתות חלק מהאשמות אלה.

כמו "ראשומון"

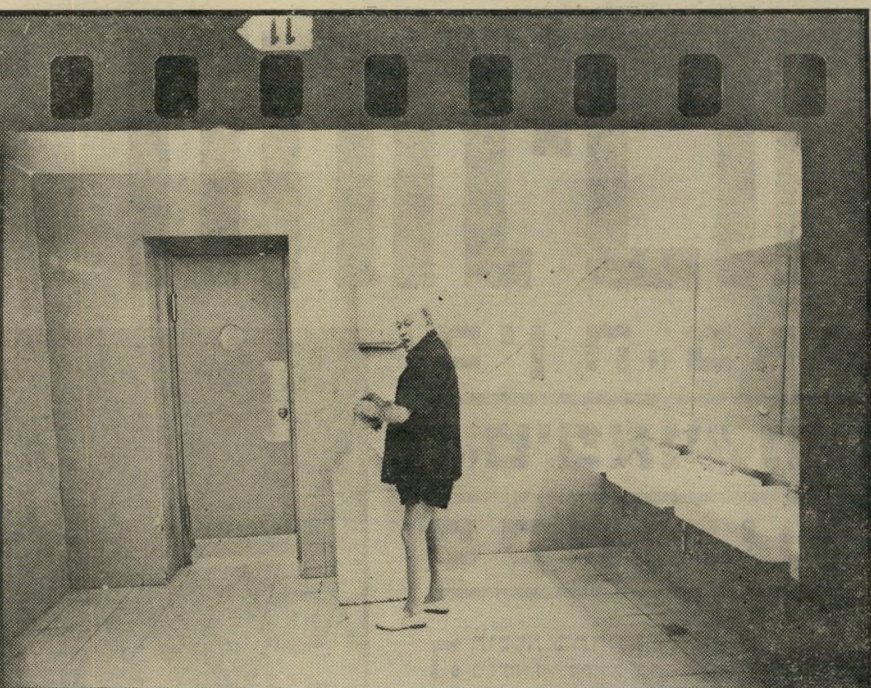
לביב, 34, חניך השומר-הצעיר וחבר קיבוץ שובל לשעבר, שהפך פעיל בחיים הציבוריים בישראל במסגרת פעילות ארגון-הסטודנטים-למען-הדמוקר-טיה בתקופת פרשת לבון ב-1961, לא הסתפק בפירסום החומר שבידיו. הוא

סידרת מאמרים זו היתה פרי מסעו של אחד מכתבי הארץ, יגאל לביב, לארצות-הברית בחודש שעבר, לביב ניצל את שהותו בארצות-הברית לצורך איסוף מיסמכים מיד גופים שונים העוסקים בחקירת הפשע המאורגן שם.

המאמרים שהופיעו במסגרת סידרה זו, עם כל העניין שבהם, לא הכילו שום גיי-לייזם חדשים על מעללי מאיר לנסקי ולא הוסיפו דבר שלא היה ידוע עד כה בקשר אליו. רוב הדברים שפורסמו במאמרים אלה כבר הופיעו קודם לכן בעתונות ובספרו של האנק מסיק לנסקי, שהארץ עצמו פירסמו בהמשכים.

ג'ו סטאשר צעק לצלם „העולם הזה” בנוחיות של מלון „שרתון”:

"WHAT DO YOU THINK YOU ARE DOING?"

נעוץ דרך קבע בפיו, נוהג להסתובב במלון בבגד רחצה. הוא עצמו זכה באזרחות ישראל לית לפני שנתיים. תמונות אלה הן תמונותיו הראשונות המתפרסמות ברבים. נסיונות קודמים לצלמו נכשלו, אחרי ששומרי ראשו ואנשי המלון סילקו את הצלמים.

סידרת תמונות זו צולמה השבוע עלידי צלם „העולם הזה” בחדר הנוחיות של מלון „שרתון” בתל-אביב, שם מתגורר ג'ו סטאשר, מי שנחשב על ידי רבים כעוזרו של מאיר לנסקי ועל ידי אחרים כבוס האמיתי שלו. סטאשר בן 70, שסיגר עבה

את בוסק, השיב: „לא באתי להזהיר, באתי לקבל אינפורמציה.” כפי שניסה להסביר, הוא אחראי מתוקף תפקידו כי משטרה לעיכוב אחר לנסקי וסטאשר ופעילותם בישראל, ובמסגרת זו רצה לקבל מידע על נסיונם לרכוש מיסמכים. להסביר זה לעג בשעתו, לדברי שיף ולביב, עוררדין בוסק עצמו באומרו: „אם הוא עוקב אחריהם, איך הוא לא יודע שנפגשתי עם לנסקי בשלושת הימים האחרונים ואף עשיתי עמו סאונה בשרתון?”

איך שלא יסביר את פגישתו עם בוסק, קשה יהיה שלא לראות בה פעולה שסייג עה לפרקליט הדתי, ובעקיפין לשני האנשים שהוא ייצגם במשא ומתן — לנסקי וסטאשר. ועדת החקירה שהתמנתה לחד (המשך בעמוד 22)

ממנהיגי המפלגה והחשדתו בנסיון לבצע דבר עבירה.

אולם בעוד שבנוגע לכל פרטי העיסקה קיימים חילוקי דיעות מהותיים, הרי בנקודה אחת, שהיא בעלת המשמעות החמורה ביותר בכל הפרשה, אין כל חילוקי דיעות:

העובדה שבעת המשטרה, יחד עם יגאל לביב, הכינה מלכודת לעוררדין בוסק, כדי לתפסו כשהוא משלם בדולאר רים תמורת מיסמכי לנסקי, מיהר קצין משטרה בכיר, תתיניצב אהרון שלוש, ראש המחלקה לתפקידים מיוחדים במטה הארצי — האחראי לקשר בין המשטרה לשירותי הבטחון, והזהיר את בוסק מפני עשיית מעשה שהמשטרה ניסתה לתפסו בעת ביצועו. כאשר נשאל שלוש מדוע מיהר להזהיר

ושיף, יש להבהיר כמה נקודות. אחרי שלביב קיבל את ההצעה מבוסק, באמצע עות שיף ששימש כמתווך, הוא פנה לעורכו, גרשום שוקן, ומשם למשטרה, כדי לבקש את סיועה בתפיסת בוסק בעת ביצוע דבר עבירה (תשלום בדולארים). שהיתה צריכה להתבצע, לדבריו, שיף לא ידע על פגישתו של לביב למשטרה. למרות שלביב רמז לו לצאת מהענין ולא להשתתף בפגישות שנערכו בינו לבין בוסק, המשיך שיף להיות מעורב בפרשה.

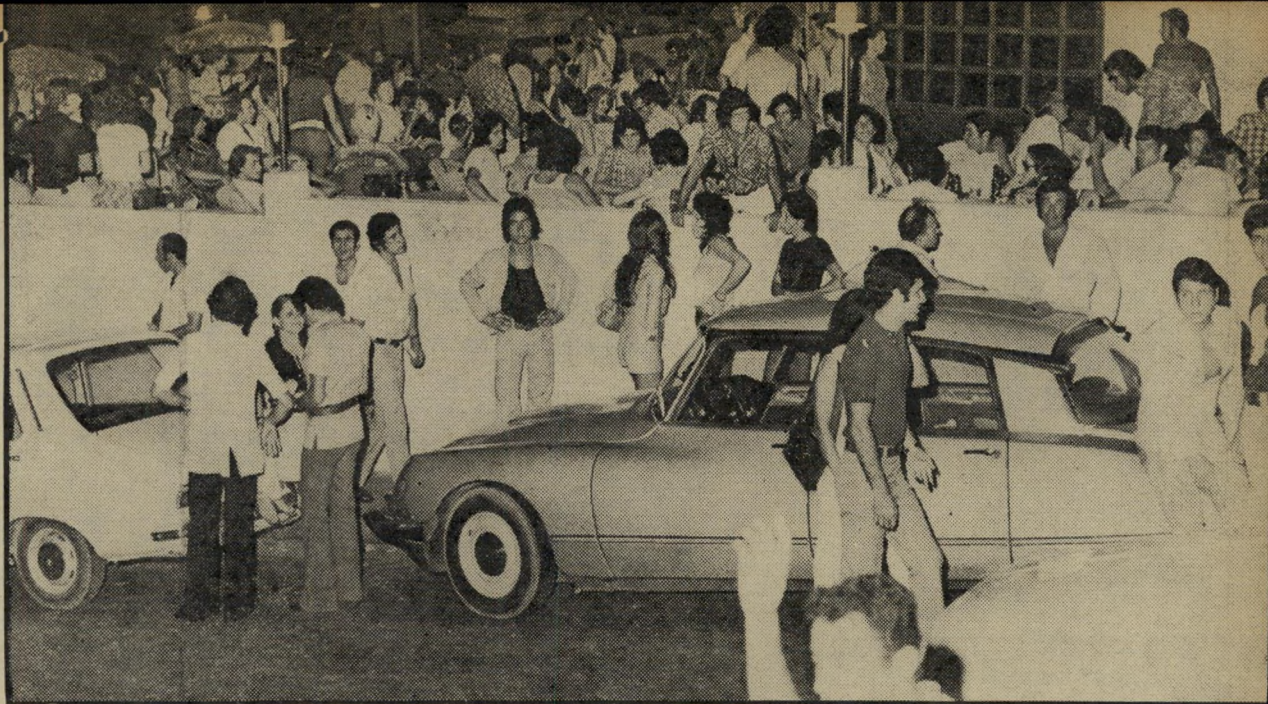
הוא הופתע, יחד עם בוסק, כאשר לביב פוצץ את הסיפור ביום שישי בבוקר, כמי שפרנסתו תלויה ביומון המפד"ל, מצא שיף את עצמו במצב בלתי נעים כלפי ראשי מפלגתו, כמי שנתן יד להכשלה במתכוון של אחד

שיחותיהם של לביב ובוסק... לא זכור לי אם בוסק הציע תשלום בדולארים.”
● **חיים בוסק:** „פגשתי את תתיניצב אהרון שלוש בעת הלווייתו של אביו של היועץ המשפטי ושאלתי אותו אם יש עבירה בקניית מיסמכים עבור קליינט. הוא אמר שאין בכך כל פסול.”
● **אהרון שדוש:** „יזמתי את הפגישתו עם בוסק. נפגשנו בבית-קפה. בפגישתו סקרתי בפניו באילו מקרים לא תהיה העיסקה חוקית... אמרתי לו שאם ישלם במטבע זר — יעבור עבירה על החוק.”

הקצין שהכניס

עצמו לבוץ

די להכין את פשר ההבדלים בין גירסותיהם של העתונאים לביב

הזוהר ביותר בתל-אביב. מיטב החתיכות, במיטב התלבושות, מציגות עצמן לעיני המכוניות שאינן חדלות לעשות שם, סיבובים, ועוברי-האורח הרגילים, הכוללים מעט תל-אביביים והרבה תיירים — ובוחים בהתפעלות ועיניהם יוצאות וכלות.

אחת אחרי חצות אורות, חתיכות בתלבושות מופצות, והמון תנועה ופעילות, הופכים בקיץ את קטע הטיילת התל-אביבית שבין ה"פאב" ל"טיפאני" לאיזור

כיכר החתיכות

בין ה"פאב" ו"טיפאני" נוצו פקקי היופ

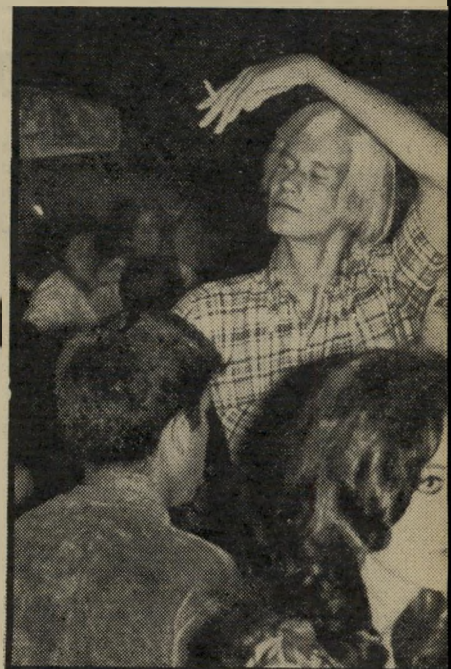
התופעה מתחילה בערך בתשע בערב. בשעה זו, מתחיל מדי ערב להגיע, לכיכר טיפאני לפאב, על שפתימה של תל-אביב, של אנשים יפים. כעבור שתיים של נהירה זוהרת קשה לעבור שם בשקט. לא רק בגלל הצפיפות — כמו בגלל מה שמצטופף שם: אין חתות תל-אביבית בעלת קליבר, מגיל 15 והלאה, שא מראה את עצמה לפחות פעם בשבוע. בכיכר החתיכות

הת"ד מרלן טוויל (29) דוגמנית יפה מפאריס, מגיעה ל"פאב" בלווית שלושה ידידים צרפתיים. "זהו המקום היפה ביותר בישראל" אומרת מרלן. בתמונה משמאל: איבון (20, שמאל) והלנה (22) הן הולנדיות העובדות באופרה, אינן מחמיצות אף ערב פנוי עלימנט לבקר בכיכר החתיכות.

ההיפית מניו-יורק, בשימלת טריקו ותסרוקת אפ" ר. למטה אווירה עליונה בתוך ה"פאב".

פנינה אלון,
"מלכת החן" 71, מגיעה שלובת יד עם החבר שלה, ישר למרכז החתיכות.

החתיכות וחברות
מגיעות לכיכר הזוהרת לבדן (מימין), ואם זה מתאפשר עם חברות וחברים.

המלחמות
שתי חתיכות, לבושות לפי צו האופנה האחרון וממתינות הן מחוץ שכיח למדי המתרחש בכיכר החתיכות.

החיללת
בתיה (19) מגיעה לכיכר החתיכות בלוויית החבר הפרטי: "אני מבילה קצת ב, טיפאני" וקצת ב, פאב' — אבל רוב הזמן אני עומדת כאן על המידרכה" ונהנית מן האוויר של הים.

הדוגמנים
שולה תורג'מן (17) בסנדלי שרוך, איפור כבד, שיער גולש וחליפת שורטס, משתלבת אינטגרלית באווירה החתיכית של המקום. למטה משמאל: מריאן גוטליב מזכירה בת 20 מניו יורק, בולטת בכובע מצחיה וחיוך סקסי. בין תושבי הכיכר בולט מספרם הרב של אחינו מעבר לים.

פעם בילו כאן ההומואים בחושך - היום זהו המרכז התל-אביבי הזוהר בחצות

שעברה שינוי דרסטי מאז הימים ששימשה מרכז אפולולי להומואים של תל-אביב. תחרות התלבושות, בכיכר החתיכות, היא חריפה: שורטס מגוונים, חולצות קשירה עשויות מיטפחת, תסרוקות היפיות עשויות במספרות יוקרה, שמלות מקסי מפוארות. התוצאה — מפוצצת. תיירים המגיעים למקום בהמוניהם. מקבלים את הרושם כי בישראל הבחורות היפות ביותר בעולם. בפסק היופי הזוהר וההומה, שבמיפגש רחוב פרישמן והטיילת — זה נכון.

פשע מאורגן - משטרה - מפלגות ומערכת יחסים

ולחשקיע כספים במפעלים שונים ביש-
ראל.

סטאשר הוא זה שעשה שותפות עם מנהיג אגודת ישראל, ח"כ מנחם פרוש וטען שזה ניסה לרמות אותו. סטאשר הוא האיש שלפני זמן קצר ניסה להשי-
קיע כמה עשרות מיליוני ל"י בשותפות להקמת בתי מלון באילת. שהיתה צריכה לקבל תמיכה ממשלתית.

סטאשר הוא האיש החופשי, שבדרכונו הישראלי הוא יכול לסווע בעולם ולעשות

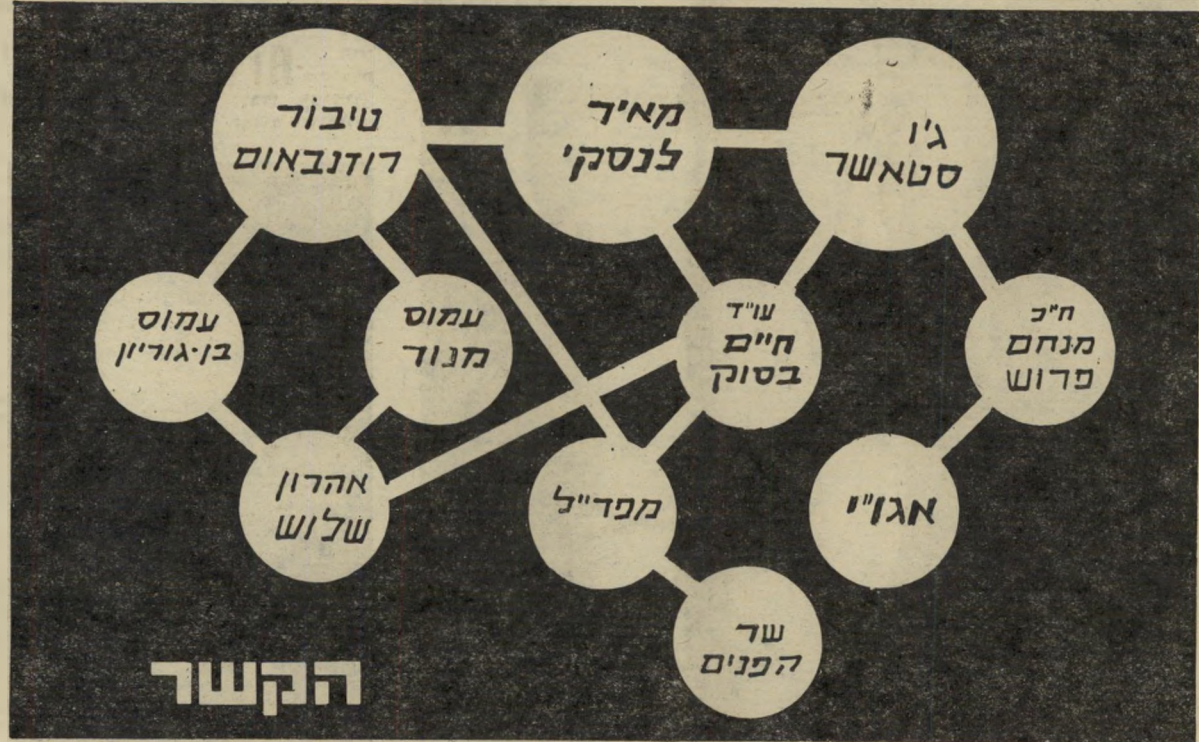
טונות האמריקאיים יכלו להרשיע בה את ראשי סינדיקאט הפשע.

לסטאשר אין שום סיבה לדאוג שהמיס-
מכים שהמציאה הפ.ב.איי. ללביב עלולים לשלול ממנו את אזרחותו הישראלית. מדוע היה צריך בסוק להציע, בשם לקוחו, לקנות את המימכים? מי שהיה צריך לעשות זאת היה פרקליטו של לנסקי.

תעלומה זו אפשר לפתור רק בחשובה אחת. המאשרת גירסה המהלכת זה זמן

את המשך הסידרה ולגלות, ללא תשלום כלשהו, מה בדיוק החומר שבאמתחתו של לביב.

תעלומה נוספת: בסוק הוא פרקליטו של ג'ו סטאשר ולא של מאיר לנסקי. אם לנסקי חרד בקשר לעתידו וגורלו, אין לסטאשר כל סיבה לדאוג. סטאשר הוא אורח ישראלי מזה שנתיים, שהגיע ליש-
ראל לפני שש שנים, אחרי שבית-משפט אמריקאי הסכים לחון אותו מעונש של חמש שנות מאסר אם יצא לגלות מרצון

גוריון, מי שהיה מפקד משטרת מחוז ת"א, ועמוס מנור, ששימש בתפקיד בטחוני בכיר — העובדים כיום בשירותו של רודנבאום, יש קשר עקיף בין ראשי הפשע הבינלאומי וראשי המשטרה.

עסקים בכל מקום שירצה. רק לאור זאת אפשר להבין מדוע היו מיסמכי לנסקי חשופים כל כך לעורר-דין בסוק: לנסקי נמצא בצרה. הוא צפוי לגירוש מישראל. מי דואג לו? כמובן שידידו ופטרונו הגבוה ממנו בדרגה, שהצליח כבר להסתדר ולהפוך לאורה ישראלי.

מעגלי ההסתאבות מתרחבים

פרשת מיסמכי הנסקי הבהירה השבוע מה רבה הסכנה לחברה הישראלית. לתדמיתה בעיני העולם ולתד-
מיתה העצמית, נוכח שהייתם של דמויות מסוגם של לנסקי וסטאשר בתוכה. פעילותם מגבירה את מעגלי ההסת-
אבות סביבם, גוררת גם פוליטיקאים, פקידים-משלה, קציני משטרה ועתונאים למחול שדים, שהם נסחפים אליו לפע-
מים בניגוד לרצונם מחוסר ברירה. האם תשמש פרשה זו תמרור אדום, שימנע את התרחבות המעגלים; או שמא היא מבשרת תחילתה של תקופת הירד-
רות בנוסח הטאחאני הול, בה קשורים מנהיגי הפשע המאורגן, הפוליטיקאים ו-
קציני המשטרה זה בזה בקשר בלתי ניתן לניתוק?

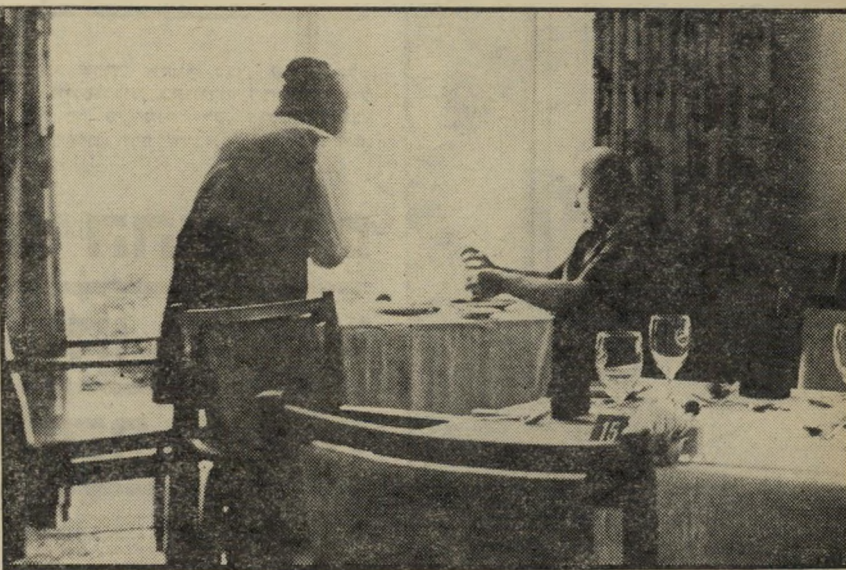
התשובה לכך נמצאת באופי תגובתם של הציבור ומוסדות השלטון לגילויהם החמורים הראשונים של הסכנה.

רב ושטרם מצאה ביטוי פומבי: איש המפתח בפרשת סינדיקאט הפשע האמרי-
קאי הוא ג'ו סטאשר ולא מאיר לנסקי כפי שמקובל לחשוב.

ג'ו סטאשר הוא הבוס האמיתי שהצליח להסתתר מאחורי מסך המיסתורין, להיער-
לם מעיני החוקרים, הציבור והעתונאים, להופיע תמיד, כאשר נחשפה פעילותו, כאחד העוזרים הקטנים של אנשי הפשע המאורגן. בהירארכיה של סינדיקאט הפ-
שע האמריקאי היה לסטאשר בשעתו תפקיד מבצעי — הוא היה הבוס של כנופיית קליבלנד. לנסקי היה בתפקיד הזה לזה של קצין מטה — הוא היה, ולטענת מומחים משמש גם היום, היועץ הפינאנסי המקצועי בענייני הימורים ל-
מטה סינדיקאט הפשע. יתכן שכיועץ וכמתאם גדולה היתה חשיבותו של לנסקי, אבל באופן מעשי היה סטאשר חשוב יותר, כשם שמפקד חטיבת שריון חשוב יותר מקצין מטה בדרגתו.

יש סימנים רבים המאשרים תיאוריה זו. מאיר לנסקי בא בעקבות סטאשר לישראל. אחרי שזה קיבל כאן אזרחות ולא להיפך. מאז בואו לישראל, ניפגש לנסקי בקביעות עם סטאשר, כמעט מדי יום. תמיד זהו לנסקי שמטריח את עצמו ובה לראות את סטאשר ולא להיפך. סטאשר הוא הרבה יותר עשיר מאשר לנסקי. בעוד שלנסקי דוחה את כל ההצעות המוצעות לו על ידי אנשי עסקים בישראל להשקיע כספים, מעוניין דווקא ג'ו סטאשר לקשור קשרים עסקיים

לישראל. סטאשר, המופיע לאורך כל ה-
קאריירה של לנסקי בסינדיקאט הפשע לציר-
דו, הורשע על העלמת הכנסות מעסקי הי-
מורים — העבירה היחידה כמעט שהשלי-

ג'ו סטאשר טועד ביחידות במסעדת מלון שרתון בתל-אביב. למרות שהוא מולטימיליונר ובעליה של וילה בקיסריה, מעדיף סטאשר להתגורר במלון, שם הוא מבלה בחברת ידידיו הישראליים בעיקר במשחקי קלפים.

לנסקי

מאיר לנסקי, ששהייתו הזמנית בישראל הוארחה השבוע בפעם השישית ברציפות על ידי שר-הפנים, ד"ר יוסף בורג, בנימוק שטרם הספיק לשקול את כל החומר עליו מתמך כיום הטוענים שיש לגרש את לנסקי מהארץ.

(המשך מעמוד 19)

קור את מעשי שלו, מקצינה הוותיקים של משטרת-ישראל, לא תוכל לטש-
ש את חומרת מעשהו זה, ומשמעותו הציבורית והמוסרית השלילית.

גלות מרצון בישראל

אם דחקו של תתיניצב שלוש בפרשה אין כל מחלוקת, הרי בשאר פרטיה לוקה הפרשה בערפל כבד של מיסתורין. השאלה העיקרית היא מדוע היה חיים בסוק צריך לקנות את המי-
מכים שבידי לביב? כל המימכים ש-
בידו בסידרת המאמרים שלו בהארץ. נוסף לזה הוא מסר העתקים לשר-
המשפטים, הציע העתקים דומים לשר-
הפנים, שסרב לקבלם. אם היו לו עוד מיסמכים נוספים, יכול היה בסוק להמתין יחד עם לקוחותיו, עד שיפרסם לביב

סטאשר

ג'ו סטאשר טועד ביחידות במסעדת מלון שרתון בתל-אביב. למרות שהוא מולטימיליונר ובעליה של וילה בקיסריה, מעדיף סטאשר להתגורר במלון, שם הוא מבלה בחברת ידידיו הישראליים בעיקר במשחקי קלפים.

הראשונה בה מבקר מנהיג פלסטיני מוכר, ראש-עיריית חברון שייך עלי אל-ג'עברי, בביקור רשמי בעיריה ישראלית, זו של תל-אביב.

אבל קוראי העיתונים, שקראו את הדיווחים על ביקורו הרשמי של ג'עברי בתל-אביב, וצופי הטלוויזיה שחזו בדיווח המצולם על ביקור זה, לא יכלו שלא להתרשם כי היתה זו פארוזה מבררת על יחסי שכנות טובים בין ראשי הערים של תל-אביב וחברון.

בת כמה חברון? התחיל בפיאסקו ראש עיריית תל-אביב, יהושע רבינוביץ, שלא התבייש לשאול בנוכחות עם ועדה את עמיתו הפלסטיני: "בת כמה חברון?" ג'עברי הערמומי, השיב בו במקום: "חברון היתה קיימת עוד לפני אברהם אבינו".

אי אפשר היה שלא לראות כי בביקורו הרשמי החופשי של ג'עברי הוא היה מלווה כל הזמן בשני קציני צבא. אחד מהם מושל חברון, סגן-אלוף אהרון שייק, שהיו גם מתורגמניו ומדריכיו בהילכות נימוסים, לא הסכימו לתרגם לו שאלות שלא נשאו חן בעיניהם.

כאשר שכח ג'עברי להושיט את ידו ללחיצה לרבינוביץ, אחרי שזה נתן לו מתנה סמלית, יכלו רבבות צופי הטלוויזיה לראות את המושל הצבאי חובט בכתפו של ג'עברי כדי שיושיט יד לרבינוביץ.

עוד יותר מכך בלטה העובדה שכאשר קם ג'עברי להשיב למארחיו בערבית, הוא הודה בראש דבריו למושל הצבאי. מתרגמי הברכה לעברית טרחו להעלים בתרגומם ברכה רבי-משמעות זו למושל.

בובה — לא מנהיג. אולם לשיא הגיחוך הגיעה הפארוזה בביקורו של ג'עברי בביתו של שרה-בסחון משה דיין. צריך לזכור כי הביקור נערך ימים ספורים בלבד אחרי שדיין סטר בפומבי למנהיגי הפלסטינים, בהכריזו על כוונתה של ישראל לשלוט שלטון קבע בשטחים המוחזקים.

ביקורו של ג'עברי נקבע עוד לפני הכרותו זו של דיין ולא ניתן היה לביטול. יתכן שג'עברי היה מוכן לבלוע את הצפרדע ולהיפגש עם דיין בפומבי למרות הכרותו האחרונה, מתוך תקווה שדיין יענה להזמנתו לשיחה בנושאים מדיניים עם מנהיגי הגדה.

וכך ראו צופי הטלוויזיה בישראל את הפגישה: ג'עברי, בחיך רחב על שפי תיו, מזמין את דיין לסעודה בחברון. דיין, מחיך אף הוא בכל פה, מודה על ההזמנה, מביע את הסכמתו לסעוד עם ג'עברי, בתנאי שלא ידובר בה על נושאים מדיניים. ג'עברי כבר אינו מחיך. הוא מציין כי האנשים שישתתפו בסעודה וראי ירצו לשאול שאלות בנושאים אים שונים, ואז מרחיב משה דיין את חיוכו, ופוסק כמנצח שניתן לו להשפיל את אורחו בפרהסייה: "אם כך, אז לא אבוא לארוחה".

אולי סצינה אחרונה זו הבהירה סוף סוף לג'עברי, שבכל מהלך הביקור הצהיר הצהרות על הצורך בשלום במזרח-התיכון, כי מארחיו — החל במושל הצבאי וכלה בשר-הבסחון — מעוניינים בו כבובה ולא כמנהיג מדיני בעל דעות עצמאיות.

תערוכות

דבר אלי

בפרחים

הם יגיעו ב-18 מטוסים, במשך שלושה ימים רצופים, מכל רחבי העולם. הם יגיעו בתוך מבחנות, עטופי צמר-גפן, קירות זכוכית וקופסאות קרטון. יהיו אלה המשתתפים בתערוכת הפרחים, שתפתח ברמת-גן בחול-המועד סוכות. התערוכה תעלה למעלה מרבע מיליון ל"י, הכנתה נמשכה יותר מחצי שנה. בי מסגרת ההכנות, נבנתה חממה על שטח של עשרת אלפים מ"ר, ונשתל גן סובי טרופי מיוחד, בעל צמחי מים נדירים. השקעה זוהרה. התערוכה, בה יש תתפו 18 מדינות, תציין את יובל החמישים של רמת-גן, ותהיה הגדולה והיקרה

ביותר שנערכה עד היום בארץ. לאחר שחיפה וחולון התפרסמו בתערוכות הפרחים שלהן, החליטה רמת-גן להיכנס לתחרות — ולתפוס את המקום הראשון, לפחות עד הסיבוב הבא.

איש פרחים פרלמן מומחים מ-18 מדינות

אולם התערוכה, שהוכנה ואורגנה על-ידי אנשי הפרחים הישראלים ירח פרלמן והגני כץ, הינה יותר משוויץ לשמו. לצד הפרחים הנדירים שיוצגו בתערוכה — חלקם כמו שושן לבן ואליקונית, לראשונה בארץ — יופיעו בתערוכה גם מומחי גידול פרחים מהארצות המשתתפות. שיתעניינו באפשרויות הבלתי מוגבלות, ש"האקלים הישראלי פותח בפני מגדלי פרחים, המוגבלים בארצותיהם לעונות מסויימות. עיסקות יצוא הפרחים, האמורות להסתכם כתוצאה מהתערוכה, עשויות להפוך את הוצאות התערוכה להשקעה מצויינת.

רכי אדם

איש

הכוכבים

הוא מיודד עם פרנק סינטרה, יול ברינר, פול גיומן, קירק דוגלאס, ג'יל היווארד, סנטה ברגר, ועשרות כוכבי הוליווד נוספים. לא פחות מכך, הוא מתפאר בעובדה שהיה זה בגלל הצעתו, שכל נהג בישראל משלם כיום סכום גדול יותר בהשתתפות עצמית, כאשר קורית תאונה למכוניתו. הצעה אחרת שהיא שלו, לדבר ריו: שיטת הניקוד. בקיצור, בני מאירי הוא אולי אהוד על כוכבי הוליווד, אך ספק אם גם על נהגי ישראל.

תאונה חזיתית. וזה — למרות ש"הוא עצמו נהג. הג'ינג'י הענק, שהספיק כבר, לפי חישובו, להסיע חמישה מיליון נוסעים, בשירותו בלד, לא עשה, ב-25 שנות נהיגתו, אף תאונה — מלבד אחת. וכשעשה כבר תאונה אחת זו — קיבל עבודה פרס ומכתב תודה מהממשלה. מספר בני על אותה תאונה: "נהגתי באוטובוס מלא ילדים. זה היה בשעת בר-קר מוקדמת. בצומת, הגיח מולי אוטובוס אחר, ריק. היו לי שתי אפשרויות: לגרס את הילדים על המדרכה ולהיכנס לתוך קיר, או להמשיך — ולעלות על האוטובוס. ידעתי שאם אעלה אכנס לקיר, יכולים הילדים להיפגע. אבל אם אכנס חזיתית לתוך השני — אני עצמי אולי אפגע, אבל לילדים מאחורי לא יקרה כלום. נכנסתי ישר לתוך האוטובוס ממולי. אני והנהג השני נפצענו — אבל אף ילד לא.

הסמאטיסט הנצחי. הפרס ומכתב הי תודה הממשלתי, בעקבות התאונה, רק עודדוהו להמשיך בפעילותו, לאורך השנים, למניעת תאונות-דרכים. בני מאירי אינו מהסס להציף את הרשויות במכתבים והצעות בקשר לכל ליקוי תחבורתי שהוא מגלה, או רעיון שיפור שעולה בדעתו — כמו למשל שתי ההצעות דלעיל (אליבא דבני, הן הועילו להגברת זהירותם של הנהגים).

כל זאת — בימים כתיקונם. כאשר מגיע לארץ צוות הסרטה מחו"ל, נושט בני את הנהג האוטובוס, בשלח להיות נהגם של הכוכבים, מדריכם, ושומר ראשם. כמו בכל דבר שעושה בני מאירי, גם כאן הוא חורג מעל ומעבר לתחומי תפקידו, הופך את הקשר עם הכוכבים לידידות, הנשמרת במכתבים וביקורים. שלא לדבר כבר על כך, שכמעט בכל סרט זר שהוסרט בישראל, ניתן לגלות את דמותו המתנשאת אל על, בתור סטאטיסט.

מעתה גם בישראל מכשיר העיסוי הביתי

עושה מסגים בכל אזורי הגוף ללא עזרת איש. מפיג ומשחרר מתיחות, מרענן, מרגיע, ונותן סיפוק מושלם.

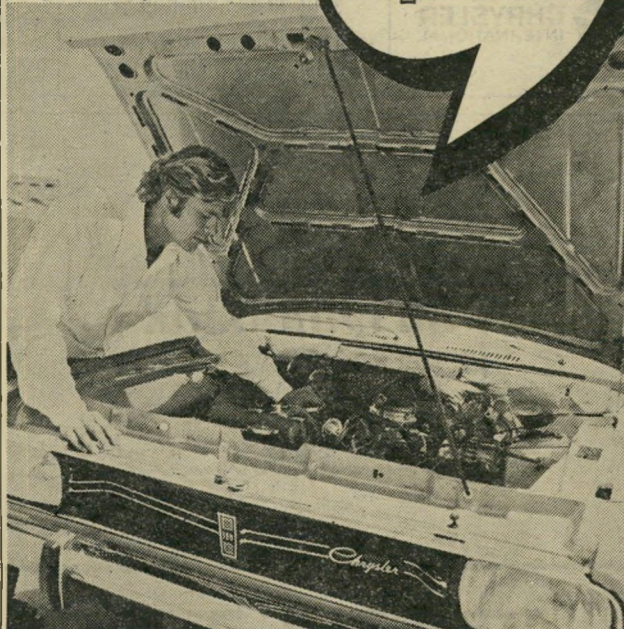
פועל על בטריות ומתאים לכל אשה.

שלחי המחאה ע"ס — 25 ל"י לת.ד. 2481 ת"א

ותקבלי את המכשיר בדואר ישיר.

עיצוב וידע אדיר

מטע ספורטיבי בן 4 צילנדרים בשני ג'נרלים: 1639 סמ"ק 1 - 1812 סמ"ק.

CHRYSLER 160-180 לחסירה מידית!

בוא לראות גם סימקה 1000, 1100, 1301, דודג' דארט ופלימות-ויליאנט.

תל-אביב: מכשירי תנועה בע"מ, דרך פתח-תקוה 74, טל. 36115.
חיפה: דרך העצמאות 104, טל. 524475.
ואצל הסוכנים ברחבי הארץ.

זה מפריע! ניסים כח (44)

בקופת-חולים, "זמנחוף" בתל-אביב: "אני מתנגד לתקנות. מחוץ לעיר — אולי זה מועיל. בעיר — זה רק מפריע. הכובע גורם למתח ולעצבנות, ומפריע לנהיגה." אליהו זכרה, (28) סקיד בנק, תושב

חולון: "הם יצאו מדעתם לגמרי. איך אפשר לחייב אנשים לדבר כזה. כאילו הוא חייל שמכריחים אותו ללבוש כובע פלדה? הרי אפילו החיילים בצה"ל מת- מרדים באופן קבוע נגד הקסדות. ומתי חמקים בכל הזדמנות — או איך הם חושבים להכריח אנשים לזה? אני בסוף שהמטרה היחידה של התקנה היא לא שנלבש קסדות בעיר, אלא לחלוב מכל אופנוען בארץ עוד מס סמוי של 30—40 ל"י לחודש בצורת קנסות. אני באופן אישי לא אלבש — ולא אשלם את הקנס. שישלחו אותי לבית סוהר. נראה אותם."

חנניה רבינוביץ (55), בעל בית- מלאכה למכשירים עדינים:

"זה פשוט מגיע לנו. הממשלה הזאת ראתה שאנחנו שותקים על כל מה שמ- חרבנים לנו על הראש — מיסים, מילוי- אים, צווים, תקנות — או הם שכחו איפה הגבול. אני יש לי שתי מכוניות — אחת לי ואחת לאשתי — אבל בעיר אני נוסע רק על אופנוע. איך אפשר לנסוע בעיר הזאת במכונית? אני לא מתכוון לחבוש קסדה. הנה, רק שמתי אותה על הראש עכשיו." ואני כבר מעוצבן. מצידו, אני מוכן לשלם כל יום רפורט. אל תדאג, זה לא יהיה מכיס. על כל לירה רפורט, אני אוציא בחורה שתי ל"י. יש שיטות..."

מיקה וייס (17) שביעיסטית: "אינני

המרוויינים נתבקשו להצטלם, לכתבה, חבושי קסדות.

זה מסוכן! עזרא אסי (25)

טכנאי אלקטרוניקה ב"תדיראן": "בי- חוד בקי, הקסדה מסוכנת בעיר. אתה מוזה בתוכה, והזיעה מטפטפת לתוך ה- עיניים בשעת הנהיגה. הכובע לוחט ב- שמש, ושורף לך לגמרי את הראש."

במדינה

תיירות

המרד

על ה"נילי"

באיחור של שלוש שעות, הטילה האר- ניה נילי עוגן, ביום הרביעי, ה-18.8, במימיה של ברצלונה. הים היה שקט — אולם בתוככי האוניה פרצה סערה גדו- לה: מאות נוסעים נרגזים, שהתקבצו בטרקלין האוניה, סירבו בצורה מופגנת לרדת אל החוף. הסיבה: טיולי רמה שאירגנו את הטיול. הבטיחו להם 17 ימי שיט, "שטרם היה דוגמתו, וסוירים מר- שימים" ברודוס, רומא, גיברלטר, ליסבון, ברצלונה, נאפולי ופיראוס, בזמנים ול- מנים מסויימים.

דופקים אותם. המציאות היתה שר- נה קצת מההבטחות: האוניה איחרה לה- גיע לצ'יבטבקה בחמש שעות. הטיור ברומא צומצם מתחת למינימום. עתה עמ- דה פרשה זו לחזור על עצמה בברצלונה. בסיוור חופים מוזל מסוג זה, משתתפים בדרך כלל אנשים שחסכו פרוטה לפרוטה ולקחו הלוואות, ולא עשירים. עכורם, כל פרט בתוכנית הוא חשוב. הנוסעים על הנילי הרגישו עצמם דפוקים.

המלווה האחראי מטעם טיולי רמה, משה רפפורט, התחמק מאחריות. רבי- החובל אולי וקסלר ניסה להתעלם מוועד המטיילים, שהוקם בעקבות המרד. התור צאה: חברי הוועד, דב פלד מחיפה, עורך-הדין מאיר מצא מירושלים, והמהנ- דס יגאל חיון מתל-אביב, נאלצו לאיים בפניה לערכאות משפטיות ולעיתונים ב- ארץ. רק אז זכו לתגובתם של נציגי טיולי רמה וצו-קווי נוסעים: שיחה טלפונית של רב החובל עם הממונים בארץ ישרה את ההדורים בו במקום. סיפר אחר כך אחד ממנהלי טיולי רמה, מירון עין-גד: "הכרנו את האוניה בירי- עה, שהיא במצב תקין. בדרך אירעה תקלה טכנית". (לדברי כמה נוסעים, שציטטו קציני אוניה, היתה ידועה התק- לה עוד לפני התפלגה בנמל חיפה). הוסיף עין-גד: "הנוסעים קיבלו פיצוי לשביעות רצונם המלאה. הוספנו שעות ביקור ב- ברצלונה ובנאפולי. משום כך איחרה האוניה לחזור לחיפה".

כל זה — נכון, תקלה טכנית — עלולה לקרות. בסופו של דבר, קיבלו הנוסעים פיצוי הולם, למרות ההפסדים הניכרים, שנגרמו למארגני הטיול עקב כך. השאלה היא: מדוע לא זכו הנוסעים בפיצוי זה בצורה גאה — אלא רק לאחר מרד ואיומים?

הסבר פניך לתייר

בתנאי שזה משתלם

אמנון טנצנר יצא משער היציאה של נמל התעופה לוד, פנה לתחנת המוניות הקרובה. אחריו צעדו שלושה גברים — תיירים קרובי משפחה אותם בא אמנון לקבל ולהובילם לבית-הוריו בבני-ברק. גם אמנון וגם התיירים היו יגעים וסחוסים ממסלול היסורים בנמל, ציפו בקוצר-רוח להתיישב במונית ולהגיע הי- ביתה.

תפתלקו. היתה זו ציפיית שוא: נהגי המוניות סירבו להסיע אותם, כאשר מסרו את מחוז חפצם. הסיבה, כפי שהתברר: מאחר שהעומס במקום תלוי בתנועת המטוסים, מתאימים הנהגים את נסיעור תיהם בהתאם. במקרה דנן, לוא היה נהג לוקח את אמנון וקרוביו לנסיעה קצרה יחסית בבני-ברק, היה חוזר לשדה רק מנוסעים. משום כך, העדיפו הנהגים לקחת נוסעים לנסיעות רחוקות יותר. כאשר פנה טנצנר בתלונה לסדרן של התחנה — הדר לוד, שהיא התחנה היחידה דה בשדה — ענה לו זה בגסות: "תסי- תלקו מכאן, אני לא חייב לכם שום דבר". טנצנר פנה ללישכת המודיעין, גילה שאינו המתלונן היחיד שם.

כאשר נשאל מנהל התחנה על התקרית, השיב: "לא ייתכן שסדרן ענה בצורה כזו לפונים אליו". תשובה די סבירה, כנראה, בהתחשב בכך שאדיבותם של נהגי מוניות, מן המפורסמות היא. לעומת המנהל, טען אחד הנהגים הש- כירים בתחנה: "אחד הסדרנים אצלנו פוטר לא מזמן, בגלל התנהגות גסה לתיירים".

פר
צדמת

עיצוב פנים מקסים על ידי
אדריכל פנים צרפתי אןן מעם:
דיית נוחה. תא לכפופ מואר.

טנצנר

CHRYSLER 160-180 למסירה מידית!

בוא לראות גם סימקה 1000, 1100, 1301, דודג' דארט ופלימות-וליאנט.

CHRYSLER
INTERNATIONAL

תל-אביב: מכשירי תנועה בע"מ,
דרך פתח-תקוה 74, טל. 36115.

חיפה: דרך העצמאות 104, טל. 524475.
ואצל הסוכנים ברחבי הארץ.

מכונית טובה מבית טוב
בית קיילוד - מכשירי תנועה

אהבה מתקדמת

סרטים, שיקופיות, צילומים
וחוברות וכו' מאירופה
להתקשר עם
ת.ד. 24085 ת"א

במחיר הזדמנותי

ספר התנ"ך והברית החדשה בכל השפות
במחיר 2 לירות (כולל דמי משלוח)

שלח את חסכום אל:
ת.ד. 7089 ירושלים
הספר יישלח מיד!!

"מותר לנו להתאבד!"

..אמכור את הטוסטוס! זועמת אהובה נדב (20), פקידת עורך-דין תל-אביבית, "אם לא יבטלו את התקנה של הקסדות. לא מוכנה לנסוע עם קסדה. תסתכל עלי בלי כובע — ועם כובע. מלבד זה, זה גם חם ומפריע בצורה נוראית. ואי אפשר יהיה לקחת חבר או חברה. עוד לסחוב שתי קסדות! האנשים האלה אני חושבת השתגעו לגמרי."

הגיב עד הטיעון העקרוני בדבר רי הנשאלים — אי-חוקיות ההוראה בדבר חבישת קסדות וחי פגיעה בחופש הפרט. הכרעה בה — הפרופסור למשפטים אמנון רובינשטיין, בכתבה בהארץ.

במקום אמצעים בסיסיים למלחמה בתי אונות, החליט משרד התחבורה לנקוט שורה של אמצעים הפוגעים באזרח שומר חוק... חובת חבישת קסדה כמעט ואינה קיימת במדינות אחרות. המונחות על ידי הרצון שלא לפגוע באזרח... יחס הכבוד לחוק... מחייב להשהות את כניסתה של הגזירה החדשה לתוקפה.

..לא נוח!" שמעון פז (23), תלמיד שנה שניה משחק ב"בית-צבי" ברמת-גן: "אני מתנגד בתוקף לקסדה. לא אשקוט. אפעל עד שיבוטלו התקנות האלה. מגיל 18, אדם אחראי לעצמו, ואינני תינוק שמש-רד התחבורה ישגיח עליו. לא נוח לי לנסוע עם קסדה — ותמורת הנוחיות הפרטית שלי, זו זכותי הטבעית להסייג, ויניי מוכן לוותר על נוחיות זו."

מראה הרוכב למגושם, בגלל צורתה. ור-לרמזור על גלגלים בגלל צבעיה הברבי-ריים והבלתי אסתטיים. מדוע חייבים לי-הוסיף עוד כיסור לרחוב הישראלי, הי-מכוער גם ללא זה?"

על טענותיהם של האופנוענים, הגיב אהוד גרא, עוזרו של אבי רעיון הקסדות, סגן שר התחבורה רה גר יעקובי:

אם הזיעה לא מפריעה לרוכבים בכי-ביש בינעירוני, אין כל סיבה שתפריע להם בכביש עירוני. קבענו את תקנות הקסדות לאחר מחקר שביצע בשבילנו הסכנין. הקסדה איננה אוטמת את האוויר-גיים. שומעים היטב איתה. ואילו נהג-היודע שהוא נוהג בביטחון-יותר, עם הקס-דה — צריך להיות דווקא רגוע יותר, לא מתוח יותר.

יודעת מה אעשה. אם כולם ייכנעו, גם אני אכנע. אני מקווה רק שלא, ושנגלה יוזמה ונצא למלחמה. איך אפשר להשפיל ככה אזרחים במדינה חופשית? אפילו אם זה נכון שזה מסוכן — או מה? זו זכותי להתאבד, אם בא לי. מלבד זאת, כל הסטאטיסטיקה שמפרסם משרד התחבורה זה בבל-ת. כמובן שרוב ההרוגים בתאונות-דרכים של קטנועים הם בעיר — הלא רוב הקטנועים נוסעים רק בעיר. רק אידיוט לא מבין את זה."

מושג אלנבויים (28), מהנדס: "תקי-נת הקסדות בעיר היא שערוריה. מחוץ לעיר — היא דווקא מוצדקת. אני מגיע לתל-אביב כל יום מרמת-השרון, וחובש את הקסדה בדרך. אבל בתוך העיר — הקסדה תגרום רק ליותר אסונות. אינך יכול לשמוע מה שנעשה מאחוריך. רצור-עת הצוואר — כשהרוח איננה נושבת על פניך, כמו בנסיעה מחוץ לעיר — חונקת אותך. הזיעה מעצבנת אותך. מלבד זה — כל העסק לא חוקי בכלל. אי אפשר לחייב אזרח לשבוענות כאלה. מדוע שלא יכריחו כל אזרח גם לסחוב את כספו, במקום בארנק, בתוך תיק משוריין, קשור ליד בשרשרת ומנעול ביטחון? אני בטוח שזה יקטין את מספר הגניבות על-ידי כייסים. יש גבול הגיוני לכל דבר — והקסדות הן מעבר לגבול זה."

אליהו כדורי (30) צייר: "נוסף לכל הצרות האחרות של הקסדה, היא גם מכוערת, חסרת דמיון והשראה, הופכת את

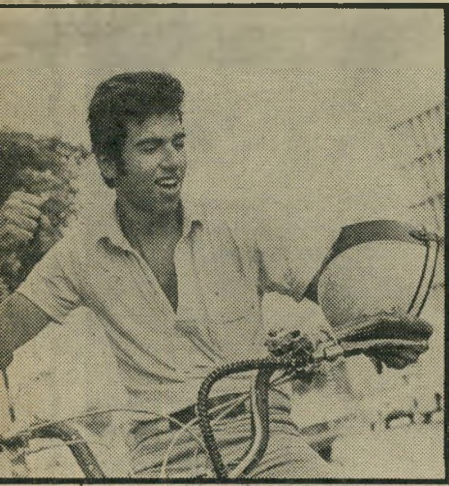
מפריע לבילוי!

ציור ערוסי (40), עובד קבוע במשרד מירסום: "הקסדה תפגע בכל החסם החברתיים שלנו. אי-אפשר יהיה יותר לצאת לשום בילוי. איך יכולה האשה, אחרי שהיא מתקשטת ועושה תיסרוקת, לשים קסדה צחוק! הרי זה כמו כובע פלדה בצבא — אזאת על הראש? מה זה, עושים מאיתנו צחוק! הרי זה כמו כובע פלדה בצבא — אבל לא שנתיים, אלא לכל החיים. בכי-לל, ממתי איכפת למדינה אם אני נהי-רג? אני אצא להפגנות ואלחם עד הסוף."

..זה מקלקל את התיסרוקת!"

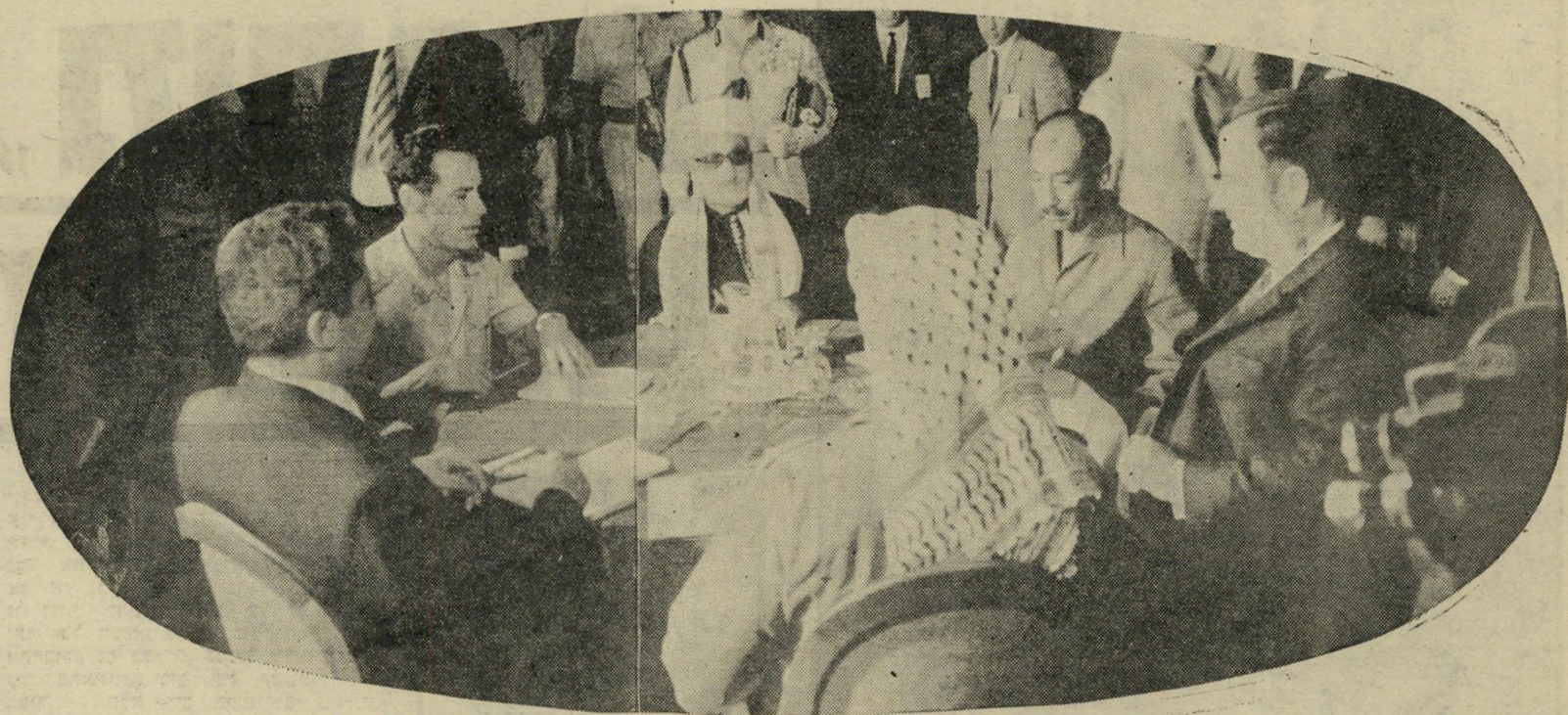
אורי חלבי (19) תור-שב נווה-צח"ל, שליח בחנות חלקי-חילוף: "אני כל היום עולה ויורד מהקטנוע. אי-אפשר היה לעבוד עם קסדה. כל כמה מטרים לחוריק, ללבוש, לסחוב, עם כל החבילות האחרות. כל פעם — אשכח אותה. אי-אפשר יהיה בכלל לנסוע לים. איפה אשים את הקסדות? על שפת-הים, שפילו אותן? מי בכלל מבקש מהם לחגן עלי? אם אני רוצה לקפוץ מ-מגדל שלום" — זו זכותי. מוסיפה חברתו, נורית עובדיה (19): "והעיקר — זה מפריע לשיער ולתיסרוקת. התכוונתי ללמוד נהיגה על אופנוע. אבל עכשיו — לא."

..לא שומע!"

אומר איתן עינב (16) ר-חצי) עובד דפוס. "אי-אפשר לשמוע עם הקסדה. היא מכסה את האוזניים. ומלי-בד זה, בעיית הסבלות — להסתובב עם שתי קסדות בעיר. החברה שלי כבר הור-דעה לי שלא תהיה מוכנה לצאת איתי, אם תצטרך ללבוש קסדה ביציאה לבילוי."

שליט לוב בן ה־29 הוא כיום המנהיג היחידי בעולם הערבי השואף ברצינות
לצאת למלחמה בישראל - ויש לו מספיק כסף כדי לקנות את מדינות ערב

האיש המבקש להקנות מלחמה

את המלחמה, רוצה קאדאפי לקנות לעצמו בעזרת העוצמה האדירה של הנפט שברשותו. נפט בכמויות אדירות, במרחק קטן וזול ממרכזי הצריכה באירופה — מעיין אינסופי של זהב נוזל.

תפקיד

עלוב

ה נפט היה שם, בלוב, תמיד. אבל רק מאז שהקצין הצעיר תפס את הי שלטון, הפך הנפט לכוח.

לפני שעלה השליט החדש על במה היסטורית, שיחק לוב תפקיד עלוב בי פוליטיקה העולמית. האיטלקים השתלטו על חבל ארץ זה ב־1912, ניסו משך כמה עשרות שנים להפיק פירות מן הארץ הי צחיחה, באמצעות מטעי זיתים וגפנים. במלחמת העולם השנייה הגיע הפילדמרשל ארווין רומל עם הפאנצרים שלו, חתך את הארץ לרוחבה עד שהגיע לאל-עמיין, וחזר משם בלי הפאנצרים. אחרי שהאיטלקים עזבו, היתה עוד אפיוורה קצרה עם האנגלים, עד אשר החליטה עצרת האומות המאוחדות להעניק ללובים את עצמאותם.

השלוחה באה לקיצה לפני שנתיים, כאשר קאדאפי וחבריו הדיחו מכיסאו את המלך אידריס בן ה־80.

קאדאפי פתח את תקופת שלטונו בהכרזות מלחמה על ארצות־הברית ובריטניה. הוא הציג להן — ליתר דיוק, לחברות הי נפט המולטי־מיליונריות של מדינות אלה — תנאים בלתי נסבלים. התוצאה — הי חברות נאלצו לחסל את עסקיהם ברחבי הרפובליקה של לוב.

המטרה הבאה היתה נוחה יותר. עשרים

מ תי יפרוץ הסיבוב הבא במלחמה בין ישראל לארצות ערב? אף מומחה אינו מוכן להסתכן בתשובה לכך. אולם על דבר אחד מסכימים כל הי מומחים: אם יפרוץ סיבוב זה — יהיה זה, במידה רבה, בגלל האמביציה האישית של צעיר בן 29.

אמביציה זו, תשחק תפקיד חשוב לא פחות מאשר החישובים הגלובליים של המעצמות, או הערכות־המצב של מצריים ושכנותיה האחרות של ישראל.

הצעיר: אלוף־מישנה מועמר אל־קאדאפי, שליט לוב.

קונה

המלחמות

ב ין מנהיגי מדינות ערב, אין אחד שלא נואם, לפחות פעם בשבוע, על הצורך להילחם בישראל. ואין אחד שחושב על כך היום ברצינות. מלבד — קאדאפי.

הוא היחיד שמתכוון למה שהוא אומר — ומתקדם לקראת מטרה זו בצעדים ברורים.

מטרתו: השתלטות על העולם הערבי, במקום עבד אל־נאצר. תחת שלטונו הי מתוכנן, שואף הוא להרחיב את האימפריה המוסלמית המודרנית מהאוקיאנוס האטלנטי ועד למפרץ הפרסי.

את השתלטות זו על העולם הערבי, רוצה הוא להשיג על־ידי קניית מלחמה בישראל. מלחמה, שהוא יארגן, הוא יממן — בדיוק כמו שהוא מממן הפיכות במשטר רים לא רצויים לו במדינות ערב — וכאשר שר ינצח בה, כתקוותו, יהפוך למספר 1 בעולם הערבי.

מנהיג בעיני עצמו

קאדאפי מנפנף לעמו. בגיל 27, הדיח הקצין השאפתן את מלכו, סילק מארצו את האינטרסים הזרים, השתלט על חברות הנפט הפועלות בארצו, ויצא לכבוש את העולם הערבי. בתמונה למעלה: (מימין, בכיוון השעון) אסאד (סוריה), ערפאת, רבעי (דרום־תימן), קאדאפי, איריאני (תימן), וסאדאת (מצריים).

אחד הדברים המקצרים את חייו של הישראלי הטרו, הם סוכני הספרים הר פושטים מבית לבית, מציקים לו, או לאש תו, או לילדיו, עד מוות — עד הכניעה הסופית, המתבטאת בחתימת התחייבות לשלם סכום חודשי במשך כמה שנים, תמורת קבלת הביתה של חבילת קרטון ענקית, המכילה אנציקלופדיה זו או אחרת, או כלי-כתיב אלה או אחרים.

קורבן מרוצה. את הפתרון לבעיה הכאובה מצא לאחרונה סוכן ספרים אל-מוני, הפושט ברחבי הדר הכרמל בחיפה, מבית לבית, משרד למשרד, כשפיו הצעה מקסימה: הקורבן ישלם בידו רק סכום ראשוני של עשר ל"י — ללא כל התחייבות להשלים את הסכום. לאחר שיקבל את הספר המבוקש, ויחליט שהוא באמת רוצה בו — רק אז יתחום על התחייבות. הקורבנות נענו להצעה ברצון — רק כדי לגלות ששום ספר לא הגיע לבתייהם. הם פשוט נפלו קורבן בידי נוכל.

אלא שגם אז לא התלונן עדיין איש בי משטרה. נראה שהתענוג לא לקבל ערימת ספרים הביתה, שווה בהחלט עשר ל"י.

מנגנון

צדק

של שוק

באולם המשפטים של השופטת עדנה שצקי, ישבו על ספסל הנאשמים אב ובנו. גדליה ששון (71) ובנו ישעיהו, שניהם

ישעיהו ששון
צדק משונה

משכונת-התקווה. השניים הואשמו בתקיפת פת פקחים עירוניים. האב הואשם בדחיפת הפקה רפאל שרעבי ובזריקת חצילים על המפקח מרדכי נורי, והבן הואשם בהענקת אגרוף לפקח ניסים עזני.

רבוש פרטי. הסיפור מאחורי כתב-האישום: יהושע העמיד על המדרכה, ליד המרפדה השייכת לאביו, ארגוני ירקות, למכירה. בעקבות תלונה משכן, הגיעו פקחי העיריה, להחרים את הסחורה.

חוק-העזר של פיו פעלו הפקחים. היו חוק עזר עירוני נגד רוכלים. הרוכלות, קבעה בפסק-דינה השופטת, הינה מסחר בתחום הציבורי. אולם האב והבן ניהלו את העסק. פסק-הדין: זכאים.

כעבור זמן, החל ישעיהו (21) עובד בליי טוש ילדומים, נטש את עסקי הירקות, והנה, בוקר אחד, הופיע, בדיוק במקום ששם הציב בזמנו יהושע את ירקותיו, רוכל אחר. הלה הציב ארגוני ירקות משל, החל מוכר את סחורתו.

לכך התנגדו יהושע ואביו — כי בני-תים רכש האב הנות ירקות משלו ממול. פנו האב והבן לעיריה, ביקשו לסלק את הרוכל, לא נענו. בירוריהם העלו כי לרוכל אמנם אין רשיון אך העיריה נתנה את הסכמתה לכך שימכור שם — ללא רשיון. תוהו ישעיהו ששון: "כשאני עמדת לפני החנות שלי, בשטח שלי — באו פקחים וסילקו אותי בלי רשות. אך כש' אחר עומד לפני החנות שלי — אף אחד לא נוקף אבע. איך זה?"

מנהיג העולם הערבי

קאדאפי בכרות תעטולה, סוכן בידיו על העולם הערבי כולו, מהאויאנוס האטלנטי ועד המפרץ הפרסי, לחגשמת חלום זה, מנסה קאדאפי לגייס את מדינות ערב למלחמה בישראל. על חמפה כתוב: "מולדת ערבית אחת."

הערבית המאוחדת). בד בבד, המשיך לג' הוג כאילו היתה כל היבשת ממלכתו, תקע את אפו לכל חור. הוא שלח איחולים פזי-זיים למתנקשים בחייו של חסן השני מלך מארוקו, הביא בעקיפין לאובדנם. הוא חטף, בניגוד לכל כללי הנוהג הבינלאומי, את שני המנהיגים הסודאניים ה' מהפכניים שטסו מעל שמי ארצו במטוס אזרחי בריטי, הסגירם למותם בידי גומיי-צבא הירדני למרוד במלכם, חוסיין ה' שני, אויבו ואיש-חרמו. ורק השבוע, גרם לכך שצ'אד ניתקה את היחסים איתו, לא-חר שהאשימה אותו בתמיכה במהפיכת-הנפל נגד מישטרו של הנשיא פרנסואה טומבלבאי.

מיהו צעיר בלתי רגיל זה שתוך שני-תים שינה את פני המרחב? הלוכים עצ-מם עדיין מנסים למצוא מענה לקושיה זו. כי מועמר אל-קאדאפי, יהיה אופיו אשר יהיה, סולד מכל פולחן אישיות. הוא בן למשפחה פשוטה, חסרת יומד רות. כאשר ראינו כתבים מצריים את אביו, שאלוהו מהו חלמו הגדול ביותר, השיב הישיר: "לעלות למכה."

אב זה נאלץ למכור גמלים לא מעטים, כדי לאפשר לבנו השכלה. מועמר הצעיר גילה את דרכו אל הצבא, עשה אפילו תקופה קצרה באנגליה בהשתלמות מפקדים. כל אותה עת, ליחך בליבו פנימה ניו צוץ הכמיהה לעצמאות. הוא זכה להגשיר מה במי ידיו.

לתושבי ארצו לא הביאה המהפיכה ברי-כה רבה. מולדתם עדיין נחשבת למפגרת ביותר מבין כל 43 המדינות הריבוניות של אפריקה. גם ידיו שמחוץ לארצו אינם מאוש-רים במיוחד בכוכב החדש. גורם מצרי רב מעלה, שלא שש לגלות את שמו, הביע בנאמנות את רגשות ה' תיסכול והזעם של המצרי המצוי: "ארצ' נזכרשה. היו לנו יותר מעשרת-אלפים אבידות בנפש. ערינו חריבות. ואילו ה' לובים, שיש להם פתאום כל כך הרבה מה להגיד בנושא — עדיין לא שמעו באוזני-הם קול יריה. אולי מוטב שהבורים האלה יחלו קודם ללמוד קרוא וכתוב, לפני שהם מתחילים להתערב בעניינים לא להם. אם זה לא יועיל, זה גם לא יזיק."

אלף איטלקים שהתגוררו בטריפולי, נצטוו לנטוש את המדינה בתנאים משפילים. אילו היו מתנגדים, עומדים על זכויותיהם — ייתכן שקאדאפי היה מגיב במרחץ דמים, שעלול היה להביא בעקבותיו הס-תערות של צנחנים איטלקיים, שהיו באים להגן על בני ארצם — ולחסל את שלטונו. כל זה לא קרה — וקאדאפי זכה לראות את הסתלקותו של אחרון האיטלקים מעל אדמת ארצו.

תרגיל

סחיטה נועז

עתה הגיע הרגע לבצע את השלב הבא, תרגיל הסחיטה הנועז ביותר עד כה. קאדאפי הוציא סידרה של צווים, לפיהם נאלצו חברות הנפט המערביות להגדיל פי-שלוש את התמלוגים ש' שילמו עבור זכויותיהן. החברות שילמו. לא היתה להן כל ברירה אחרת.

הצלחתו של הקצין הצעיר הובילוהו למסקנה הטבעית — והוא החל מצפצף על כל העולם. רק השבוע, הוזהר את ברית-המועצות מפני "גרימת נזקים רצי-ניים ליחסיה עם העולם הערבי" — כן, הוא מדבר כבר בשם העולם הערבי — קבע ללא היסוס כי כמוסלמי, הוא מתנגד לקומוניזם, והציג את כל התמיכה האדירה שהעניקה רוסיה למצריים ומדינות ערב האחרות, במסגרת של "עיסקה מסחרית." באותה מידה, הירשה לעצמו לתקוף גם את ארצות-הברית: "לא נוכל להושיט ידנו ליד האמריקאית, כל עוד ידה ה' שנייה מספקת נשק לישראל." הכריז.

לאחר שהשתלט על הנפט בארצו, עשה קאדאפי את הצעד הבא לרקאת הגשמת מטרתו העיקרית: יצירת המעצמה הער-בית המאוחדת. הוא בא בהצעה לשליטי מצריים וסוריה להקמת קונפדרציה (ראה מדור במרחב). עמיתיו אלה, שידעו להע-ריך נכוחה את עוצמתה של הרופיה הלו-בית, הסכימו.

הסגיר

אותם למוות

לגבי ידיו של קאדאפי, ניבנה בכך הנידבך הראשון של מע"מ (המעצמה

היטלר, רומל ונאצר

הם שלושה מהגיבורים המפארים את חנויות הספרים בטריפולי. שלטונו של קאדאפי מעודד את פולחן הגבורה והתעוזה, משהו בנוסח "כי שקט הוא רפשי". ידיו של קאדאפי היו שמחים לוא הסתפק בפחות גבורה ותעוזה, ויותר במתינות.

צ'מברליין כצ'ייקובסקי: בבית משוגעים

בו הטבילו את אמו, הערומה, באמבט מִי־רותחין, כדי להצילה מחוליע, ואילו האינטליגנטים ירגישו עצמם בבית דווקא בסצינה האחרונה, המתרחשת בבית־חולים לחולי־רוח, שנראית כאילו צולמה על־ידי פטר ברוק בשביל „מארא/סאד“ (גלגדה ג'קסון השתתפה שם כשארלוט קור־דיי).

בקינור, אפשר לקרוא בלבן הנפוח הזה: „נשים או־הבות, בביעור החולים בבית המשוגעים של שארנטון, בבי־מיו של המארכיז סאד“.

איפה צ'ייקובסקי בכל העניין הזה? במוסיקה המלווה את ההצגה.

דיוקנת מלחין

כנופרע צעיר

אוהבי המוסיקה (סטודיו, תל־אביב, אנגליה) — כל מי ש־שוא את המלחין הרוסי פיוטר איליץ' צ'ייקובסקי יכול סוף כל סוף לנקום את ניקמתו: כל מה שעליו לעשות הוא ללכת לקולנוע „סטודיו“ השבוע ולראות כיצד מציגים את הבולט ברומנטיקאים הרוסיים במאה ה־19, דמות הומסכסואלי מופרע, אכול תסביכים ותיסכולים, דמות חיוורת וקלושה (ריצ'ארד צ'מברליין מדגיש את חווירונית בחוסר־מישחק) שאי אפשר, בשום פנים ואופן, להבין כיצד היתה מסוגלת ליצור משהו.

ואם לא די בכך, הופכת הנקמה לאכזרית עוד יותר, כאשר מכל חייו ויצירתו של צ'ייקובסקי בוחר הבמאי קן ראסל להציג בעיקר את תקופת נישואיו הקצרה והאומ־ללה. הסרט מקדיש את עיקר תשומת הלב לאשתו, המו־צגת כנימפומנית חסרת־תקנה ומטורפת לחלוטין, נשואה לצ'ייקובסקי בגלל שמו, ורודפת אותו בתשוקותיה העזות, שהוא, ההומסכסואל, אינו מסוגל לספקן.

כל זה נבחש יחד בידי האמונות של קן ראסל, מי שזכה לתהילה בגלל „נשים אוהבות“, ונראה כאילו כל מה שהטריד אותו סרט זה הוא כיצד להגיע לסצינות ארוטיות מדהימות ככל האפשר, להציג התנהגות מזוהה כמה שיותר וריאליזם מחריד מכל מציאות אפשרית מבלי לבזבז זמן על שטויות עלילתיות באמצע.

לכן, מתקבל מאד על הדעת שהסרט יזכה להצלחה קופתית עצומה. ובצד, מדוע לא? אפשר לראות את גלגדה ג'קסון מתפתלת במערומיה בתא־רכבת, הסאדיסטים יכולים ליהנות מסיטויו החוזרים של המלחין אודות היום

מארגני חודש האמנות בצפת אינם מסוגלים, כנראה, להסתגל לרעיון שישינם הפועלים בהצלחה „7 פעמים ביום“. כך מסתבר מן התגובה על כתבה שהתפרסמה בהעולם הזה לפני שבועים, על הקר פרודוקציה ישראלית קנדית 7 פעמים ביום, שהצגת הבכורה ההגיגית שלה צריכה היתה להעריך בצפת.

כאשר ראו פרנסי העיר צפת במה המדובר בסרט, וכאשר נזכרו שבצפת קהל־הבוחרים הדתי בעירם אינו מבטל כלל וכלל, רמזו למארגני שבוע הקולנוע, שמוטב יתנה לוותר על תהינגא. או למי צוא נושא מתאים יותר לכבד בו את האירוע הציבורי־תרבותי.

מצד שני, גם נציגי משרד־התיירות, המהווים גם הם חלק פעיל באירגון חודש האמנות, לא גילו התלהבות יתרה להופעת השר בהצגת סרט המשמש אולי, לוח־פירסום אידיאלי למדינת ישראל, אבל אינו תואם בכל את קו־ההיסוד של הקר אליציה ואת הסטאטוס קוו עם המיפלגות הדתיות. ושוב, נרמז למארגנים, מוטב לבחור בסרט אחר.

קוטז וטרי ב־7 פעמים ביום
הסטאטוס קוו אינו חשוף

המארגנים הבינו את הרמז. 7 פעמים ביום יוצג אמנם בצפת, אבל לא בחגי־גיות, לא בבכורה רבת־ירושם, ולא בהש־תתסות שרים ונציגי ציבור.

תחריר

תל־אביב

*** התמשמות (פאר, ארצות־הברית) — מבט מלא הכנה ואהבה אגוש על פער הדורות באמריקה. במאי מילוש פורמן.

*** קס (פאריס, אנגליה) — ילד מגדל גזול גיצים בעיירת כורים צפונית באנגליה, מבצע בעליל על האנוכיות והאדישות של כל אדם בפני רעהו. סרט יוצא דופן.

*** דמות מאהבה (גורדון, צרפת) — טרגדיה אמיתית: מורה מתאהב בת באחד מתלמידיה. אנדרה קאיאט.

הולדן וליזי: „סיפור אהבה“ לילדים

ללמוד להיות אבא. מה הפלא, אם כן, שוויליאם הולדן, בורביל, וורניה לוי, נראים נבוכים בתפקידים שאינם הול־מים כלל את אישיותם?

ייתכן מאד שהרגשנות המשתפכת כאן תישא חן בעיני הקהל הרחב, המאוהב מאז „סיפור אהבה“ בטרגדיות רנ־מנטיות. זה רק יוכיח פעם נוספת שלא כל סרט טוב מצליח, ולא כל סרט מצליח הוא סרט טוב.

רגשנות

ולא רגישות

המישאלה האחרונה (אסתר, תל־אביב, צרפת) — בנו של מיל־יונר נפגע מקרינה רדיו־אקטיבית, שעה שהוא מבלה חופשה יחד עם אביו בקורסיקה, ומטוס הנושא פצצה גרעינית מתפוצץ מעל לראשם. לילד נותרו ששה חודשים לחיות, והאב מחליט להקדיש את עצמו ואת כל תשומת לבו, כדי להפוך חודשים אלה למאושרים ביותר בחיי הנער.

סיפור זה של הסופר הצרפתי מישל בטאי, שצריך היה להיות במקור מין הטפה לשיבה אל חיק הטבע, וביקורת על העולם הטכנולוגי המסואב, שבנה האדם לעצמו, זכה בעיבוד הקולנועי להפוך למלודרמה שתחסל את כל מלאי המטפחות של כל אם יהודיה כשרה. הסיפור השקול, שלא הצליח אולי תמיד בשיקוליו האידאולוגיים, אבל תיאר ברגישות רבה את התפתחות הרגשות של האב בחודשים בהם הוא נוטל את הבן לאחוזתו הכפרית ומעניק לו כל מה שהוא מבקש, נפל לידיים הפעלתניות של טרנס יאנג — מומחה לרטי בונד — שאינו יכול, אינו יודע ואינו מעוני־יין ברגישות, כל עוד עומדת לרשותו הרגשנות.

ואכן, כל השינויים נעשו בכוונה לקרוע את לב הצו־פיס. הילד, היפהפה כמעט כמו נערה, הוא מתוק, מוש־לם, מחונך ונפלא, כפי שרק ילד באגדות יכול להיות. ואילו כל המבוגרים הסובבים אותו, חיוורים, עסוקים בפליטת משפטים רבי־משמעות כמו: „אינו דרך עצובה

ניתורים קלים

על אופנועים

הסרסור והחובבת (ירון, תל־אביב, גרמניה) — העלמה סו־בנטון זכתה לתחילת עולם, לא־חר שהמומחה מס' 1 לחתיכות בארצות־הברית, הלא הוא יו הפנר, המו־ל של „פלייבוי“, בחר דווקא בה, לאחר שהציג את כל המודותיה בירחון, להיות בת־זוגו הקבועה. ומאחר ו„פלייבוי“ מתגאה בתמונה של כחמשה מיליון גליונות בכל רחבי העולם, מובן שהיו רבים אשר מיהרו לחשוב על המוטנציאל העצום שיש לחתיכה אשר זכתה לפירסום מעין זה.

העלמה בנטון מגלמת כאן דמותה של נערה צעירה, המגלה את קסמי המין על גבי האופנוע של גברר השכו־נה, בעיר־השדה בה נולדה. לאחר מישל זה, מחליטה הנערה שהדבר מוצא חן בעיניה, ויוצאת למסע ניתורים קלים ממיטה למיטה, כאשר מומן לזמן היא מוכנה אפילו להסתפק בספסל של אוטובוס לתרגילי ההתעמלות שלה, בתנאי שהתמורה לכך משתלמת.

זמסר־ההשכל של כל המסע הזה, שאין מוסר — ורק

סוזן בנטון מארחת במיטה

הכסף יענה את הכל. זה ידוע, אבל אפשר תמיד להיזכר בזאת פעם נוספת.

... עם גשם דלילה

באור - ורשסקי

במדינה

משטרה

ושוב,

מכות במשטרה

"זה היה יום שישי. הגעתי הביתה רק רגע קודם, כשדפקו בדלת. פתחתי. עמדו שם שני שוטרים. בלי לדבר מילה, הם התנפלו עלי, הכניסו לי מכות רצח. אחר כך, סחבו אותי, בגלל שלא יכולתי לעמוד על הרגליים, ולקחו אותי לגיידת, והביאו אותי לתחנת משטרת כפר-סבא. שם, המר שיכו והיכו אותי במשך שעותיים. אחרי זה, שלחו אותי הביתה. סתם ככה. לא האשימו אותי בשום עבירה, לא כלום. רק מכות — והביתה."

טובה קטנה לאחות. מכות במשטרה הפכו כבר עניין שבשיגרה. המייחד הפעם את סיפורו של מרדכי יצחקיאן, פועל פשוט, מרחוב ביאליק ברעננה: לדבריו, חטף את המכות לא בגלל חשד כלשהו — אלא מפני שהשוטרים נתבקשו על-ידי חבר שלהם לעשות טובה קטנה עבורו, לחבט קצת ביצחקיאן.

יצחקיאן איננו עבריין, ואין לו כל עבר פלילי. במקום זה, טוען הוא, יש לו מזל רע. ומזלו הרע, הוא זה שגרם לו להתחתן דווקא עם אשתו אסתר.

ומה רע באשתו אסתר? שום דבר, מלבד העובדה שיש לה אה בשם יהושע שמיח, שאינו אלא שוטר במשטרת כפר-סבא.

וגם זה לא היה כליכך נורא, לולא פרצו סיכסוכים בין יצחקיאן לאשתו. אך אפילו זה לא היה עדיין חמור כל כך — לולא החליטה אסתר להפעיל את אחיה בסיכסוכים אלה.

חבלות בציעות. הסיכסוכים, מסתבר, נסבו סביב ילדיו של יצחקיאן מנישואיו הראשונים. איתם לא הסתדרה אסתר, אשתו השנייה. "היא הלכה לאחיה", טען יצחקיאן, לאחר שיצא, בעקבות הטיפול המשטרי מבית-החולים מאיר עם תעודה המעידה על חבלות בצלעות, "ואחיה שלח עלי שני חברים שלו, שיפחידו אותי."

אליהו נגר, מפקד משטרת כפר-סבא, אישר כי המקרה ידוע לו: "נגד השוטרים המעורבים התקבלה תלונה במשטרה, הסיכסוכים נגר, ומפקד המחוז יוציא בימים הקרובים את מסקנותיו."

שביתות

אידיוט מי

שלא שובת

תושבי גבעתיים, הסרים לבית הדואר המקומי, כבר הורגלו למחזה: לפתע, צץ מנהל הסניף שמעון ביבלמן, מחדרה, ניגש לאחד מפקידי האשנבים, המטפלים בתור הארוך של אנשים ממתנים, ושואל שאלה. הפקיד עונה משהו, והמנהל משיב בקצרה, ובקול רם: "אידיוט" — ומסתלק חזרה לחדרו.

אומר יצחק לוי (38), יו"ר ועד הפקידים בסניף והפקיד הראשי שם: "העבודה שלנו היא גיהנום. שבבילנו, 36 הפקידים כאן, לבוא לעבודה זה הפך לסיוט. הוא הצליח למרר לנו את החיים בצורה בלתי רגילה."

גידופים ואיומים. עובדי הדואר בגבעתיים החליטו להילחם, פנו להנהלת הדואר בדרישה להחליף את ביבלמן, שהפך את הגידופים, האיומים, הקללות לשיטת עבודה. בתשובה, הודיע דוד ביבס, ממלא מקום מנהל הדואר במחוז תל-אביב, כי ביבלמן יצא לחופשה בת חודש, עד לבירור טענות העובדים. למרות זאת נשאר ביבלמן בעבודתו.

כתוצאה, הכריזו הפקידים שביתה. מועצת הפועלים לא התייצבה מאחריה, דרשה מהעובדים לחזור לעבודה. הפקידים פנו לעורך הדין אמנון זכרונ, שבזמנו ניהל את מאבקם של הדוורים נגד צו-הריתוק, בבקשה לייצגם, חזרו והודיעו תוך כדי כך שאין בכוונתם לחזור לעבודה, עד שיביבלמן לא יוחלף.

ומה אומר ביבלמן? השבוע, כשהוא הפקיד היחיד שנותר בסניף הסגור, אמר ביבלמן: "אין לי מה לומר. אני לא מגיב," וטרק את השפופרת.

לרווקים

ורווקות

חוויה

שלא תישכח!

שייט מהנה לסוף שבוע
באניית א.מ. "נילוי"
תעווב את הנמל ביום ששי
3.9.71 אחה"צ, ותשוב ארצה
ביום שבת בערב

● תכנית מגוונת

● 6 ארוחות בלב ים

● 2 תזמורות

● משחקים

● תצוגת אפנה ועוד

המחיר מ-125 ל"י
נותרו אך מספר מקומות

נא לפנות:

"סייטסיאניג" בע"מ

רח' הירקון 81, תל-אביב,

טלפונים: 56249, 56248

הרשמי לבית הספר לקוסמטיקה

בהנהלת הגב' הלן פוגל
הבוגרות תקבלנה דיפלומה רשמית
מבייס Dr. LATOUR DE PARIS

לפרטים נא לפנות אישית:

תל-אביב: רח' פרוג 5, טל. 232378

מול קולנוע "הוד",

בימים ב', ד', 11-9.

בימים א', ג', 7-5.

ירושלים: טל. 68923 בשעות 21-19

נשיא סאדאת

עתוי קפדני

משפט אד-הרה. אלא ש-מאחורי החובר בנות בביצוע ההצגה, הסתתרה גישה מקצועית מאוד, מצד נשיא מצרים ויועציו. בעיקר - מביחנות זימונה של ישיבת הפתיחה - כשבוע לפני מועד מישאל העם, שייערך ב-1 לספטמבר במצרים, לוב וסוריה, כדי לאשר, או לדחות, את הקמת הפדרציה בין שלוש המדינות. לא פחות מכך, משמעותי גם זימון הישיבה הבאה של המשפט - ברביעי לספטמבר, מיד לאחר המישאל: הפדרציה

החדשה לא נתקבלה באוכלוסיה באותה התלהבות שנתקבל האיתור המצרי-סורי ב-1958, נתקלה בהתנגדות כבר מרגע ראי שון, בעיקר מצד חוגי השמאל. ואכן, אחת מנקודות המחלוקת המפורשות בין סאדאת למתנגדיו, היתה התנגדותם לאיתור.

פתיחת משפטס דווקא עתה, נועדה לש-מש אזהרה לשאר מתנגדי האיתור, שלא לגלות פעילות רבה מדי. ולאחיה מטרה בדיוק נועד גם משפטס כרגע בדמשק של ראשי האגף השמאלני של הבעת' - בניהם נשיא סוריה לשעבר נור אדין אל-אתאסי, וראש הממשלה לשעבר יוסף זעין. **בוגדים** - לאו דווקא. לגופו של עניין, אין סאדאת מעוניין להכות ביד קשה במיוחד בקושרים. גם משום שעלידי כך יסתכסך עם רוסיה - דבר שהוא כלל אינו מעוניין בו - וגם משום שברור לו, שמהוקצעת ככל שההצגה תהיה, יתקשו ההמונים לבלוע את הסיפור כי 91 אישי ציבור אלה, שרבים מהם היו בין ידידיו של נאצר, הם אכן בוגדים. הכל מבינים

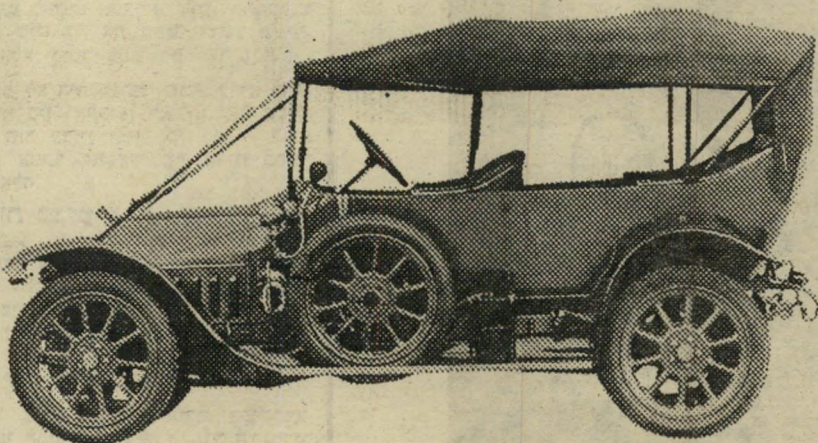
כי במאבק הכוח בין הקושרים לסאדאת, נאלץ המנצח להכניע את המנוצח. וכי התוצאה היתה יכולה להיות בדיוק הפוכה. אולם זה אינו הופך את המנוצחים לבוגדים.

סתירות מוזרות. אגב, במצע הפדרציה הושם דגש על המלחמה בישראל. כיצד ניתן לבצע מלחמה זו, כשהחזית המזרחית משותקת, וסוריה ולוב אינן מקיימות יחסים עם ירדן - אין איש מסוגל להסביר.

● קדאפי מאמין שיש לרכז את עיקר המאמצים בנסיון לאחד את העולם הערבי בכוח הכסף והנשק - והוא נכון להקציב הון-עתק למטרה זו. סאדאת, לעומתו, טוען שאין הזמן מתאים לעימות בין ערבי, וכי יש להתרכז קודם כל בשיתור השטחים הכבושים. הסתירות הפנימיות, **מיכחן ראשון.** הסתירות הפנימיות, והאויבים הנוקשים מימין ומשמאל, הופכים את הפדרציה המיועדת לבדיחה עוד בטרם קמה.

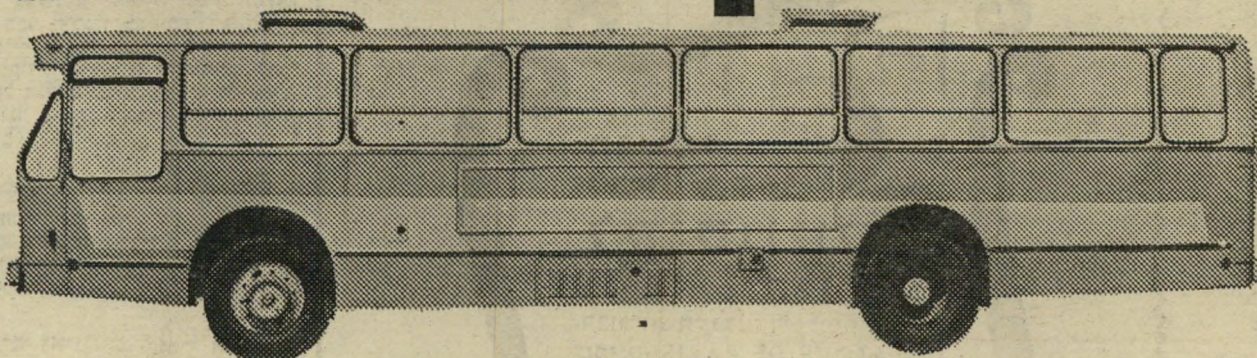
כמשפט-ראווה, זה לקה בחסר. כקירקס, זה היה קצת יותר טוב: ישיבת הפתיחה של משפטס של 91 הנאשמים בקשירת קשר להפלת משטרו של סאדאת - שרק 12 ביניהם הובאו אליה - היתה אירוע ססגוני ועליו, כאשר הנאשמים מתנהגים כאילו הם גיבורי היום, ויחד עם פרקליטיהם תוקפים את השופטים באומץ-לב ומסרבים להכיר בכל אשמה. המיקצור ענים במוסקבה, מביימהם של כמה ממש-פטי הראווה הגדולים בהיסטוריה, מן הסתם התחלחלו נוכח החובבנות של תלמידיהם בקהיר.

מסורת 1924...

ב-1924 החלו נהגים בודדים, שער אז קיימו את התחבורה הציבורית בארץ-ישראל ברכב מיושן שרכשו מעודפי הצבא הבריטי, להתארגן בקבוצות לשם עבודה משותפת. כפעולה זאת אפשר לראות את גרעינים של הקואופרטיבים לתחבורה, שמאיוחדיהם צמח, לאחר שנים, "אגד".

...ולקידמה 1971

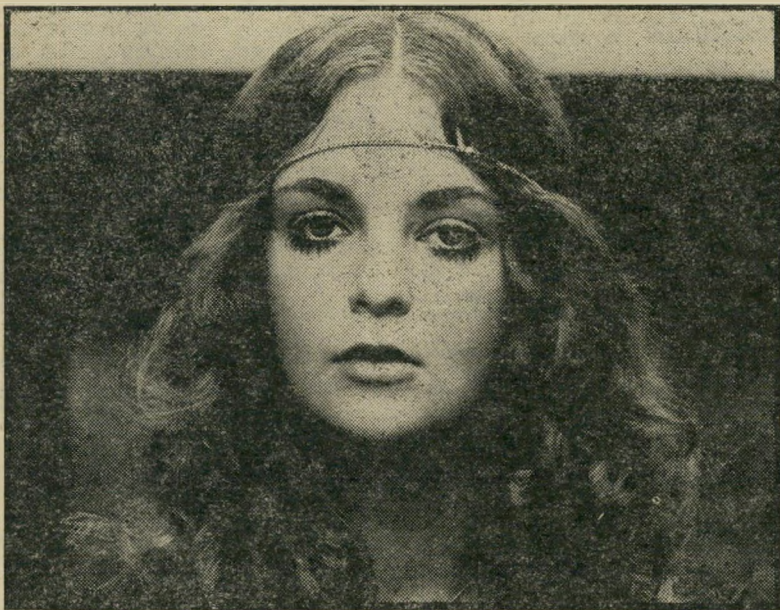

עתה מונה "אגד" יותר מ-8000 חברים ועובדים וצי הרכב של הקואופרטיב מתקרב ל-2800 אוטו-בוסים חדישים. אנו מגיעים לכל נקודה שבמפת ישראל ובשטחים המוחזקים, מרחיבים ללא הרף את רשת הקווים הבין-עירוניים והעירוניים, ומשרתים בנאמנות ובבטחה ציבור של כמיליון נוסעים ביום.

זהו אגד

איריס דוידסקו 11 המועמדות הסופיות

הנערה פניה המושכים, המיוחדים במינם של איריס, נושאים עליהם עדיין, למרות התפתחותה המהירה, את תו שנותיה הרכות. האיפור של „הלנה רובינשטיין“. למרות גילה הצעיר כבר השתתפה איריס בתחרות לפני שנתיים.

אותו בדיוק, כפי שנוכחו מעריצים נלהבים לסוג היופי הנדיר, נוסח המדונה, שלה. לכל בחורה אחרת היה זה בהחלט מסי-פיק. אבל איריס דוידסקו היא לא בדיוק כל בחורה אחרת. או לדיעתכם: ענייני היופי בכלל לא כל כך מעניינים אותה. וגם לא דיסקוטקים ודיונגו, ושאר הדברים הזוהרים מבחוץ, אבל חסרי העומק מבפנים. היא אוהבת דווקא לקרוא ספרים רצי-

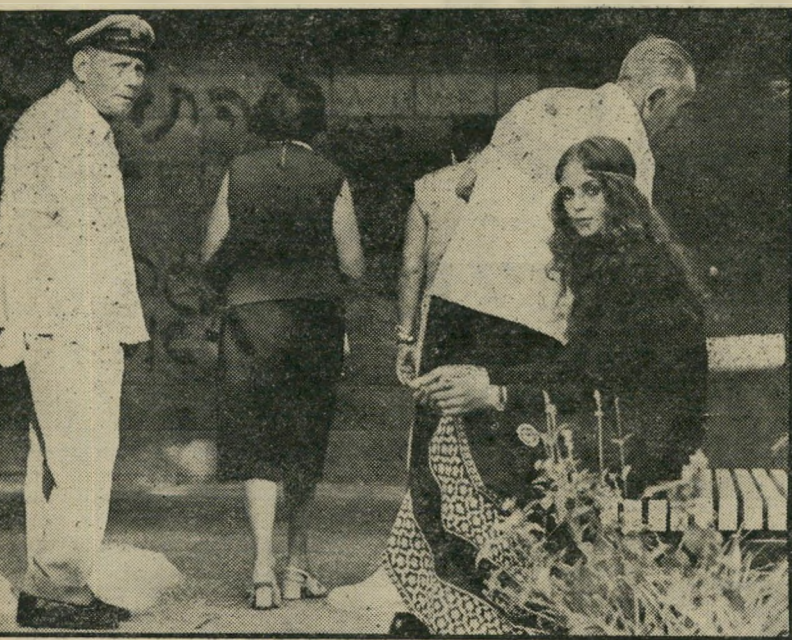
עובדה שנאלצה לצאת מהתחרות, גרמה לאנחת אכזבה קולקטיבית. מה שקרה נראה אז, בעיני איריס לפחות, כסוף העולם: מנהל בית-הספר שלה צילצל למערכת העולם הזה והודיע: „איריס“ — או שאיריס יוצאת מן התחרות, או שהיא מפסיקה להיות תלמידה. איריס, בתו היחידה של עורך-דין ידוע בתל-אביב — לא יכלה כמובן להפסיק

מלכת המים 1971
חטום
העולם הזה
 בחסות שטוני
TISSOT
 השעון הנמכר ביותר בישראל

המועמדת מספר 11 לתחרות מלכת המים 1971, איריס דוידסקו — אינה פנים חדשות בתחרות זו. לפני שנתיים היא כבר ניבחרה כמועמדת, ואפילו השתתפה בתחרות המוקדמת של בחירת נסיכת ים-סוף, זכתה בתואר הנסיכה — בעוד שרית דמיר, שזכתה בתחרות הסופית בכתר מלכת המים — ניבחרה בתחרות נסיכת ים-סוף לסגניתה בלבד של איריס. קצת מסובך לנסות לנחש מה היה קורה אילו היתה איריס נישאת בתחרות עד השלב הסופי. אלא שהיא היתה צעירה מדי מכדי להמשיך. מה שגרם צער רב לא רק לה, אלא גם לכל הסובבים אותה. בגיל 14, היתה איריס תופעה נדירה, שעוררה עניין כללי. ה-

הצוויקית

העלמה בשמלת מקסי מודרנית, מצליחה איריס להסתיר את עולימייה, נראית כעלמה מבוגרת הרבה יותר. איריס תהיה אחת המועמדות הנבחרות בתחרות השנה — והצעירה ביותר ביניהן, תחביבה: קריאת ספרות.

נשים, „כמו גטה“ — מה החיוך הטפשי הזה? — ללמוד הרבה כדי להשיג ציונים טובים בגימנסיה (היא עולה לשביעית ב-שלושה) ולחלום על קריירה אקדמאית כי פסיכולוגית. השתתפותה בתחרות מלכת המים מוגדרת על ידה כ„קריירה רגעית מאוד“.

העניין הוא, שקריירות רגעיות רבות החלו בדרך זו בדיוק — והרגע הפך ל- כמה שנים טובות, בהן פרח קריירה מסחררת של דוגמנית או בעלת מקצוע וזהו אחר.

האם זו תהיה גם דרכה של איריס, שי-בלטה למרחקים כבר מגיל צעיר? ההחלטה, מסתבר, בידה.

את לימודיה, עם דמעות בעיניים, החליטה לצאת מן התחרות, הסתפקה בכך שהסתיר בבה בתחרות הסופית בין הקהל, כשהיא מחזיקה בידה קלפי, וכל הבוחרים נוהרים להכניס את פתקי הבחירה שלהם מסביבה. אבל כיום — שנתיים לאחר שניפסלה מטעמי גיל — היא כבר בחורה גדולה: כבר היה לה יום הולדת 16, תארו לכם. ובינתיים גם נוספו לה, חוץ משנים, עוד כמה סגטימטרים — ועכשיו היא מת- נשאת לאורך מטר שבעים ושלוש. אבל חוץ מזה — היא נישאה בדיוק אותה איריס. וזה הרבה מאוד, אם לא איכפת לכם. עם השיער הגלי והארוך שלה, ה- עיניים העבותות — מבינות, הפה בעל ה- חיוך המסויים ועוד, משהו שקשה להגדיר

החתיכה בגיל 16, מילאה איריס את כל ההבטחות שהבטיחה כבר לפני שנתיים ויותר, פרחו להיות חתיכה נחזרת, בעלת גיזרה מקסימה. בגדיהם שהיא לובשת — של „גוטקס“. את שער הארוך היא מטפחת בתכשירי השיער של „וולח“.

לקלוט במשך שבועיים תמימים, כאשר התיכונן לבחינה באורחות.

הוא וחבריו אינם יודעים מיהו ראש עיריית קהיר, אבל יודעים כל פרט על חייו ואהבתו של עבד אל-חאלים חאפז. **נעל בראש**. כשאני הייתי בגילו, ילד היה עוסק בפוליטיקה עוד בעריסה. היה מקלל את האנגלים, היה מסרב לקבל מוצץ לא מתוצרת מצריים, וכאשר קנו לו חורוץ את זוג נעלי-הבית הראשון, יצא מיד להפ-גנה פוליטית. בגיל עשר, היה משתתף כבר בכל אסיפה בשכונה. ואם דברי הנואם לא היו מוצאים חן בעיניו, היה משליך בו את נעלי-הבית.

היום, יודעים בני וחבריו שפוליטיקה זה משהו שמעסיק את העיתונים ומעניין את המבוגרים. כמו כל חבריו בפקולטה למסחר, הוא רואה בזה משהו לא-נעים. ביובו זמן שאינו מקדם את הקריירה של האדם. פתאום, מתחיל הבן שלי לדבר על פוליטיקה.

הנאה גדולה. תפסתי אותו לשיחה גלוית-לב. גבר אל גבר: "אמך אומרת לי שהתחלת להתעניין בפוליטיקה, בן". אמרתי לו:

"כן, אבא. אין ברירה. אנחנו הולכים לבחירות באוניברסיטה, ואנחנו רוצים לי-הצביע בעד המועמד הנכון".

בחירות. הצבעה. האדם הנכון. וולאה, הנאה גדולה נגרמה לי לשמוע מילים אלה מפי בני. הגה, לשוא התייאשתי ממנו. תמיד צריכה התקווה לפעם בליבו של אדם. "ואיך אתם מחליטים מיהו המועמד הרצוי?" התעניינתי.

"לפי הכרזות שלהם, כמוכר", השיב בני בתמיחה, כאילו אין זה מובן מאלי. "איך אחרת?"

רציתי לענות לו משהו, על הקשר בין הכרזות לבין האמת, אבל החלטתי לא לסבך אותו. בני סר לחדרו, והביא לי כמה כרזות לדוגמה.

"קולך הוא יקר — תן אותו לראוי", הכריז כרוז אחד. "ידידי, נתת לי את אמונך בשנה שעברה — אשמח אם תחדש אותו גם השנה", הכריז השני. "למען ועד טוב יותר, הצביע בעד פלוני אלמוני", קרא השלישי.

חבש
בירידה

נוסחאות וזכויות. "כן, מעניין מאוד", ניסיתי עדיין לשמור על טון נייטרלי. "אבל איך בכל זאת אתה קובע איוו מועמד להעדיף, לפי הכרזות האלה? מה המצע של המועמדים? מה התוכנית שלהם?"

זה, הסתבר, הפוע בצד האחורי של הכרוז. בכרוז אחד פורסמה רשימת ההנחות המגיעות לסטודנטים. בכרוז אחר, רשימת ההוצאות האישיות המותרות לו. בכרוז שלישי, שורות נוסחאות במתמטיקה.

"אלה ההבדלים הפוליטיים בין המועמדים שלכם?" שאלתי את הבן.

"פוליטיים? מה פתאום פוליטיים?" תמה הבן. "לא מחליטים אצלנו לפי פוליטיקה. מחליטים לפי התועלת של המועמד."

דים, הגה, זה למשל, רשימת ההוצאות שלו לא מדויקת. קשה לסמוך עליו. השני, גם כן, החסיר חומר חשוב שיופיע בבחינה. לא רציני. ככה קובעים מועמדים."

"אתה יודע מה", אמרתי לבן, כשאני מנסה להסביר את הייאוש שחור לשלוט האחרים. לפחות הוא כותב בהומור."

"לא בזה אי אפשר", אמר הבן. "מסיבות של פוליטיקה גבוהה."

"מה זאת אומרת?"

"המרצה שלנו לא רוצה שהוא ייבחר."

אחד הזמרים המהוללים בעולם הערבי.

לבנון

מחליפים את האויב

בכנס שנערך בלבנון, החליטו לאחרונה חלק מאירגוני המחבלים להחליף את ה-אויב: מעתה, יהיה האויב מספר 1 — הריאקציה הערבית. האויב הציוני יתפוס רק את מספר 2.

גוף חדש. החלטה זו התקבלה כתוצאה מחיסולם הצבאי והפזי של המחבלים ב-ירדן, ושיטוף-הפעולה-מתוך-שתיקה שהע-ניקו שאר שליטי ערב לחוסין בפעולת החיסול. המחבלים התאחדו לגוף חדש, הכולל את החזית העממית לשיחרור פלס-טין, החזית העממית הדמוקרטית, וגופים שמאלניים וקומוניסטיים נוספים. שם הגוף החדש — האירגון הסוציאליסטי, ותוא פתוח לא רק בפני מחבלים, אלא גם בפני כל שמאלני שהוא.

מאבק מזוין. דיכוי המחבלים על-ידי המיסד הערבי הביא אותם למסקנה הבלתי נמנעת, כי יש לחסל קודם מיסד זה, לפני שאפשר יהיה לפעול נגד ישראל. האירגון החדש החליט לדרת למחתרת, לפעול משם לחיסול המשטרים הריאקציו-ניים במדינות ערב.

עראפת
בעימות

אמצעי הפעולה: מאבק חינוכי ואידי-אולוגי בראש וראשונה, ורק לאחר מכן מאבק מזוין.

כתוצאה מההתפתחות האחרונה, מנבאים לירידת קרנו של ג'ורג' חבש, ולעליית כוחו של סגנו, ד"ר ואדי חאדד. הסיבה: חבש אינו נחשב שמאלני מספיק, לעומת חאדד.

מי שנשאר מחוץ להתפתחות האחרונה, הוא יאסאר ערפאת. חברי האירגון הסו-ציאליסטי, וכן הפלג השמאלני באירגונו של ערפאת עצמו, מאשימים את ערפאת כי הוא זה שהתנגד בשעתו לניהול המאבק נגד חוסין, הביא לחתימת הסכמי קהיר ועמאן — שאיפשרו לחוסין להתאושש ולחטל את המחבלים.

אלא שבערפאת תומכים כיום המימש-לים הערביים — ומשום כך קשה יהיה לפגוע במעמדו. התחזית: קיטוב חריף בין ערפאת לבין שאר אירגוני המחבלים.

מצריים

זה נוער

זה?

לא רק בישראל מקוננים הזקנים על הדור הצעיר, שאיבד את כל הערכים המקודשים, מגלה עניין רק בקאריירה, וכיוצא בהנה. ה-הומורסקה הבאה, שהתפרסמה ב-שבועון המצרי רזו אל יוסף, כהי-תימת "אויב", יכולה היתה להיות בקלות גם קינתו של כל פולל כבי-שים ומייבש ביצות ישראל.

לפני כמה ימים, אומרת לי אשתי: "שמע איוב, הבן התחיל לדבר פוליטיקה". נבהלתי: "צריך לקרוא לרופא". אמרתי הבן שלי מעולם לא דיבר פוליטיקה, לא שמע פוליטיקה ולא הבין את פשר המילה. עד היום הוא לא יודע בדיוק מה זאת ממשלה, ואת ההבדל בין מועצת האומה לבין המשרד לפיתוח המדבר לא הצליח

כמות המאזניים מתחילות לנטות לכי-וונכס. המאבק אותו

התחלתם לפני שבו-עות מספר — ואשר נראה, כי יזק לכם, הוכיח את עצמו. דור קא אתם מתחילים לקצור את הפירות, ולא כמו שנראה ב-התחלה. אל תהססו להשתמש במרפקים, כדי לפלס את הדרך הנראית לכם כנכונה. במישור הרומנטי, הצלחה כרגיל. אסור להחמיץ הזדמנויות.

זהו בסך הכל, שבוע רומנטי — וזוהי רק התחלה! בת עק-רב: דעי, שפנישתיך גם אם הן נערכות זו בצד זו — עשויות ל-לבנות אש חזקה מאוד אצל הפנשים עימן, בסוף השבוע. על כן, נהגי בוהירות וברחמי-נות. אל תסבכי אדם נשוי בשעשועי-הפלירט שלך. אל תהיי שרירי-ית. תזכרי: כדאי לך להיות זהירה!

קורבן 22 באוגוסט - 20 בספטמבר

כשר-השיפוט שלך יתערפל השבוע לח-לוטין, כתוצאה מפני-שה עם גורמים שאת טיבם אינך מצליח לקלוט. את, בת קשת, תני לחוש ההומור שלך חופש. צחקי, הצחקי ונצלי כל רגע. כי האושר שלך הוא רק זמני, בסופו של דבר, חוץ מזה, צפויה לך בשבוע זה פעילות בלתי רגילה, שאינה תלויה ב-מיון השני. השבוע שמרי אמונים לאדום.

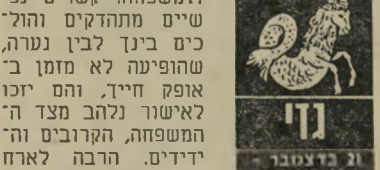

סרטן 23 ביוני - 20 ביולי

מיון השני. השבוע שמרי אמונים לאדום.

האריה 21 ביולי - 20 באוגוסט

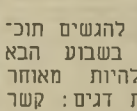
קדור 21 באוגוסט - 19 בספטמבר

אל תחששי מדברי לעו. ידידים טובים שומרים עליך, את יכו-לה לסמוך עליהם. דעתם חיובית עליך. בעיות בחיי הנישואים, שצצו בעבר הלא רחוק ייעלמו באותה פתא-מיות בה הופיעו. בנות דלי, הסתכלנה מס-ביבך, זה מצוי ליד-כן, אל תחפשנה ל-שווא את המושלם שאינו נמצא. צפוי סוף שבוע אידיאלי.

מאזניים 19 בספטמבר - 20 באוקטובר

אלה ימיישיא אם ברצונך להגשים תוכ-ניות. בשבוע הבא עזול להיות מאוחר מדי. בת דעים: קשר עם אדם בעל קומה גבוהה הופך בהדרגה לחיוני עבורך. זהוהי לא להתפס במקום בל-תימתאים. אם יש לך התחייבויות כספיות — שמוך של שאל יעבור את המותר, וסלק את כל החובות אשר יש לך עד סוף השבוע.

עקרב 21 באוקטובר - 19 בנובמבר

אלה ימיישיא אם ברצונך להגשים תוכ-ניות. בשבוע הבא עזול להיות מאוחר מדי. בת דעים: קשר עם אדם בעל קומה גבוהה הופך בהדרגה לחיוני עבורך. זהוהי לא להתפס במקום בל-תימתאים. אם יש לך התחייבויות כספיות — שמוך של שאל יעבור את המותר, וסלק את כל החובות אשר יש לך עד סוף השבוע.

קטטה או מריבה עם אשה, יעמירו את מצב רוחך, ואם אתה נשוי, חיהור מלבגור. הש-בוע הוא בסימן כש-לוונות עבורך. אתה ב-החלט יכול לנצל את השבוע הזה למטרות מועילות ופוריות יו-תר. את יכולה ליר-כנס לתקופה של חור-סר פעילות, אם תבואי בקשר עם האדם הלא נכון. עבורך חוסר פעילות הינו אסון. הישמר מגניבה, בייחוד אם אתה עומד בפני נסיעה. מושהו מידידך זומם להעביר אליו חלק מהרכוש השייך לך.

סר פעילות, אם תבואי בקשר עם האדם הלא נכון. עבורך חוסר פעילות הינו אסון. הישמר מגניבה, בייחוד אם אתה עומד בפני נסיעה. מושהו מידידך זומם להעביר אליו חלק מהרכוש השייך לך.

אתה מרבה לשבת במ-קומות ציבוריים, בלי לעשות דברים מועי-לים. נסה לשנות מי-נה פסול זה, לפני ש-יזיק לך. אל תנסי ל-פש את עתיך בעבר — הוא עזב אותך ר-זה! לעומת זאת, תפ-גשר השבוע אדם, ש-יקסים אותך. בגישה נבונה, תצליחי לרכוש את חיבתו. בעיות נפשיות המציקות לך, אינן מאפשרות לך להתרכז בדברים נחוצים. התייעצי עם רו-פא. קצת בילוי, עשוי לשפר את מצב רוחך.

ובכן, הגענו לזה שוב: חזברים האמיתיים מתגלים, בזה-אחר-זה, מאחרי פרגודי האש-ל-יות, הצביעות של ה-אנשים הסובבים אותך, והרצון הבלתי-מצויאר תי לעזוה. את ינצבת על פייתחום, בעיני-רוחך, והדיכאון עלול לגבור עליך. משום כך מוטב שתתייחסי למתרחש בהומור, לא בצניניות, ושלא תשתדלי להגיב מייד בחוקה ובכאב, אלא תחשבי בראש ורא-שונה קודם כיצד תוכלי לעזור למעמך.

בסוף השבוע ייפתחו בפניך שעריה של אה-בה חדשה — אם תדעי לנצל פגישה בלתי צפויה. זה יכול להיות היום הגדול והמאושר של חייך. קרע בבגד יגרום לך הפסדים ומ-בוכה במקום ציבורי. שבוע זה מתאים לחי-דוש המלחמה שלך. אך בלי בזבזנות, בבקשה. זו עלולה להיות קריסית לגביך. מצבך הכספי מדגיא אותך ובצדק. אולם אם תתמיד בדרך — אתה עשוי למצוא שכר רב. הרבה בלבנות.

רגש-הנקמות לא יע-זור לך, ועשוי אף לה-יזק לתוכניותיך לטווח רחוק. מכתב שיגיע אליך ביום ב/ לבני-אה, יכעיס אותך כל-כן, שמוטב כי תשקלי ימים אחדים את תוכ-נה, בטרם תנקטי פעו-ל או תשארי תשובה, לכאן או לכאן. לעו-מת זאת, אין ספק, שאפשר לנצל את השבוע הזה: לשקול בו מחדש את כל הבעיות הכספיות והמשפחתיות שלך, לאור הגילויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל תנהגי בצורה בזבזנית — כי את עלולה לסבול. השבוע כדאי לך להמר.

זור לך, ועשוי אף לה-יזק לתוכניותיך לטווח רחוק. מכתב שיגיע אליך ביום ב/ לבני-אה, יכעיס אותך כל-כן, שמוטב כי תשקלי ימים אחדים את תוכ-נה, בטרם תנקטי פעו-ל או תשארי תשובה, לכאן או לכאן. לעו-מת זאת, אין ספק, שאפשר לנצל את השבוע הזה: לשקול בו מחדש את כל הבעיות הכספיות והמשפחתיות שלך, לאור הגילויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל תנהגי בצורה בזבזנית — כי את עלולה לסבול. השבוע כדאי לך להמר.

זור לך, ועשוי אף לה-יזק לתוכניותיך לטווח רחוק. מכתב שיגיע אליך ביום ב/ לבני-אה, יכעיס אותך כל-כן, שמוטב כי תשקלי ימים אחדים את תוכ-נה, בטרם תנקטי פעו-ל או תשארי תשובה, לכאן או לכאן. לעו-מת זאת, אין ספק, שאפשר לנצל את השבוע הזה: לשקול בו מחדש את כל הבעיות הכספיות והמשפחתיות שלך, לאור הגילויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל תנהגי בצורה בזבזנית — כי את עלולה לסבול. השבוע כדאי לך להמר.

זור לך, ועשוי אף לה-יזק לתוכניותיך לטווח רחוק. מכתב שיגיע אליך ביום ב/ לבני-אה, יכעיס אותך כל-כן, שמוטב כי תשקלי ימים אחדים את תוכ-נה, בטרם תנקטי פעו-ל או תשארי תשובה, לכאן או לכאן. לעו-מת זאת, אין ספק, שאפשר לנצל את השבוע הזה: לשקול בו מחדש את כל הבעיות הכספיות והמשפחתיות שלך, לאור הגילויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל תנהגי בצורה בזבזנית — כי את עלולה לסבול. השבוע כדאי לך להמר.

זור לך, ועשוי אף לה-יזק לתוכניותיך לטווח רחוק. מכתב שיגיע אליך ביום ב/ לבני-אה, יכעיס אותך כל-כן, שמוטב כי תשקלי ימים אחדים את תוכ-נה, בטרם תנקטי פעו-ל או תשארי תשובה, לכאן או לכאן. לעו-מת זאת, אין ספק, שאפשר לנצל את השבוע הזה: לשקול בו מחדש את כל הבעיות הכספיות והמשפחתיות שלך, לאור הגילויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל תנהגי בצורה בזבזנית — כי את עלולה לסבול. השבוע כדאי לך להמר.

זור לך, ועשוי אף לה-יזק לתוכניותיך לטווח רחוק. מכתב שיגיע אליך ביום ב/ לבני-אה, יכעיס אותך כל-כן, שמוטב כי תשקלי ימים אחדים את תוכ-נה, בטרם תנקטי פעו-ל או תשארי תשובה, לכאן או לכאן. לעו-מת זאת, אין ספק, שאפשר לנצל את השבוע הזה: לשקול בו מחדש את כל הבעיות הכספיות והמשפחתיות שלך, לאור הגילויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל תנהגי בצורה בזבזנית — כי את עלולה לסבול. השבוע כדאי לך להמר.

זור לך, ועשוי אף לה-יזק לתוכניותיך לטווח רחוק. מכתב שיגיע אליך ביום ב/ לבני-אה, יכעיס אותך כל-כן, שמוטב כי תשקלי ימים אחדים את תוכ-נה, בטרם תנקטי פעו-ל או תשארי תשובה, לכאן או לכאן. לעו-מת זאת, אין ספק, שאפשר לנצל את השבוע הזה: לשקול בו מחדש את כל הבעיות הכספיות והמשפחתיות שלך, לאור הגילויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל תנהגי בצורה בזבזנית — כי את עלולה לסבול. השבוע כדאי לך להמר.

זור לך, ועשוי אף לה-יזק לתוכניותיך לטווח רחוק. מכתב שיגיע אליך ביום ב/ לבני-אה, יכעיס אותך כל-כן, שמוטב כי תשקלי ימים אחדים את תוכ-נה, בטרם תנקטי פעו-ל או תשארי תשובה, לכאן או לכאן. לעו-מת זאת, אין ספק, שאפשר לנצל את השבוע הזה: לשקול בו מחדש את כל הבעיות הכספיות והמשפחתיות שלך, לאור הגילויים עליהם לא ידעת קודם לכן. אל תנהגי בצורה בזבזנית — כי את עלולה לסבול. השבוע כדאי לך להמר.

ארבעה ילדים חלמו להיות נסיכים - „העולם הזה” הגשים את חלומותיהם

חברת יעף, העומד להטיסם בדקות הקרובות לאירוע הראשון ביום החלום שלהם, שהועמד לרשותם על-ידי חברת יעף. נציג החברה בכבודו ובעצמו, עמוס אלוף, שימש להם מורה-דרך.

מימין לשמאל: הנסיך דודו אלפנדרי, הנסיכה עינת שפרלינג, חסגנית ליאורה סלוצקי וחשן יובל כהן, יושבים על מטוס

ה מבקרים — כאולם ההמתנה של שדה-התעופה דוב היו משוכנעים, כי במקום נוכח אישיות רבת-מעלה: עשרות נוסעים ומלווים, הצטופפו בחצי גורן מעריצה ומתלהבת, מסביב לאחד ה-

יום שכולו חלום

ספסלים, כשהם אופפים מישהו נסתר.

המישהו הנסתר, הסתבר, לא היה חבר ממשלה, ואפילו לא חבר כנסת. היו אלה בסך הכל, ארבעה ילדים קטנים, שלא התרגשו במיוחד מהרעש שסביבם. להם, היה עניין הרבה יותר חשוב להתרכז בו: הטיסה הראשונה בחייהם, אותה עמדו לחיך נוך תוך מיספר דקות.

הארבעה, שעוררו את סקרנות הקהל, היו נסיך ונסיכת ישראל — וסגניהם: עינת שפרלינג, נסיכת ישראל לשנת 71. דוד אלפנדרי — הנסיך, לידו יובל כהן — הסגן, וליאורה סלוצקי — הסגנית. כל אחד בקהל המושועשע ניסה לעשות משהו עבור

רם: הציע להם מיצים, ארטיקים, גלידות, מה לא.

כך התחיל יום החלום של הזוכים בתחרות הנסיך והנסיכה של העולם הזה. יום בו, כפי שהובטח להם — יקבלו כל מה שיתחשק להם.

מה שהתחשק להם הכי הרבה — היה לטוס באוויר. עמוס אלוף, הנציג הסימפאטי של חברת יעף, מילא את בקשתם הראי-שונה. „אני בכלל לא מפחדת לטוס, כי הטיס נוסע לאט”, אמרה עינת, הנסיכה המקסימה.

לאחר הטיול האווירי, החל הטיול היי-בשתי, שנפתח בסניף התליאביבי של בית-ר אורלי. החיפני. לאחר שהוצג בפני הילדים אוצר המוצרים של המפעל, הכולל את כל מה שאפשר להעניק לילד, מעגלות-ילדים ועד תקליטים וחיתולים — הגיע החלק המעניין של הביקור: חלוקת המתנות. נציגת חברת תיא, לעומת זאת, יהודית גניגר, תרמה את חלקה ביום ה-חלום, בסיפור אודות הילד שלא רצה להתרחץ עד שאביו המציא לו סבון חדש בשם דרמפון.

עם התקדמות יום החלום, תוך כדי סיור רים בגן-החיות התליאביבי, נסיעה במכוניות חשמליות וסיורים באתרים שונים — התברר שבין ביקור לביקור, קבלת-פנים, מתנה למתנה — התפתח כאן, בהשקט ובביטחה, רומן כפול: הנסיכה גילתה עניין ברור בנסיך, והתפתחות דומה אירעה בדרג הסגנים.

סיום פרוזאי קצת, אך גם נסיכים הם רק בני-אדם.

בגן החיות
דודו אלפנדרי, הנסיך הקטן, נוי-סע במכונית חשמלית בביקורו בגן-החיות.

מניהם של ארבעת משתתפי יום החלום, זוהרות בשעה שהם מקבלים את המתנות מבית החרושת אורלי.

עם המתנות

**אחרי שלוש שנים של שוטטות זוהרת
באירופה חוזרת תמי גרבוב ומכריזה:**

גברים ישדאליים?

הם

משעממים אותי!

שעליה הצהירה: „בעלי מכה אותי!“ גירושיהם של בני ותמי זכו לסיקור אפילו יותר מנישואיהם. לאחר השערוריה הענקית, מצאה תמי שקשה לה לחיות בארץ. אבל על הזוהר היא לא רצתה לוותר — ותחליטה לחפש אותו במקומות אחרים: בפאריס, בלונדון, באיטליה, וב- מרכזים אירופיים אחרים. היא הפכה ל- אחת מאותן ישראליות בנות 25 פלוס, שהארץ נגמרה להן, והן מצאו את הבידור והעידור בחיים במקומות אחרים.

אחד מאלה, שעודדו את תמי הכי הרבה בחוץ-לארץ, היה המולטימיליונר הגרמני, מלך חיי הלילה של פרנקפורט, אלפרד בורמן. „לא היה ביננו שום דבר אישי“, אומרת תמי, „סתם היינו ידידים טובים, הייתי גם ירידה של ארוסתו.“ ומגרמניה, לעתיד: „יש לי המון תוכי גיות בשטח העסקים, במיוחד בענף התיירות ובתי המלון — אבל אינני מוכנה למסור שום פרטים כרגע.“

יופי, אבל ביוזם איננו הכל. מה עם חיי האהבה? תמי גרבוב, שזוהרה ככוכב שביט בחור צות תל-אביב ובירות אירופה, איננה רוצה להעליב — היא פשוט קובעת עובדה: „הגברים הישראלים — פשוט משעממים אותי!“ אפשר להבין אותה, אחרי הגברים שי היא הכירה.

אשת עסקים
תמי כפי שהיא נראית כיום. במקום המסיבות, היא מעדיפה בלבות זמנה בחנות הצילום שלה.

מלכת הצעדה
תמר גרבוב בתחילת דרכה הזוהרת — דקות מיספר לאחר שנבחרה כמלכת הצעדה על-ידי צוות „העולם הזה“, לפני תשע שנים.

חתיכה בדרך
בתמונה זו אשר צולמה לפני שמונה שנים בתל-אביב, רגליים נהדרות, מטר שבעים ושלושה ממולאים היטב במקומות הנכונים, פלוס חיוך מסויים — הפכו את תמי לאחת החתיכות הנודעות בתל-אביב רבת.

ותמי, כשהיא מחליפה מחזורים ושמלות באותו קצב — הפגינה נוכחות מלאה בכל אירועי תל-אביב הזוהרת, כשהיא נשענת על כתפיהם של נערי זוהר ידועים כמו פוקה הירש וקליברס דומים. הצלחתה החברתית של תמי הגיעה לשיא כאשר התחתנה עם התעשיין בני בירק. בני — שהיה אז גרוש טרי מייפיה פיה מפורסמת אחרת — שמעונה שורץ — נראה כשידוך אידיאלי עבור תמי: עשיר, זוהר, ומעוגן בחברה הנוצצת של תל-אביב. חתונתם של בני ותמי הייתה מאורע חברתי שזכה לסיקור מלא בטורי הרכילות.

הזוהר החיצוני, התנפץ במהירות מול המציאות של החיים היום-יומיים. לאחר חודשי נישואין ספורים, הכריזה תמי: „אני רוצה להתגרש.“ הסיבה הסנסציונית

מאחורי הדוכן, עומדת חתיכה בלונדית מקסימה, בעלת זוג רגליים ארוכות ומקסימות, חיוך של לידי ועיניים ירוקות ומקסימות. במבט ראשון — סתם מוכרת בחנות צילום. במבט שני — אתה, לאט לאט, מזהה את המוכרת — היא האחרונה שאפשר לצפות לפגשה במקום כזה. את תמי גרבוב (29) — אחת החתיכות התל-אביביות המפורסמות ביותר — ניתן היה, כרגיל, לפגוש במקומות אחרים לגמרי: על סיפוני יאכטות, במרי כני שעשועים בין-לאומיים, במסיבות זוהרות, בבריכות של מלונות מפוארים, ובכל מקום אחר בו נמצאים אנשים יפים. אז מה קרה?

„החלטתי לגמור עם כל הזוהר הריקני והמטופש הזה“, אומרת תמי. „אבי נתן לי את חנות הצילום הזאת — וזאת רק ההתחלה של הקריירה המסחרית שלי.“

ההתחלה של הקריירה הקודמת שלה — קריירת הזוהר — התרחשה לפני כשש שנים — מעל דפי העולם הזה. תמי היפה הצליחה להתבלט בין אלפי נערות אחרות, נבחרה למלכת הצעדה בצעדת ארבעת הימים. יופיה המיוחד — שעורר את תשומת ליבה של חוליית הכיסוי של העולם הזה — עשה אותו רושם גם בחברה התל-אביבית הנוצצת של אז. תמי הפכה במהירות ממלכת-צעדה אלמונית, לאחת המליכות המוכרות של חיי הלילה התל-אביביים. בעל קפה טביון תל-אביבי, יכול היה להרשות לעצמו להלביש את בתו היפה במיטב חידושי האופנה —

אישיכסית, אורי זוהר ואריק איינשטיין ב"לול ז"

אריק איינשטיין שר ומשחק, תיקי דיין אורחת לשעה קלה. קטעי הקישור ה"מבדחים" האופייניים לתוכניות לול, סרי בים נושאים רבים: השחיתות בכדורגל, הלהקות הצבאיות, חידון התנ"ך, המלצר במסעדה, כל הבדיחות ויואליות מאוד ואי אפשר לספר אותן. דוגמא: אורי זוהר חובש טורבן כהודי מושלם. הוא מחלל בחליל וזמן הסל יוצא נחש. הנחש מתמשך ומתמשך ולא נגמר. כשהנחש מתארך לאורך של 15 מטר מופיעה ה"הודעה": "המשך בשברע הבא" בדיחה כזו צריך לראות כדי לצחק.

אפשר יהיה לראות אותה כאשר תוצג התוכנית השלישית של לול, למרות ש"רוב יוצרי התוכנית עמדו לפני שבועות מספר במרכז סערה משפטית, לא הפריע הדבר לסלוויזיה להעניק להם את חופש הבידור, כל עוד לא הורשעו.

בחווייה מיחדת במינה זכה כל מי שנכח על בימת התצלומים של לול. ב"מבט ראשון היה נדמה שיש שם בלאגן לא נורמאלי, הכל מאולתר, הכל כאילו לא איכפת. צועקים ומגדפים באופן חופ"שי (זה לא בית-משפט). הבמאי: אורי זוהר, המפיק: שיסל האדום, משתתפים: א"גורפינקל, איש התפאורה זאב ליכטר, ה"חשמלאים, הנהגים ומחלק ההנהגה אחרי רגע מתברר שהם רק עושים את עצמם שלא איכפת להם. הם אדוקים יותר מהאפיפיור ביצירת סרט. מקפידים על כל פרט.

אנשי הסרטה ותיקים בארץ ממש אחוזי התפעלות מן הרצינות והמקצועיות שלהם בעבודה. זוהי עבודת צוות למופת בה משתתפים כולם. הנהגים הם גם שחקני הכדורגל ויושבי בית-הקפה המצולם. אפי-לו החשמלאי מקבל תפקיד נכבד לפני המצלמה. אורי זוהר עצמו סובב הפצים ממקום למקום יחד עם אנשי האבזורים

כאילו היה סבל ולא במאי. זה לא קורה בשום סרט המוסרט ביש"ר. כולם מתלהבים, עובדים כמעט חיי גם ומצפים לתוצאות. גם הקהל.

חובבים

פרשה

מוזרה

מכתב של ועד עובדי הטלוויזיה אל ה"ועדה-מנהל של רשות-השידור, חשף בפני הציבור פרשה מוזרה ביותר. כתבו אנשי

גילו אותה כמו בסרטים: באחד הערבים רואינה רודינה באקראי ב"תוכנית טלוויזיה מסוימת. טעיד קא"ס, הקריין הראשי, ראה את התוכנית במקרה ואת התרשמותו מהופעה תה השולית על המסך הוא מסכם במילים פשוטות: "ב"ר-רע אמרתי ל"עצמי — זו תהיה כוכבת. חיפשתי מישור שמכיר את המשפחה. אחרי שאיתרתי יד יד כזה, הזמנתי את עצמי לקפה בביתם, באמצעותו. אבל היה די קשה לשכנע אותה להתייצב בירושלים".

כדי להגיע אל המסך ממש, נאלצה — ועדיין נאלצה — רודינה לעמוד די קשה. היא מתאמנת לפחות פעמיים בשבוע בדיבור ערבי, בהיגוי, אינטונציה, הבעות פנים, חיוכים ו"צורת ישיבה נאותה. היא כמעט נשבתה: בכפר מצביעים עליה ואומרים: הנה הבחורה מהטלוויזיה. זה במידות אותה. אין לה כל כוונות להפסיק את הוראת האנגלית או את לימודייה באוניברסיטה ובשלב מסוים הודיעה רודינה שהיא מוכנה לוותר על החלום הטלוויזיוני.

אבל המדיום הטלוויזיוני עדיין קורץ אפילו לבחורה רצינית כמות. ביגוד לוקחים עברה בהשאלה מ"חנות", "במבנינו" במזרח ירושלים ו"בבטיקים במערב העיר. בשלב מאוחר יותר יבדקו אילו תסרוקות הולמות אותה להופעה על המסך. מעניין יהיה לעקוב אחרי התפתחותה ולגלות ה"אם באמת קמה מתחרה לגוריה סטיוארט הלא היא גליה סופר ה"אחת והיחידה.

אבל אפילו מבלי להמתין לתוצאות תחרות זו, דבר אחד ברור: לפחות בתחום הקרייניות החתיכות עולים שידורי התחנה הערבית של הטלוויזיה הישראלית על זו של ה"תחנה העברית.

המתחרה

של גלוריה

סטיוארט

קריינית רודינה מאלה מוסלמית מבראילן

הקריינית החדשה של תוכניות "זרקור" וסקירת העתונות בשעה ה"ערבית של הטלוויזיה היא רודינה סאלח מכפר טייבה. הבלונדית ה"צעירה, שזכתה כבר להדים חיוביים ביותר על הופעתה בטלוויזיה, היא מוסלמית, בוגרת תיכון, "מנור נצרת" בחיפה, מורה לאנגלית וסטודנטית באוניברסיטת "בראילן" לאנגלית ו"לחינוך.

את ראש החוג לרפואת שיניים באוניברסיטת תל-אביב. חשבה: "זקן אחד, נשוא פנים". את הדלת פתח בחור צעיר, שאלה אותו: "איפה הרופא?" או "איפה אבא?" לא נוצרה ביניהם קומוניקציה.

היה הכרח להקליט אותו שנית. פגישה הולידה פגישה. בניגוד לכללי האתיקה המקצועית הסתיימו הפגישות בנישואים. את הרומן של הטלוויזיה חידשה רוני כי עזרת הפקה של תוכניות מדע ודעת.

מה הבעיות שלה כעוזרת הפקה? יחד עם המפיק-במאי עודד קפלניק חושבים ר"משתתפים על כל תוכנית. רעיון או הצעה. השלב השני הוא שלב המחקר. קשה מאד לתרגם לשפת הטלוויזיה מחקר מדעי רציני.

עכשיו עובדים על סידרת תוכניות חדשה. היועץ הוא פרופסור אהרון קציר. מתוודה רוני: "השחיתות עמו ממש מהפנה שות. אני צריכה להתאמץ במחשבה כדי להגיע אליו. דוגמא של נושא: אדם לאדם זאב — זה עניין של תרשה או חינוך וסביבה? "החוויות הרבות ביותר ניתנות בשלב הצילומים, אולם חלק מהעבודה היא עבודת מזכירות פשוטה. זה החלק הפחות מעניין.

רוני תירוש חולמת להיות כותבת תסריט טים לסלוויזיה. זה לא מפריע לה להיות אשה. את בגדיה היפים ויוצאי הדופן היא תופרת מבדים ישנים: חולצה ממפת שול"חן עתיקה של חמותה. מקסי מוילון תחרה. בשרטט היא הולכת רק בערב. בעבודה זה מפריע לה. אי-אפשר לפגוש מדענים עם מכנסונים.

תדריך

★ **עדי וסמירה** (יום ג' 31/8, 18.30) — למשפחה בערבית עם תרגום עברי. עדל חזר הביתה קרוע ומוכה. הוא בסך הכל ניסה להפריד בין שני ניצים. השכן מכה את אשתו. עדל שוב מנסה להתערב, כאשר הוא מוכיח את הבעל האכזר, מת"ייצבת האשה המוכה לימין בעלה ומתנפלת על עדל. מסקנת סמירה, היא: בסיכסוכי

הוועד: "מתוך קריאה בעתונים למדנו על מינויו ללא מיכרו וללא הודעה לעובדים. של מר ארנון צוקרמן. למשרה החדשה של סמנכ"ל הרשות".

אותה ידיעה בעתונים הפתיעה לחלוטין גם כמה מחברי הוועד-המנהל. מחוגי רשות-השידור נמסר, כי לא חל כל שינוי ב"מעמדו של ארנון צוקרמן כסמנכ"ל לעניני אמרכלות. מעולם הוא לא מונה כסמנכ"ל כללי. המודר בכל הפרשה הוא, כי שום איש מן האנשים המוסמכים ברשות-השיר דור אינו מוכן להכחיש רשמית את הידיעה בעתונות.

דובר-הרשות התחמק מתשובה בטענה, כי אינו מוכן להעביר את הויכוח עם ה"עובדים אל דפי העתונים. התוצאה: מינוי או לא מינוי — עובדי ההפקה בטלוויזיה שוב עולים על הבאריקות, מאיימים בנקיטת סאנקציות כנגד רשות-השידור.

ג'וב ושמו:

עוזרת-הפקה

בנוף האנושי של הטלוויזיה הישראלית מהווה רוני תירוש תופעה יוצאת-דופן. היא אינה חתיכה במובן המקובל של ה"מילה. היא חתיכה אינטליגנטית ומשכית, להתבלטת תמיד כשטח בבגדים מיוחדים. כהים ויפים. רוני תירוש היא עוזרת ההפקה של תוכניות מדע ודעת.

פעם היא היתה ילדת חור בקיבוץ עמיר בגליל, שמו"צניקית שרופה עם חולצה כחולה ושרוך לבן. חברת ההנהגה הראשית של השומר-הצעיר. למדה שנה ב"סמינר אורנים ושנה מתמטיקה-פיזיקה ב"אוניברסיטה העברית. בצבא היתה צלמית בחיל אוויר. אחרי השירות סידרה לה אמה, עובדת רדיו, ג'וב של מחליפה. כי מכירת מערכת החדשות בשידורי ישראל, יעקב בן-הרצל דחף אותה לערוך כתבות. אולם נקודת ההתחלה האמיתית שלה היתה בקורס תסריטאי תוכניות רדיו לבתי-ספר.

היה זה רק מקרה — סבורה רוני — שמישהו של לב לעבודת הגמר שלה חלזו של אגם (על ייבוש אגם החולה). התוכנית בוימה על ידי ראובן מורגן, נשלחה לתחרות פרס יפאן וזכתה בציון לשבח. הדלתות נפתחו.

★ **אהבה רדיופנייה**. בטלוויזיה החלה את הקאריירה ככותבת תדשות. היום מודה רוני: "תמיד הצטלמתי עם הגב אל ה"מצלמה. התביישתי. פחדתי שהמבוכה ת"רע לי לראיין". פתאום החליט מי ש"החליט, שאין לבחורות מה לעשות ב"מחלקת החדשות. רוני הפכה להיות עוזרת הפקה של אביטל מוסנזון בתוכניות בומ"רנג. עד לנישואיה.

באחד ממדורי הרכילות כתבו אז שהיא נישאת לרופא-שיניים. בעתון אחר כתבו שהיא נישאת לרופא לידים. האמת פשוטה יותר: רוני נישאה לרופא שיניים לילדים, ד"ר חיים סרגת. היתה זו אהבה רדיופנייה. בתקופת הרדיו שלה שלחו אותה לראיין

עוזרת-הפקה רוני תירוש מבט ומכנסונים

שכנים אל תתערב. משתתפים: ז'אק כהן ולילית גנר.

★ **תעודה** (יום ג' 31/8, 10.20) — סרט אמיתי על נערה בשם ג'יין, שנידרר"רה מטה מטה ב"14 מוסדות-נוער בזה אחר זה, עד מותה בגיל 19 במרתף לונדוני עלוב. מוכת סמים ובדידות.

★ **סרט השבוע** (יום ד' 1/9, 20.35) — משחקי ריגול, סרטו של פריץ לאנג על פרופסור הפועל בשליחות ריגול חשאית על גבול צרפת-גרמניה בשלהי מלחמת ה"עולם השניה. משתתפים: גרי קופר, לילי פאלמר ורוברט אלד.

★ **ג'ויה** (יום ה' 2/9, 20.20) — סרטו של קנת קלקר, יוצר הסדרה המצינית תרבות, ששודרה בארץ לפני שנה וחצי, על הצייר הספרדי הנודע ג'ויה.

★ **רשות הבידור** (יום ה' 2/9, 20.50) — אהבה נוסח אמריקה.

★ **ערב טוב** (יום ו' 3/9, 20.30) — עם יוסף ידן ופנינה זלצמן. במאי — אילן אלדר.

★ **סרט טלוויזיה** (יום ו' 3/9, 21.30) — האחרון בסידרת המפקח מגרה. אלמוני מנסה להתחקר טלפונית עם מגרה. גויה נמצאת ליד כיכר הקונקורד בפאריס. מגרה מוצא את הקשר בין השניים בנסיון לפענח את התעלומה.

צייר ומודל

אשת החברה מיקי בן-קיקי, כיום שגרירת הבהמה הישראלית בניו יורק ופורטרט שלה בידי יורם לוקוב (מימין). ענני העשן המופיעים בתמונתו, תיו, מסמלים את מסעותיו הרוחניים.

יורם לוקוב, צייר החתיכות של ישראל, מסביר בגיליון לב את שיטת עבודתו:

אני מעשן, אני שוכב, אני מצייר!

הנעורים של ישראל, לדגמן בפניו בעירום. תמונתה חשופת החזה של שרונה, מעשה ידי יורם. היא בינתיים אחד האוצרות השמורים ביותר במדינה.

אני מדמיין לי

שאני במיטה עם

המודל - והתמונה

יוצאת חיה

בפתיחת התערוכה האחרונה שלו, במוי צאי שבת שלפני שבועיים, בגלריית לונדון מיני-ססור התלאביבית. נעלם הצייר כמעט לפני שהופיע. בא, זרק מבט, והתנדף.

לא היה סימן טוב יותר מזה להצלחתו. יורם לוקוב יכול כיום להרשות זאת לעצמו: מו: ציורי השמן שלו נמכרים במחירים המהוללים באלף ל"י, רישומיו ב-250 ל"י ואף אחד מהקונים עוד לא הפסיד עליהם. עוד לפני שלוש שנים הזמין אצלו היהלומן הנודע משה גולדמן שש תמונות במחיר 6,000 ל"י. סוחר ידוע קנה אצלו במכה אחת תמונות ב-30 אלף ל"י. אלבום של ציורים משלו, הכולל בין היתר פורטרט של אהרונה דיין ושל ברוריה, אשתו של הבמאי בועז דוידזון, יצא זה עתה במהדור רתו השלישית — הישג נדיר לחומר מסוג זה.

העשירים החדשים של החברה הישראלית — קבלנים שהרוויחו הון בסיני, סוחרים שהתעשרו בעסקים מפולפלים — נזהר

מימין, מעשה ידי לוקוב, משמאל, מעשה ידי האל. לוקוב אוהב לצייר מאוחר בלילה, מחבב במיוחד את צבעי ה"משגעים" חושב את פיקאסו לצייר גרוע, ואת דה-וינצ'י, שמואל בק, ויוסל ברגר, לטובים. באמנות אין הוא מכיר בפשרות.

דינה ברכה

— נראית בעיניהם כבדיחה של השנה. לוקוב עצמו, בדיסקרטיות מעוררת התפעלות, מסרב להגיב. אולם גם הוא אינו יכול להכחיש את האימרה הידועה בכל רחבי הבהמה, התלאביבית לפחות: חתי-כה מעל 10 שלא יצאה עם יורם — או שהיא במינור, או שהיא לא חתיכה.

עובדה אחרת שאינה ניתנת להכחשה — יורם לוקוב הוא כיום צייר החתיכות מספר 1 של ישראל: הגבר שזכה בתואר צייר החצר, על להיטותן של גשות החברה הגבוהה לזכות בפורטרט אצלו. הגבר היחיד שהצליח להשפיע על שרונה מארש, בת-

כבר חמש שנים שאני לא מצייר, בלי לעשן. לא רק זה. גם למין יש השפעה על התמונות שלי. כשאני מצייר בחורה שיש לי אליה משיכה מינית — התמונה יוצאת משהו אחר בכלל. פחות מאורגנת אולי — אבל הרבה יותר מעניינת. אני מדמיין לי איך הייתי שוכב איתה — והציור יוצא חי. הבחורה יוצאת עם אש בעיניים.

רבים ממכריו של יורם לוקוב יעלו גיחוך מלגלג, לשמע דבריו אלה. הרעיון שיוורם לוקוב מגלה משיכה מינית כלפי משהי, והמשיכה נשאת בתחום הדמיונות בלבד

גוף ידוע

לוקוב מסרב לומר: "הגוף שלה מוכר".

ריס לפיתחו במכונית-פאר, להשקיע את ממונם במה שנראה בעיניהם כהשקעה מצינית.

איך הוא עושה את זה? מספר יורם: "כשאני מצייר, אני יוצא לטריפים רוחניים. זה מוסיף לי מימד נוסף לציור. כשאני מתפכח, אני זוכר את כל מה שראיתי בטרס ומצייר זאת. יש לי חדות גדולה יותר להבדלי צבע.

"פורטרטים רגילים אני מצייר רק כשאין לי ברירה. אני מצייר או כל מיני נשים, מוריד מהן קמטים ושומנים ושנים, ועושה אותן יפות. הן מבוססות, ואני מבוסס."

האמא של שמעון עדן והגלולה

עדן בפעודה

רק סיבה טובה מאוד יכולה היתה לה' ברא את שמעון עדן לישראל בימי אוגוסט להטיס אלה. אכן, היא היתה טובה מאוד: הוא בא לחתונה בתו, אירית.

אירית בת ה-22, המתגוררת במסולה עם אמה — הנשואה לראש המועצה שם, **בן-ציון פרנקל** — עומדת להינשא באוקטובר, לצעיר (25) מקריית-שמונה, בשם **ראובן שור**, המוצא בינתיים את מחייתו כנהג, וחולם להיות חבר אגד. ייתכן שעם נישואיו, ישתנו קצת חלומותיו, בהתחשב בחתנו החדש, אבל את זה נחיה ונראה.

אז לקראת נישואיה של הבת, בא שמעון לבקר ולעזור בהכנות. מובן שהשי' אלה הראשונה שהצגתי לו, היתה: "מה בדיוק קרה עם הקטינה בגרמניה? (האם ברח שמעון עדן עם קטינה, "העולם הזה", 1771?)

הסביר שמעון, שהישיגיו המופלאים בתי חוסן החתיכות, מודעוני-היליה חיייה' בידור יונתנו בקרוב בכתבת'שער בשבועון הנודע **שחרן**:

"היא אמנם רק בת 16, אבל יש בנות 16 עם כושר של בנות 30. היה לי רומן קצר איתה. הוריה גרושים, והיא נפגעה מאוד כשאמה מצאה יומן שלה והציצה בו. היא ברחת אל, מאחר שאני ידיד המשפחה, אחר חזרה הביתה, ושוב ברחת.

מרבא מוזר

אין זה סוד שהיהלומן הירדני אהב לשים עיניו בכל יפהפיה תורנית המופיעה בשטח, ואפילו יותר מעינו. עם הכסף שיש לו, ההופעה שיש לו, והקשרים שיש לו, הוא משיג כל אחת. זה שהוא נשוי, באמת לא מפריע לאף אחת.

מי שנחשבה מסכנה בכל עיסקת החבירי לה הזו, היתה **אשתו** של היהלומן שלנו. כל ידעיה נדו לה על גורלה המר. אמנם בעלה פיצה אותה על בגידו' תיו בכך שהעתיק עליה הרבה כסף, כולל נסיעות אינסוף לחו"ל, אבל כולנו יודעים שזה לא פיצוי.

האשה עצמה לא התלוננה, ונראה היה, כלפי חוץ, כאילו לא איכפת לה מבגידו' תיו של בעלה. ארבעה-חמש פעמים בשנה היתה נוסעת לאיטליה, למקום-מרפא חביב עליה, וחוזרת באמת רגועה ושלווה יותר. והשבוע, כמובן, חזרה ידירה שלה ארצה, לאחר ביקור באירופה — שכלל גם ביקור-פתע במקום-המרפא של ידי' דתה. כאשר הגיעה למקום ושאלה על הבוגגו' של אשת היהלומן, הראה לה את הדרך לשם באדיבות. בבוגגו' היא מצאה את ידידתה — יחד עם סמי המרפא שלה: שני איטלקיים צעירים, חתיכים לא נורמליים, כשכל השלושה לבושים בצורה בלתי פורמלית להמדרין.

אלי, בסוף היא שבה הביתה, והכל בא על תיקונו בשלום.

התעניינתי אצל האלוף, הנראה כמו חתין בן 25, למרות שהוא הולך לחתן בת 22, מה חדש כיום באירופה בתחום התמחותו.

"מסיבות צוותא הן הצעקה האחרונה היום", גילה האיש. "שותים בצוותא — מתעללים בצוותא — וכן הלאה בצוותא. משעשע מאוד. השמרנים אמנם צועקים נגד זה, טוענים שזה הופך למגיפה, אבל אני עוד לא ראיתי מישהו שמת מהמגיפה הזאת. אדרבא."

בתחום הפילוסופי, היתה לשמעון עבוי' רי ההערה הבאה: "אני מקווה שעדיין יש משהו בשטח הסקס שאינני מכיר. אם הייתי מתרשם שלא — הייתי הולך ומתחתן עם החברה שלי, **ברברה קפל**, בחורה טובה, לא מתוסבכת, עם שכל, גוף, וכל השאר. אני יוצא איתה כבר שנתיים וחצי. היית מאמינה?"

בתחום המקצועי, טוען שמעון שמאז מרלין דיסטרין, **דליה לביא** היא הדבר הגדול ביותר הקיים בגרמניה. היא מריה קאלאס של **הפופ**, טוען שמעון. "היא היום בגרמניה מה שהביטלס היו באנגליה. לא פחות. היא מופיעה עם מגן דוד על הצוואר, ועושה פירטוס עצום לישראל."

לסיום, התעניינתי אצל שמעון איך העניינים אצל אמו — שכפי שאולי לא ידוע לכם, התחתנה לפני שבועות מספר, "מאה אחת", השיב שמעון. היא מאוהבת עד מעל הראש. אני מקווה רק שהיא לוקחת גדולות."

מפגש שלא כדרך הטבע

מה שמדאיג בימים אלה את **יונתן כרמון**, השוחח כרגע בארץ, יותר מכל — זה מיפגש בינלאומי מסויים, העלול להתרחש באקראי בישראל — בתוצאות הרוט-גורל. ליונתן, כמובן.

הכוונה למיפגש של כמה ידידות שלו — בנות שני חמינים — שבדרך חטבע

כרמון בפעודה

מפוזרות ברחבי העולם, בטווח ביטחון אחת מהשנייה. אלא שעתה, שלא כדרך הטבע, הן עלולות להתכנס בארץ, יש מור האל.

זה היה לפני שבועיים (שברון הלב של מרגלית אנקורי, העולם הזה 1772) שסי' פרת'י לכס את פרק ההמשך ברומן של שני כוכבי שיער, **לשעבר, מרגלית אנקורי וגבי שושן**, עם בואה של מרג' לית לביקור בארץ מגיורוק, שם היא מופיעה בהצגת זורבה היווני בברודווי. וכפי שאתם זוכרים כמובן — איך אפשר לשכוח — הרי שמרגלית ביקשה

הכחשות, הכחשות. יש ימים כאלה, אין מה לעשות.

מרגלית אנקורי-נשאר

מגבי שיבוא איתה חזרה לניו-יורק, וגבי לא הסכים — לדבריו, בגלל להקת-הזמר החדשה שהוא מקים.

התחזית שלי אז היתה: מרגלית תחזור לניו-יורק — עצובה, ולבדה.

איפה תחזית, מה תחזית. לא דובים ולא יער. מה שקרה זה, שמרגלית החלי' טה להישאר בארץ, להעדיף את האהבה על קריירה.

לך תסמוך על תחזיות.

אנקורי ושושן

החבר. לא הבן

בשבוע שעבר סיפרתי לכם **שישאי יייצמן** בא, עם קבוצת חברים, להיפרד מידידתו הוותיקה, הרוחנת **כריסטינה פאולוצ'י**, בבדיחת-השחייה של אכדיה, לפני שיצאה מהארץ.

השבוע, קיבלתי הכחשה. מרכזיה צב' אית העבירה לי שיחה מאי'שם, ועל הקו הופיע קול — צבאי, ללא ספק — שזיהה את עצמו בשם **אלדר**, ושטען בתוקף שלא היה זה שאול — אלא הוא עצמו, והטעות נבעה מכך שגם לו יש זקן כמו לשאול, ומשום כך, ביחוד כשהי' זקן רטוב במים, הם דומים. ומאחר שהוא חבר של שאול, הוא ביקש למסור לי, ממקור ראשון, ששאול לא ראה בכלל את כריסטינה בביקורה האחרון בארץ.

לעומת שפע המידע בכיוון הזה, סירב אלדרנו להוסיף פרטים כלשהם על עצמו, הסכים רק לגלות לי: "גם לי יש אבא מפורסם. לא כמו עיזר, אבל די ידוע. משום כך, לא אמסור לך את שם מש' פחתי."

חכה, בני חכה. נגלה גם בלי שתמסור.

ריקס, איש לא טען על יונתן מעולם שהוא שונא נשים. גם הפעם לא. התור צאה: יונתן התמנה למנהל האמנותי של האולם הענק.

התוצאה נוספת: בכל מקום בו הופיע יונתן, צצה אחריו גם הגברת דני. עתה, כשהגיע לישראל — תופיע מן הסתם הגברת גם כן, במהירה בימינו.

אבל כל נקדים את המאוחר. קשריו הלבביים של יונתן עם מאדאם קוקטא' ריקס לא מנעו בעודו להכיר, בניו-יורק, את המפיק הנודע **אטלן סולבא**, המפיק כרגע בברודווי את המחזמר ה' ענק החדש, הרוטשילדים. גם איתו קשר יונתן קשרים לבביים.

התוצאה: כרמון החל מרקד ומקפץ בין צרפת לניו-יורק, במינים ומנהל תוכ' ניות בשתי היבשות — לא, בשלוש: לא עבר זמן רב, והוא קיבל על עצמו לביים את הרוטשילדים גם בישראל, בהפקתו של פשנל.

אבל מאחר שאי אפשר לשבת בארץ כלשהי ורק לעבוד, לעבוד, כמו חמור כל היום, מצא לו יונתן ידיד גם בארץ: **דייל צעיר** ותמרי, בעל בלורית מש' תפכת ועיניים בוהות.

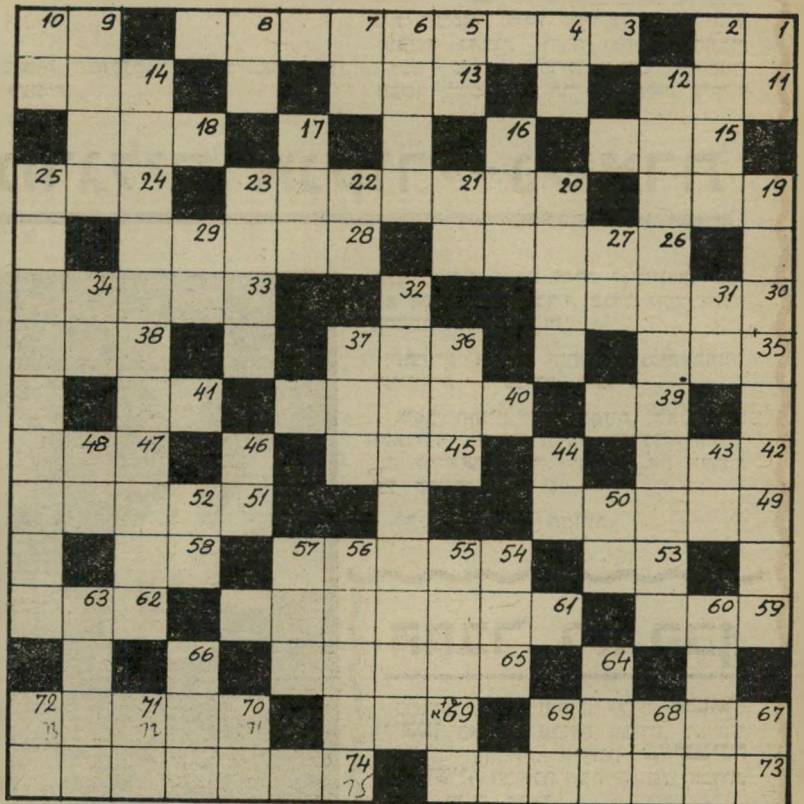
ואם יש משהו המסריד את שנת הישרים של יונתן בלילות, בימים אלה, זו המחשבה המפחידה שהידיד מגיורוק, הידידה מצרפת, יסורו לביקור — ויפגשו כאן אחד את השני, ושניהם את הידיד התל-אביבי.

ידידתו — סליחה, ידידו — של יונתן היה, בזמנו, מתופף הלחקה שלו, **גדליה שיבא**. צעיר יפה-תואר, שגדל, במשך שנות ידידותם, והפך למנהל הלחקה, ולאחר מכן לאמרגנו האישי של יונתן. השניים הרקידו את הלחקה, ואחד את השני, ברחבי העולם — עד שנפל ביניהם סיכסוך על רקע רומאנטי, בגלל התערבות של צד ג' בעניין. הסיכסוך הגיע עד בית המשפט, כששני הידידים לשעבר טוענים כל אחד שהשני פילח ממנו כסף.

מאוחר יותר, הגיע גדליה לגדולות, כאשר נכנס לחוג הסילון הבינלאומי, לאחר שנשא לאשה את האשה **סוזן שטיין** — בתו של אחד מבעלי חברת הסרטים הבינלאומית פרמונט, וידידה טובה, אגב, של הרוזנת **כריסטינה פאולוצ'י**. הנישואין היו בדרגת חשיבות כזו, שזכו אף לציון בשבועון החדשות טיים.

לזוג המאושר נולד בן, וגדליה הפך לאזרח סולדי, המנסה להימנע מרכי' לזיות, כדי לא לעשות בושות לקרובים העשירים. יחד עם זה, לא מנע ידיו מידידיו, כמשכבר הימים.

יונתן, מצידו, זרח גם הוא כוכבו, בנפ' רד מגדליה. בתחילה אמנם לא כל-כך, כאשר ערך מופע עם להקתו בחו"ל בי' חסות ההסתדרות. אולם מעז' יצא מתוק: במסגרת אותו סיבוב בחו"ל, הכיר יונתן את מנהל אולימפיא באפריס — ובעיקר את אשתו, מאדאם **ז'אנט קוקטא**.

את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1774", בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

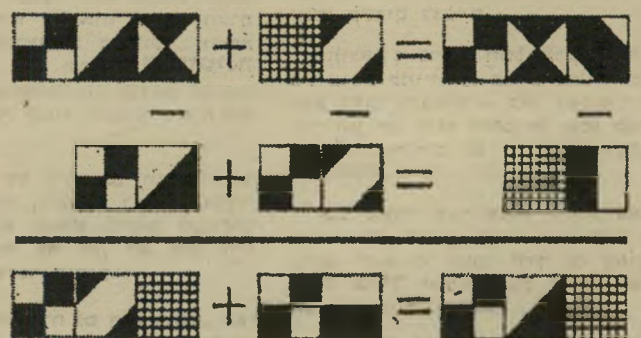
מאונך:

- (1) חורן (2) יוצא דופן (4) נמצא (5) נוכר לעיל (ר"ת) (6) מדינה אסיאתית (7) חודש עברי (8) קולב (9) אהוב נעים (10) מביא בבריתו של אברהם אבינו (12) קצין בריטי שזכה בארץ לכינוי "הייד" (14) כובש ספרדי של אמריקה הדרומית (16) עיר במרכז הארץ (17) סוחר (19) שליט קובה (20) תאילנד (21) כנף (22) אויב (23) מדינה אפריקנית בה אירע נסיון הפיכה (25) ספן פורטוגז אשר הגיע להודו במאה התשע-עשרה (27) שופט יש-ראלי שיצא לגימלאות (29) זרע קודש (ר"ת) (31) עיירה רומנית עליה שר ליאו פולד (32) סופר ומחזאי אנגלי, מחבר תמונת דוריאן גריי (34) מונח בחשמל (36) הצלחה (37) קלנדר (43) עיר כהנים במצרים העתיקה (אלפנטין) (44) בן צאן (46) ברכה אחרונה (ר"ת) (48) גב, עורף (50) ישן (52) נאיבי (60) נוטר (63) עיר במדינת נבדה, אליה נוסעים האמריקאים להתגרש (64) דרגה צבאית (66) בון, לעג (67) הלכה, משפט כתוב (68) חוט, פתיל (69) גנרל דרום ויאטנאמי (71) מילת תנאי, קרבן מנחה (ר"ת) (73) מקום גישה

- (1) שליט פרס (3) צאר רוסי אכזר (9) מבני נוח (11) יצר יש מאין (13) מדינה ערבית (14) הנרצח הראשון (15) יסוד אלמנטי (18) שם לוי שימוש ברפואה (19) התקוממות (20) נבלה (22) מחבר טרגדיות יווני, אנטיונה (24) ההר ממנו ראה משה את ארץ כנען (26) זמרת צרפתית, לידת מצריים, ביקרה בארץ (28) משכב ישר, שקול (30) סופר צרפתי, מחבר שלו-שתי המוסקטרים (33) תורת הלשון (35) כלבה מפורסמת (36) עוף אגדי (38) זכות לבטל החלטה (39) עמוד מים (40) צמח מטפס (41) צנום, שאינו עבה (42) גבול, גדר (45) שיעור, לימוד (47) משורר ספרדי (49) רחיצה (51) מארבעת המינים (53) מטבע יפני (54) קלאן מורה תיכוני (58) מהלך אחרון בשח (59) קנה הבליעה (61) שאיפה (62) פיור לכל רוח (65) מחוקק יווני (67) אדם משתמש ומסתתר (70) כרף אוי (71) אבי שמואל הנביא (74) מדינה בדרום ארצות-הברית (75) מדינאי וסופר בריטי, אשר הוצא להורג

חשבץ 1774

זוהי חידה חשבנית. כל ריבוע מסמל סיפורה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור וחיסור, יש למצוא איון סיפורה מייצג כל סמל של ריבוע

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויה: "חשבץ 1774". הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 6.9.1971

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

(המשך מעמוד 11)

דדת. המנתח לא סיים את מלאכת המס-פריים שלו והותיר את החולה לבדו על שולחן הניתוחים, לכאוב, להחלים או לגי-סוס לבדו. הוא נשאר עמו, ושוב — לא מנימוקים הומאניים טהורים.

אם צה"ל יושב היום בגיבליה ובכל מחנות הפליטים ברצועת עזה, כמו בכל הכפרים, הפרדסים והדרכים, הרי זה משום שהוא ממשיך עדיין במצוד הגדול אחרי החבלנים ברצועה, מתוך כוונה מוצהרת לתפוס ולהשמידם. אבל עצם ישיבתו שם, עצם הצורה בה מפגין כיום צה"ל את נוכחותו ברצועה — בחלוקה לאיזורים ואיזורים מישנה כשלכל קבוצת חיילים נר-תן תחום אחריות מוגדר שהם צריכים להכיר את אתרי ותושבי לאורך זמן — יוצרת במתכוון או שלא במתכוון, תופעה חיובית.

פתאום נוצרים קשרים. פתאום מתחילים לדבר. לא קשרים בין מושל לגמשל. לא בין פליט לחייל. אלא קשרים בין אדם

לי כוס מים. ראתה כי כובש זר. בקושי ענתה לשאלות שלי. במהלך השיחה הצ-ביעה על אחיה, ילד בן שלוש ואמרה לי: "זה יגדל יהיה פידאי". אמרתי לה: "מה יצא לך מזה — הוא ימות!"

"אין דבר", היא אמרה, "שימות. אנתנו הרבה. שימות".

"אמרתי לה: 'הנה אתמול הרגו בשכר-נתך אשה בת 50. למה היו צריכים לה-רוג אותה?'"

"למה לא?" היא אמרה, "בסדר גמור שהרגו אותה, היא היתה מרגלת".

"אמרתי: 'תראי, לא רציתי לבייש או-תך. אבל את יודעת מי היא היתה. היא היתה זונה'".

"הנערה הורידה את הראש ואמרה: 'אתה צודק, היא היתה זונה. אבל היא היתה מרגלת. היו צריכים להרוג אותה'". "שאלתי אותה: 'תגידי בעצמך — אנת-נו צריכים שאשה כזאת תהיה מרגלת בש-בילנו?'"

חוליה של צה"ל מסיירת במחנה ה-פליטים בנטיירא. כל חוליה כזו מופקדת עתה על איזור מוגבל ומתוחם, לומדת להכיר את השטח ואת התושבים באיזור, ממש כמו שוטר מקוף הלומד להכיר את תושבי האיזור בו הוא שומר.

"אתה צודק", אמרה לי הנערה, "היא היתה זונה. בעד זה הרגו אותה. התבייש-תי להגיד לך".

"אחר כך היא הלכה והביאה לי כד מים קרים".

א. הוא קיבוצניק לשעבר, כדורסלן מ-פורסם. עכשיו הוא יושב כבר חודש עם יחידתו בתוך גיבליה. אחראי על ציד המחבלים במחנה והסביבה. תפקידו הוא רדיפת המחבלים. היחסים עם התושבים הם בתחום עיסוקי המימשל. אבל הוא מכיר בדיוק מה תורמים הוא וחייליו למהפכה העוברת על תושבי המחנה.

"העובדה שאנשים נישאים אלינו, מבר-כים לשלום ומדברים, זה צעד עצום להת-קרבות לאוכלוסייה. זה משום שהם מבינים שמקומי כאן, בתוכם. אומנם בתור כובש, אבל איתם. וזה שאני יושב כאן זה משי-פיע גם עלי. איכפת לנו שלא יהיו כאן מעשי רצח בתוכם. אם מחר יירצח מישהו במחנה אני ארגיש שזאת פגיעה בי, כאי-לו הצליחו לסדר אותי".

"נכון, הם שונאים אותנו. אנחנו מח-זיקים כאן את השלטון בכוח הצבאי. אבל בהגינות. האוכלוסייה מתחילה להרגיש ש-י מגינים עליה, שלא מפקירים אותה יותר".

אפילו אם המציאות רחוקה ממה ש-מקגשים החיילים; אפילו בתוך תר-כה מזוהה רוב האוכלוסייה עם המחבלים, מוכנה לסייע להם כל זמן שלא תיגזק מכך; אפילו אם ילד אחד במחנה גיבליה לא ישכח את מה שלימדוהו על היהודים וישראל — הרי עצם ההידיברות היא סי-כוי. כי כשמתחילים לדבר, לומד לא רק הכובש להכיר את הכובש — גם הכובש לומד להכיר את הנכבש.

וכשמתחילים לדבר, אי אפשר אף פעם לדעת — איך, לאן ולאיזה ננושא יתגלגלו הדברים.

לאדם. בבעיות של יום יום בשפה של בני-אדם.

שלא יהיו לאף אחד אשליות: זה משטר כיבוש, ומשטר כזה שנועד להפגין את כוחו ואת תקיפותו. לשני הצדדים זה ברור. אי אפשר לשכוח מכך אפילו לרגע. אבל יכול להיות משטר של כיבוש המסתגר בתוך מיבצרי, ומדבר אל ה-נכבשים רק בשפת הכידונים והבולדוז-רים. ויכול להיות משטר כיבוש המדבר בשפה של הצגות לילדים, או חילוף משי-אית מקומית שנתקעה בחול. השפה אינה משנה את עובדת הכיבוש ואת סיכו. אבל עצם העובדה שמדברים, דבר שלא עשו עד עכשיו, היא הפותחת פתח קטן של תקווה.

תלמיד הגמנסיה בסימטה מדבר אל ה-חייל המשוטט כדי לאתר חבלנים. הרוכל בשוק מספר על בעיותיו. חייל ממושב מג-לה כי אחד המקומיים היוצא לעבוד מעבר לקו הירוק, עובד בדיוק בשדה של אביו במוש. קיבוצניק במדים שומע טפסן מקר מי מתפאר כי שכרו בישראל כבר מגיע ל-50 לירות ביום.

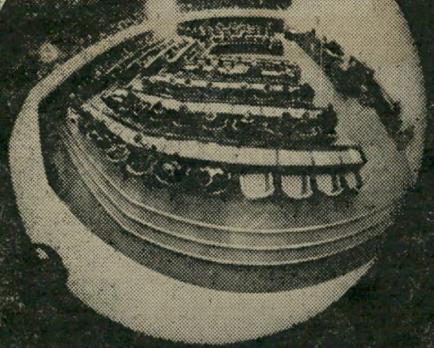
מדברים בגלוי, לא רק בארבע עיניים. לא מפחדים שאחרים יראו. לא חוששים שילשינו לשבא, שיבואו בלילה תמוזחורבן לפרוע את החשבון.

זוהי המהפכה הגדולה העוברת על גיי-בליה.

"איכפת לי שלא יהרגו!"

מספר מ, מפקד המרחב: זה הדי-בר החשוב ביותר — לדבר איתם. צריך לדבר איתם. התדמית שלנו בעי-ניהם מתחילה להשתנות. אני עצמי עושה את זה המון. בכל הזדמנויות אני נכנס אליהם לדבר איתם במחנה.

"ישיבת בית אחד במחנה גיבליה עם ילדה בת 16. בתחלה היא לא רצתה לתת

מאת אורי אבנרי

28 באוגוסט 1971

הישיבה המיוחדת של הכנסת, שכונסה על ידי הממשלה כדי לאשר את התקנות שהיו קשורות בפיחות, היתה אחת הארוכות בתולדות הכנסת. הכינון את נאומנו בהקפדה רבה, בהתייחסות עם הכלכלנים של סיעתנו. כאשר ניסה שר האוצר לבלבל אותי באמצע הנאום בקריאת ביניים עניינית — נסתבר לו שאנו יודעים על מה אנו מדברים. ולראייה: הוא לא השיב לי תשובתי — וגם בנאום-התשובה לא הכחיש את הדברים שאמרתי לגבי הפיחות הכפול. הנה הדברים:

השבוע הכריזה הממשלה שתי מלחמות -

נגד העולם הערבי ונגד המוני ישראל...

כלומר: ירידה כפולה — שתגיע מן הסתם לשלושים תיכונים, להחלפת דירה, להחזיק רכב זעיר, לצאת אחוץ ומעלה, לעומת הארצות שהן אנו מייבאים את להכרזה ולנופש — אלה, היוצרים האמיתיים של הערבים והנכסים במדינה, יהיו הפוכים.

הפנתרים השחורים

של מחר

מדיניות זו אינה רק בלתי-סוציאלית ובלתי-מוסרית. היא גם בלתי-מציאותית. היא פשוט לא תעמוד במבחן המציאות. רק במישור של דיקטטורה אפשר לפנות עז רוב הציבור הקפאת שכר וירידת רמת-מחייה בתנאים אלה. אפילו חוזה-עבודה כתוב לא יחזיק מעמד כאשר כל הנתונים, שעליהם התבסס — השתנו מעיקרם. כאן פועל העיקרון המישפטי של Rebus sic stantibus — החוזה קיים רק כל עוד קיימות הנסיבות היסודיות בהן נוצר. אפשר לבוא בגידופים ובאימים, אפשר להפעיל צווי-ריתוק, אפשר לחוקק חוקי בוררות-כפייה — שום דבר לא יעזור. תהינה שביתות, הפועלים יתמרדו — ולקראת הבחירות הבאות תיאלץ הממשלה להעלות את השכר. וצריכים לומר: הלואי ומדיניות הורדת רמת-המחייה תיכשל. שהרי אילו הצליחה, היה הפער בין השכבות ובין העדות בארץ תופך לתהום — ולתוך תהום זו היתה מתורדרת החברה הישראלית כולה. יקומו פנתרים שחור, רים, אשר לעומתם ייראו הפנתרים השחורים של היום כחולייביים.

בולדוזר בתל-אביב ובעזה

יש אבסורד במה שנאמר היום, ואיך שיזעב היום. נציגי הימין הקלאסי, הדוגלים במדיניות זו מאז ומעולם, יצביעו נגדה. ובחרי ציבור הפועלים יאלצו להצביע בעדה. ח"כ יוסף ספור אמר, שהפיחות "חייב להיות אכזרי". אכזרי כלפי מי? כלפי בוחרי נח"ל בעיירות הפיתוח, או כלפי הספרים?

מי יפסיד? המוני האזרחים

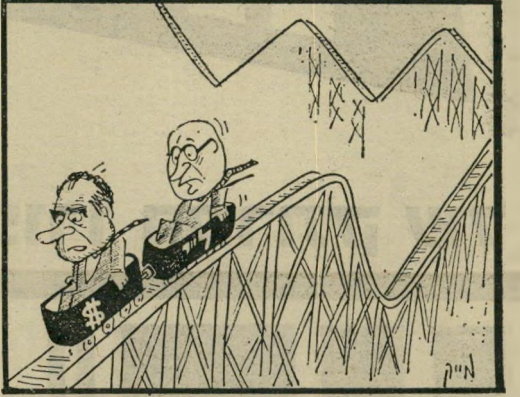
יש להודות שהממשלה פעלה וגם דיברה הפעם תוך ויתור על כל העמדות-פנים. מעשי האוצר, כמו נאום דיין, ראויים לפרס על גילוי-הלב. לפנינו חוק של 22 מילים — ואיזה ים של סבל, איזה מיספר של סבלים! פחות זה פירושו — עליית מחירים טוטאלית, תוך כוונה להוריד את השכר ושאר הכנסות העבודה. כבר למחרת היום — ושוב בגלוי ובלי כל בוש — עלו המחירים של המצרכים העממיים ביותר: הלחם, התלבי, הביצים, השמן, הסוכר, הדלק, ועוד ועוד. הכוונה היא להגביל עדייה זו של המחירים במשך כמה חודשים, עד אשר ייחתמו הסכמים העבודה החדשים, ואז תבוא העדייה הנוספת, הגדולה, והבלתי-נמנעת — לא המישה אחוזים,

מדינה לספרים

ולמיקרי סעד?

הוא הזכיר שלא כדאי לקנות איגרות הצמודות למדד, אלא כדאי לקנות סחורות. מה פירוש הדבר? הרי זו הודאה מפורשת של דובר הימין בכך שהמדד הוא כור זב — אותו מדד שגם על פיו אין רוצים לשלם תוספת יוקר. ולאחר מכן הוא התזנן על ההסתדרות, שי אינה מונעת תביעות של חבריה — כאילו היתה ההסתדרות צריכה לשמש זרוע מבצעת של מדיניות אנטי-פועלית! מובן, כבוד היושבראש, שנצביע נגד הפיחות — ונציג נגד חוקזה, שהוא פועל-יוצא ממנו. אנו נגד הפיחות. אנו נגד הורדת רמת-המחייה. אנו נגד עניית-המחירים. אנו נגד מדיניות של בולדוזר בכדקה, כשם שאנו נגד מדיניות של בולדוזרים בעזה וכרפית. שום בולדוזר לא יפתור שום בעיה. הפתרון הוא שינוי המצב המדיני והבטחוני, שהוא המקור למצב הכלכלי. השגת השלום, ואפילו הצעידה לקראת השלום, יפחיתו את עול התקציב הממשלתי העצום. ובמצב של שלום, ייפתחו בפני המשק שלנו מרחב כלכלי ואופקים חדשים. הפתרון הוא שינוי מיבנה המשק, העתקת כוחות-העבודה מעיסוקים טפיליים לעיסוקים יצרניים. מתן שכר ומתן לעובדים היוצרים נכסים, שינוי שיטת המיסוי — כך שכדאי יהיה לעבוד ולא יהיה כדאי לרמות. בקיצור: לא ארץ של ספרים, לא ארץ של מיקריסער, לא ארץ של עם עובד, החי בשלום.

לא עשרה אחוזים, אלא עשרים אחוזים לפחות. כך תורד רמת-המחייה באופן אפקטיבי — ואולי גם לזה התכוון משה דיין, כאשר דיבר על שילוב השטחים בישראל. הנה לנו התאמת רמת-המחייה בישראל לזו שבשטחים.

מייק ב"ידיעות אחרונות"

מי ירוויח? הספרים

בתיאוריה, נוצר כאן ג'קפוט לספרים ולי מיקריסער. אלה יתעשרו — וכבר התעשרו עוד יותר השבוע באופן אוטומטי. ולאלה יורקו פירוויסער, כאלבי להורדת רמת-המחייה של כל האחרים. למעשה, אין לפירור ים אלה ערך רב. מפני שכל תשלומי-הסעד הם על-ידי גביית מס-ההכנסה מתחילה בשכבה נמוכה מדי. אולם לא ספרים, ולא מיקריסער, יבנו את המדינה. לא אלה ולא אלה מהווים את רוב האוכלוסיה. והרוב — ההמון העצום של האזרחים העובדים, המקבלים משכורת פעם בחודש או המקבלים הכנסות עצמאיות מעבודה, הם שישלמו עכשיו הרבה יותר בעד מיצרכיהם היומיומיים, שלא יוכלו לשלוח בן לבית-ספר

אורי אבנרי: כבוד היושבראש, כנסת נכבדה. השבוע הכריזה הממשלה שתי מלחמות: מלחמה על העולם הערבי, ומלחמה על המוני ישראל.

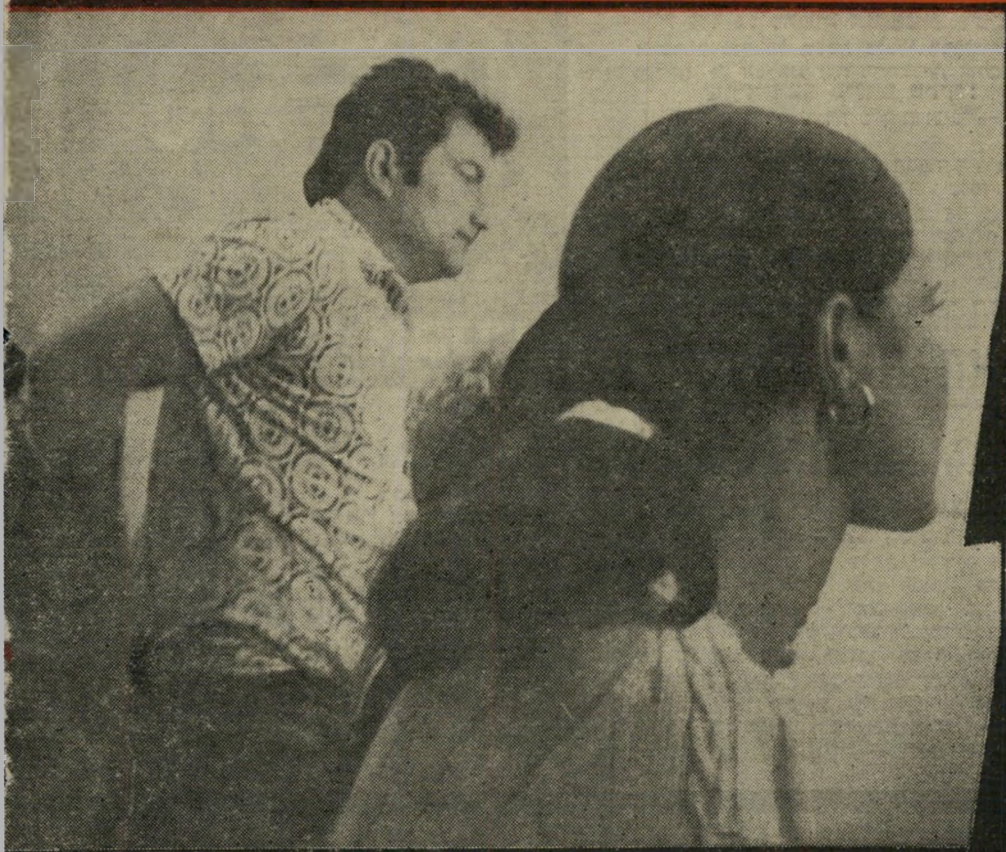
את המלחמה הראשונה הכריזה בפי משה דיין, שבי טא לראשונה בגילוי-לב את מדיניות הממשלה: לצרף את השטחים לצמיתות לישראל, תוך ויתור לצמיתות על שלום עם העולם הערבי. ממשלת-קבע בשטחים המוחזקים, התנחלות כללית, שלילה טוטאלית של זכויות העם היושב בהם. את המלחמה השניה הכריזה הממשלה בהנהגת הרי פיתוח. שני הדברים קשורים זה בזה וכרוכים זה בזה. חשוב שכל אזרח בישראל יבין זאת. יש כאן ייסוף של שטחים ופיתוח של רמת-המחייה. תקציב הבטחון אוכל את פרי עמלנו. נמנע השלום, שיהווה בסיס להכרזה כלכלתנו. וכל אדם בישראל חייב לשלם את המחיר יומיומי מכיסו. כל אדם בישראל — מזבד המיעוט המת-עושר במצב זה.

הממשלה..חטפה

הזדמנות

השר פינחס ספיר, מבדיל בין "פיתוח" ובין "הת-אמת שערם". ואכן, אין זה הבדל מילולי בלבד. למעשה אירעו בשבוע האחרון שני דברים שונים: תחילה התאמת-שערים אוטומטית, ואחר-כך פיתוח מכון. הראשון בא מבחון, היה בלתי-נמנע, השני היה אקט מחושב, בעל משמעות סוציאלית מרחיקת-לכת. תחילה ירד ערך הדולר לעומת המטבעות האחרים. מכיוון שהלירה שלנו צמודה לדולר האמריקאי, ירדה גם היא לעומת שאר המטבעות, יחד עם ירידת ערך הדולר. כלומר: היתה התאמת-שערים אוטומטית של הל"י לעומת המארק, היין, הפראנק ושאר המטבעות. אילו היה מדובר באמת על התאמת שערים — אפי שר היה להסתפק בכך. אולם הממשלה רצתה לבצע פיתוח שאין לו בכלל סיבה מוניטארית, אלא שיש לו מגמה סוציאלית. לכן ניצלה את מצביה-הרוח שנוצר את האקלים הפסיכולוגי, את כיבוז המושגים של ההריונות, כדי לבצע אקט שלא היה דרוש כלל כנגד ההתפתחויות העולמיות — פיתוח הלירה הישראלית גם לעומת הדולר האמריקאי, קאי, שירד בעצמו.

העולם הזה

אלי לנדאו בבית-המשפט

פרשת

אלי

לנדאו

כתב "מעריב"
שחרר ממעצרו
אבל יואשם
ע"י המשטרה

סיפורו המרתק של החשוד השני:

"כוש"

